

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

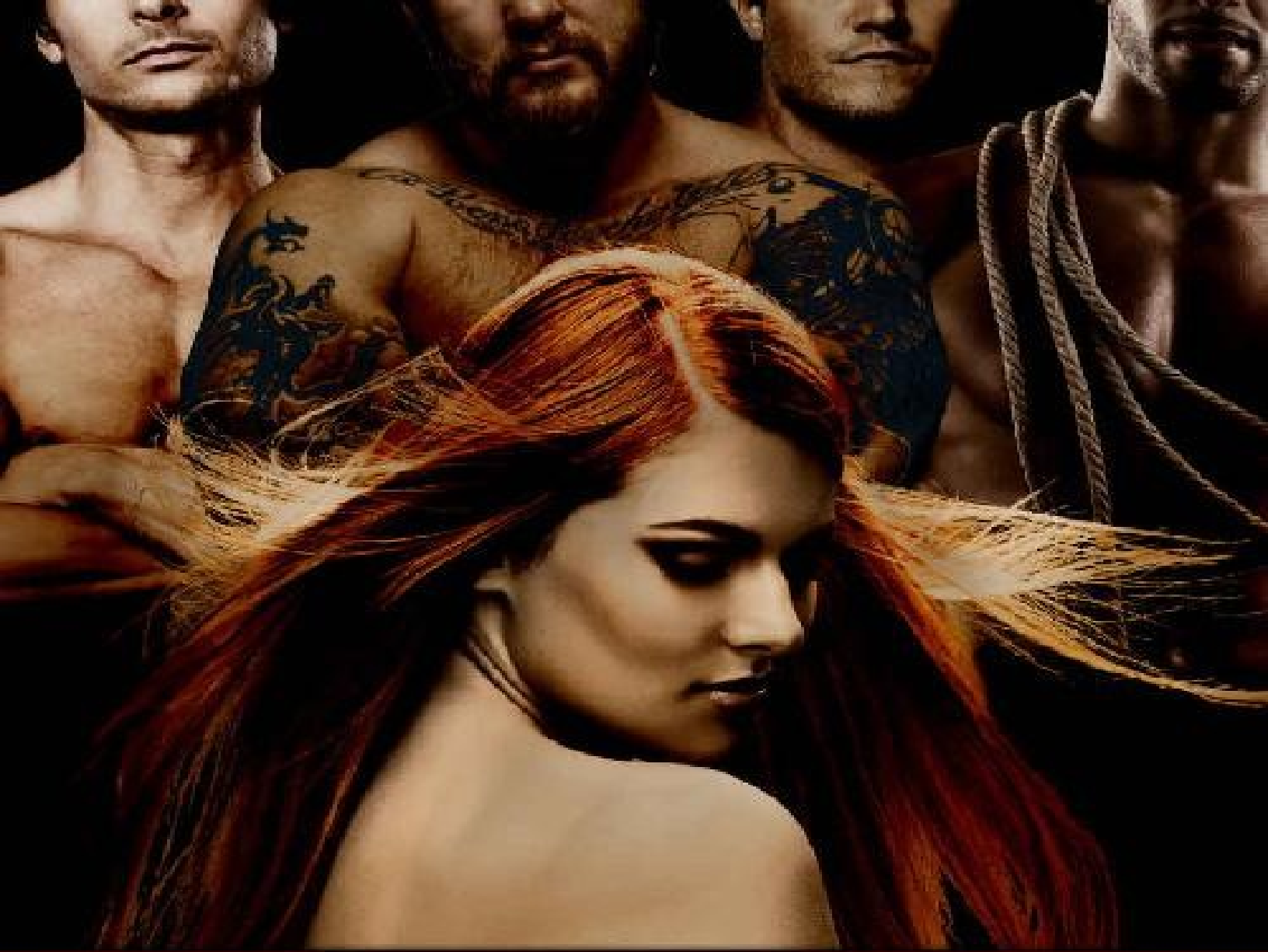
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVAGES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LOKI RENARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Onikinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[Loki Renard Yazarına Ait Benzer Kitaplar](#)

[Loki Renard'dan Daha Fazla Fırtınalı Gece](#)

[Kitabı Loki Renard Linkleri](#)

Vahşiler

Loki

Renard

tarafından

Telif Hakkı © 2018 Stormy Night Publications ve Loki Renard
tarafından

Telif Hakkı © 2018 Stormy Night Publications ve Loki Renard
tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı
izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi
depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya
mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz veya iletilemez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından
yayınlanmıştır. www.StormyNightPublications.com

Renard, Loki
Savages

Kapak Tasarımı: Korey Mae Johnson
Period Images, iStock/Lorado, 123RF/Mauro Rodrigues ve
123RF/Andrew Poplavsky'ye ait görseller

Bu kitap sadece yetişkinler için hazırlanmıştır. Bu kitapta
temsil edilen şaplak ve diğer cinsel aktiviteler sadece
fantezidir,

yetişkinlere yöneliktir.

Birinci Bölüm

Ormanda dolaşan bir masum olarak, içinde bulunduğum tehlikenin farkında değilim. Soluk gözler çalılıkların arasından parlıyor, ama çok geç olana kadar avcının bakışlarını hissetmiyorum. Güçlü kaslar avcılarını bana doğru itiyor. Bunlar gerçek adamlar, zekâ ve kas gücüyle yaşayan adamlar. Bunlar vahşi doğanın vahşileri ve yakında benim üzerime gelecekler. Ben onların olacağım ve istesem bile onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Riley, ilacını aldın mı?" Soru, şehrin ortasındaki bir kulede diğer binlerce küçük kutunun arasına yerleştirilmiş küçücük bir kutu olan dairemizden bağırarak geliyor. Hangi şehir? Belki bir zamanlar biliyorduk. Artık bir önemi yok. İsimler, bir şeyden birden fazla olduğunda ve geriye sadece bir şehir kaldığında kullanılır.

"Evet anne," diye bağıyorum itaatkâr bir şekilde.

Aslında cevabım hayır. İlacımı almadım ve o ilaç değil. Sakinleştirici. Çünkü ben kötü bir kızım ve kötü kızların sessiz kalması gerekir.

"Neredesin?" Sesi duvarın içinden bana doğru süzülüyor. Soru karşısında gözlerimi deviriyorum. Bu dairede sadece iki oda var. Kaç yerde olabilirim ki?

Koşuşturarak odaya geliyor ve beni pencerede bulunca iç geçiriyor. Orada oturup kitap okumamdan ve duvarların yüksekliğinin ardında görebildiğim birkaç yeşil ipucuna, vahşi doğanın gölgesine bakmamdan hoşlanmıyor.

"Biraz kilo verebilirsin Riley. Koşu bandına geri dönmeli ve tüm o kitapları okumayı bırakmalısın. Senin için zararlılar. Artık kim kitap okuyor ki?" Kızgınlığı gerçek. Ve haklı. Artık neredeyse kimse kitap okumuyor. Her şeyi izliyoruz. Bu daha kolay. Sadece

Okuyabilmemin nedeni babamın bana uzun zaman önce öğretilmiş olması ve bu becerimi hiç kaybetmemem.

Şişman değilim. Sadece artık dört yaşında değilim. Dünyadaki tüm kiloları versem de bu beni tekrar onun küçük kızı yapmaz. Annemin gözünde işleyebileceğim en büyük günahı işledim, büyüdüm.

"İlaçlarını aldığını sanmıyorum," diyor mutsuz bir şekilde. "Kitap okuyorsun. İlaçlarını aldığında asla kitap okumazsın. Normal bir kız gibi dizi izliyorsun."

İçimi çekiyorum ve bacaklarımı pencere kenarındaki koltuktan aşağı sallıyorum. "Bir dizi izlememi ister misin anne?"

"Evet, aferin kızıma," diye gülümsüyor. "Haplarından da bir doz daha alabilirsin. İlaçlarını aldığında her zaman daha iyi hissediyorsun."

Sürekli evden çıkmak istediğim için heyecanlı olduğumu düşünüyorlar. Bu, şehir sakinlerinin standartlarına göre oldukça tuhaf bir durum. "Dışarı" burada neredeyse lanetlenmiş bir kelime. Küçükken sürekli dışarı çıkıp keşfetmeye çalışırdım. Babam bunun harika olduğunu düşünürdü. Annem o kadar da değil. Babam gider gitmez beni doktora götürdü ve ilaçlarımı almamı sağladı.

Sakinleştiriciler beni gün boyunca sakin tutmak için tasarlandı. Çoğu zaman işe yarıyorlar, ta ki onları almayı bırakana kadar ve sonra eski dürtülerim tekrar ortaya çıkıyor. Küçük bir kız olduğumdan ve babam bana şehir duvarlarının ötesindeki dünya hakkında her şeyi anlattığından beri sahip olduğum aynı arzu.

Eskiden duvarların sadece birkaç mil dışındaki vahşi doğaya küçük keşif gezileri düzenlerdi. Eskiden popülerdi. Zengin şehir halkı, kendilerini vahşi doğaya götürmesi için ona çok para öderdi ve en iyi partilerde tekrar tekrar anlatılacak heyecan verici hikayelerle geri dönerlerdi.

Annem o zamanlar histerikleşir, kafamı tehlikeli saçmalıklarla doldurduğu konusunda ısrar ederdi. Sonunda, geri dönmeyen küçük bir keşif gezisine öncülük ettiğinde aralarındaki anlaşmazlık çözüldü. Arama falan yoktu. O sadece... gitmişti.

Sonra turlar kesildi, birikmiş paramız kalmadı ve kendimizi burada, sıkışık bir sosyal konutta bulduk. Nefret ediyorum ama bir koşu bandı ve bir duvar ekranı için yer var, yani ihtiyacımız olan tek şey bu.

Ama ihtiyacım olan tek şey bu değil. Babamın kaybolduğu vahşi doğayı kendim için görmem gerektiğini uzun zamandır biliyordum. Şehirden ayrılmam gerek. Ve gideceğim. Şimdi gideceğim. Hemen. Lanet olsun. Şimdi.

Her şeyin doruğa ulaşmasına neden olan özellikle bugünün ne olduğunu bilmiyorum. Belki de geçen hafta on dokuzuncu yaş günüm olduğu ve on sekiz yaşıma girdiğimde ne kadar heyecanlandığımı hatırladığım içindir. Nihayet bir yetişkindim. Hayatımı yaşayacaktım... ama burada, annemin dairesinde hiçbir şey yaşamadım. Yetişkin olduğumdan beri dünyam hiç değişmedi. Taşınıp kendi evimi bile alamıyorum. Başka yer yok. Bu daire annem öldüğünde benim olacak, bundan uzun bir süre sonra. O zaman bu sekiz duvar benim olacak, ta ki ben de onu takip edene kadar.

Bunu iç karartıcı buluyorum.

Kapımızın ardındaki şehir artık pek ilgimi çekmiyor. Her bir parçasında binlerce kez bulundum. Toplamda sadece yirmi beş mil kare ve ne kadar yüksek inşa ederseniz edin, bu hala günde birkaç kez yürüyebileceğiniz bir alan.

Bazı insanlar, duvara tekrar tekrar çarpmaktan kendilerini alamadıkları çemberleme hastalığına yakalanırlar. Burada kapana kısılmış durumdayız, ama sadece öyle olmayı seçtiğimiz için. Vahşi doğa hemen şurada ve isteyen herkes oraya gidebilir. Sadece biz gitmiyoruz, çünkü vahşi doğaya giden insanlar geri dönmüyor.

Çok fazla eşyam yok. Onlara yer yok ama küçük bir çantam var. Pembe ve küçük, çünkü ben küçükken babam bana almıştı. Kayışları uzatılabilir ve birkaç malzeme alabilecek kadar büyük. Su, biraz kurabiye. Bunun gibi şeyler. Ben alamam.

Bana bir keşif gezisine hazırlanmakla ilgili söylediği her şeyi hatırlıyorum ama suyun önemli bir konu olduğunu biliyorum.

"Riley? Ne yapıyorsun?" Annem yanımda duruyor, ben çantama bir şeyler koyarken ellerini ovuşturuyor. Sanırım zaten biliyor. Onu üzmemekten hoşlanmıyorum ama beni üzmeyi o kadar da umursamadığını fark etmeye başladım.

"Ormanda yürüyüşe çıkacağım."

"Riley, hayır." Gözleri yaşlarla doldu. "İlaçlarını al. Haplarını aldığında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yakında döneceğim anne. Duvarların dışı tehlikeli değil. Zaten bazen orada şehir devriyeleri oluyor. Belaya bulaşmak için çok uzaklara gitmen gerekir. Ve ben bunu yapmayacağım."

"Baban da öyle demişti. Dışarıda vahşiler var Riley. Tehlikeli adamlar. Seni mahvedip öldürecekler!"

Hayatımda karşılaştığım hemen her şey tarafından perişan edileceğimi ve öldürüleceğimi öngörmeseydi, uyarıları daha fazla ağırlık kazanabilirdi. Bir keresinde yavru bir kedi istemiştim. Yüzüme tırmanacağını ve tüyleriyle beni boğarak uykumda öldüreceğini söylemişti.

O her şeyden korkuyor ve uzun bir süre ben de korktum. Hayatımın büyük bir kısmını hiç ters gitmeyen şeyler için endişelenerek harcadım. Belki vahşi doğada insanlar vardır. Umarım vardır. Babam da dışarıda bir yerlerde. Annem öldüğünü söylüyor ama eminim ölmemiştir. O ölecek türden bir adam değildi.

"Doktoru arayacağım!"

O bunu yaparken ben de evden çıkıyorum. Doktor bir şey yapmayacak. Polis de öyle. şehirden ayrılmanın yasadışı bir tarafı yok. Burası zaten aşırı kalabalık. Arada sırada birkaç verimsiz insanı doğaya salmak kimsenin umurunda değil.

Döndüğümü görünce sakinleşecektir. Biraz yürüyüşe çıkacağım.

Bunca yıldır bunun özlemini çekiyordum. Şimdi yapmazsam ne zaman yapacağım?

Şehrin vahşi doğaya açılan birkaç kapısı var. En yakın olanı apartmanımdan yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesinde. Etrafımdaki binalar o kadar yüksek ki, doğrudan tepemde olmadığında fazla güneş almak zor, bu yüzden sabah ışığı yere ulaşmakta zorlanıyor.

Her adımda biraz daha geriliyor ve biraz daha heyecanlanıyorum. Bunu kimse yapamaz. Hiç kimse. Yıllar olmasa da muhtemelen aylar içinde ilk ayrılan ben olacağım.

Kapı gerçekten de sadece güçlendirilmiş bir kapı. Yapısı pek etkileyici değil ve bu büyük duvarın içinde durmak dışında başka bir yerde olsaydı, tamamen dikkat çekici olmazdı.

Ona bakmak bile bana saf adrenalin veriyor. Bu kapı muhtemelen dokuz yıl önce babamın geçtiği kapı. Şu anda kelimenin tam anlamıyla onun izinden gidiyorum.

Kapıda elbette görevliler var. Küçük bir kulübede küçük bir ekrandan haberleri izleyen bir görevli var. Kibarca kapıyı çalana kadar orada olduğumu fark etmedi bile.

"Alo?"

"Ungh?" diye homurdanıyor, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Affedersiniz, dışarı çıkmak istiyorum."

"Dışarı mı?" Gardiyanın kaşları kalkarken bakışlarını son haberden ayırdı. "Emin misiniz?"

"Çok."

"Eskortun nerede?"

"Yanıma birini almıyorum."

"Kaç yaşındasın?"

"On dokuz. Dışarı çıkmak için yeterince büyük," diyorum ve ona yasal olarak beni durduramayacağını hatırlatıyorum.

"Bu tavsiye edilmez," diyor iç çekerek. "Son on yıldır şehirden ayrılmaya karşı sürekli bir seyahat uyarısı var. Kendinizi **dışarıda** tehlikeli bir durumda bulursanız, şehir kaynakları size yardımcı olmayacaktır.

konuslandırıldı. Hayatta kalmalarını sağlamak tamamen şehri terk eden kişinin sorumluluğundadır. Dönüşte karantina gerekecektir."

Sanki bir senaryoyu okuyormuş gibi konuşuyor, çünkü öyle.

Her şey için bir belge var. "Kimliğinizi gösterin."

Kimlik kartımı ona uzattım. Başını salladı ve

Masa

. "Onu geri vermeyecek misiniz?" "Kayıp kayıtlarına ekleyeceğiz."

"Kaybolmayacağım. Yürüyüşe çıkıyorum."

"Uh huh." Gözleri çoktan ekrana geri döndü.

"Bu kapı otuz saniye daha açık kalacak. Bir hava kilidi ve sonra başka bir kapı var. Otomatik olarak tekrar kilitlenmeden önce her ikisini de bir dakikadan kısa sürede temizlemeniz gerekiyor."

"Peki nasıl geri döneceğim?"

Dudaklarını büküyor. "Kapıyı çal."

Bir vızıltı sesi geliyor ve önümdeki kapı kayarak açılıyor. Dediği gibi, arkasında bir tane daha var. Odanın içine doğru bir adım atıyorum ve kendimi şehirden ayrılmaya hazırlıyorum.

İlk kapı kapanıyor... ikincisi açılıyor. Sonunda görüyorum.

İkinci Bölüm

Hayatımda ilk kez, beni çevreleyen duvarların ötesindeyim. Vahşi doğa önümde uzanıyor, alçak çalılıklar ve kısa otlar birkaç düzine metre ötede hızla doruğa ulaşan ormana dönüşüyor. Özgürlük dolu bir kahkaha atıyorum ve vahşi doğaya doğru koşuyorum.

Bu inanılmaz bir duygu. Sanki hiçbir zaman tam anlamıyla hareket edemediğim bir yerden ayrılmış ve ne yapacağımı bilemediğim kadar çok alanın olduğu bir yer bulmuş gibiyim. Babam için de böyle miydi? Sadece hayal edebiliyorum.

Kendini çok boğulmuş ve daralmış hissetmiş olmalı. Her geçen yıl birbirine daha da yaklaşan bu duvarlar tarafından sıkıştırılmış hissetmiş olmalı ve bu büyük boşluğa bırakıldığında saf bir rahatlama hissetmiş olmalı.

Şehir arkamda. Ona bakmak için dönmeye bile zahmet etmiyorum. On dokuz yıl boyunca başka hiçbir şeye bakmadım. Şimdi vahşi dünyayı göreceğim. Şimdi gözlerim sadece yeni ve canlı olana takılacak.

Bilinmeyen kucağına koşuyorum. Bir anda orman etrafımı sarıyor, ağaçların arasından serin bir esinti geliyor. Daha fazla insanın buraya gelip bunu deneyimlemek istemediğine inanamıyorum. Şehirdeki her yer çok kalabalık. Burada ise boşluk üstüne boşluk var. Bir kelebek geçiyor, güneş ışığı dans eden kanatlardan yansıyor.

Ağaçların arasında koşuşturmaktan yorulduğumda oturup etrafımdaki dünyaya bakıyorum, ne kadar basit ama bir o kadar da karmaşık olduğunu hissediyorum. Burada her şey canlı. Şehirde çoğu şey ölü. Beton ve ahşap duvarlar. Halılar. Fayanslar. Hepsi ölü. Ama burada her şey canlı. Ayağımın altındaki toprak bile. Karıncaların süründüğünü görebiliyorum.

Evden çıktığımdan beri telefonum mesajlarla yanıp sönüyor. Aniden sessizliğini hissediyorum. Yokluğunu

Kalçamda titreşiyor. Çıkıyorum ve ekrandaki mesaja bakıyorum.

Servis dışı

Çok garip. Bu şey dünyanın tüm bilgisine sahip. Tanıdığım herkesle iletişim kurabilirim. Benim adıma düşünmeye zorlanmış metal ve toprak elementlerinden yapılmış ama birdenbire diğer taşlardan daha kullanışlı olmuyor. Pili korumak için kapatıyorum. Ne kadar ilerlediğimden emin değilim ama geri dönüş yolunu bildiğimden eminim.

Vahşi doğa beni daha derine çekiyor. Bu patikayı kimin kestiğinden, çalıları ve otları kimlerin aşındırdığından emin değilim ama patika en güzel yerlerden geçiyor. Kurbağaların oynadığı küçük bir gölet ve mantarların yetiştiği bir açıklık buluyorum. Zamanın geçtiğinin belli belirsiz farkındayım ama her dakikanın sayıldığı ve biriktirildiği şehirdeki gibi değil. Burada zaman bir tür durgun gezintiyle geçiyor. Ayaklarım beni taşıırken sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi hissediyorum, hayranlık keşiflerimi körüklüyor. Saatler geçiyor ve ben onları zar zor fark ediyorum. Ama çok geçmeden dünyanın kendisi bana dönme zamanının geldiğini söylüyor. Işık solmaya başlıyor. Parlak renkler gölge biçimlerine dönüşüyor.

Şehre dönmek yeterince kolay olmalı. Geldiğim yolu takip edebilirim. Bir süre öyle yapıyorum ama yürüdükçe yolun orada burada çatallandığını fark etmeye başlıyorum ve başlangıçta hangi çataldan gittiğimi bilmiyorum. Yolumu bildiğimi hissediyordum ama şimdi tam olarak emin değilim. Belki de bir ağaca tırmanmalıyım. Bunu yaparsam, şehir surlarını görebilir ve doğru yöne gidebilirim.

Ağaçlar benim boyumun kat kat üstünde yükseliyor. En alttaki dalları başımın çok üzerinde ve gövdeleri de tırmanmaya çalışamayacağım kadar geniş. Daha uygun bir yapıya sahip bir ağaç bulmak için etrafta dolaşıyorum ama pek başarılı olamıyorum. Tırmanılabilir kadar kısa olan ağaçlar da herhangi bir manzara sunmuyor. Belki daha kısa olanlardan birine tırmanırsam, daha uzun bir ağaca tırmanabilirim.

Daha önce bu tür sorunları düşünmek zorunda kalmamıştım. Bu meydan okuma hoşuma gidiyor. Döndüğümde internette yayınlayabileceğim gerçek bir hikayem olacak. Tüm şehir bunu duyacak!

Tam tırmanmak için bir ağaç ararken, ayaklarımın altındaki toprak gürlemeye başlıyor. Sesi duymadan önce hissediyorum, her şeyin özünden geliyormuş gibi görünen derin bir hırıltı. Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım, ama varlığımın bir parçası, şehirler olmadan önceki binlerce yılda örülmüş bir parçası, korkmayı biliyor.

Arkamı döndüğümde kendimi bir adamla yüz yüze buldum.

ayıl.

Hayvan sadece birkaç adım ötede. Onu Babamın bana gösterdiği kitapları. O resimleri işaret ederdi, ben de onun kalbini işaret ederdim ve ikimiz de gülerdik.

Bu ayı kitaplardaki gibi değil. Böyle bir yaratığın korkunç boyutunu anlatmakta tamamen başarısız olmuşlar. Benden çok daha büyük. Şehir beni her zaman küçük hissettirmiştir, ama şimdi tamamen farklı bir şekilde küçük hissediyorum. Kendimi savunacak hiçbir şeyi olmayan bir et parçasıyım. Bu ayı et ve kemikten oluşan bir makine, keskin pençeleri ve parlayan dişleriyle öldürmek için yaratılmış. Çürümüş meyveler ve ölüm kokan bu şey için ben neyim?

Belki de geri çekilmeliyim ya da kaçmalıyım. Duruyorum ve bakıyorum. Bu bir seçim değil. Sadece bedenim böyle yapıyor. Aklım kaçtı. Artık rasyonellik yok. Sadece ben ve vahşi doğanın bu en kötü tezahürü var.

Ayının kafası benim tüm gövdemden daha büyük. Beni hiç zorlanmadan ikiye bölebilir. Etten kemikten bir yaratık tarafından tehdit edildiğimi biliyorum ama bu benim deneyim alanımın o kadar dışında ki, tek gördüğüm efsanevi boyutlarda bir canavar.

Karanlık parlayan gözleri benimkilerle buluşuyor. Öfkesini hissediyorum. Bana çok kızgın. Ben buraya ait değilim. Gitmemem gereken yerlere gittim. Yapmamam gereken şeyi yaptım.

ve cezası ölümdür. Bir düşünce aklıma zorla giriyor: Annem haklıydı.

Ayı kükrüyor, ağzı o kadar geniş açılıyor ki sanki bir ısırıkta içine sığabilirmişim gibi hissediyorum. Dişleri uzun ve sarı, kemikten büyük palalar. Köpek dişleri bir kedininki gibi ama bin kat daha büyük. Bu evcilleştirilmiş bir yaratık değil. Bu, türümün doğuşundan beri kaçtığımız türden bir hayvan. İnsanların binlerce yıldır yırtıcıların karşısında durduğu gibi duruyorum, donmuş bir halde. Hareket edemiyorum. O bana doğru koşarken ayaklarım yere yapışıyor, dört pençesi altımda sallanan zemini dövüyor. Dünya titriyor ve ben de onunla birlikte titriyorum.

Sonunda vücudum alarmı çaldı. Çığlık atıyorum. Ayının hücumunda kaybolan acınası bir ses.

Ağır bir et bana yandan çarpıyor ve beni uçuruyor. Pençelerin etimi parçalamasını bekliyorum ama bana vuran ayı değil. Canavar hâlâ önümde. Büyük, güçlü ve cesur bir şey arkamdan geldi ve beni yolumdan attı.

Yukarı bakıyorum ve hayatımda gördüğüm en parlak mavi gözlerle karşılaşıyorum. Ayıninkiler kadar ateşle parlıyorlar. Sadece bir saniyeliğine bana kilitleniyorlar ama bedenimin daha önce hiç hissetmediğim bir enerjiyle aydınlandığını hissediyorum.

Benden uzaklaşıyor, yüzünü ayıya dönüyor ve ona doğru koşuyor. Yalnız değildi. Diğer üç adam onun peşinden koşarken ben toprağa oturuyorum. Deri pantolonlar ve dizlerine kadar koruyan uzun çizmeler giyiyorlar ama üst bedenleri çıplak ve kaslı. Yağla parlıyorlar, yukarıdaki yaprakların arasından süzülen ışık huzmelerinde parlıyorlar. Derileri ağır dövmelemlerle kaplı, omuzları ve göğüsleri boyunca işaretlenmiş. İki dövme aynı değil ama parlak mavi işaretler vücutlarının her yerinde aynı.

Dördü ayıyla yüzleşiyor, mızrakları hazır. Bu eşit bir savaş değil. Ayının en az iki kat fazla pençesi ve ayrıca dişleri var.

Elbette böyle bir canavarı alt edemezler. Elbette hepimiz onun öfkesine yenik düşeceğiz. Hareket edemeyecek kadar korkuyorum. Gözlerimi bu sahneden alamıyorum. Bu daha önce hiç görmediğim bir vahşet.

Ayı hücumunu durdurur, birkaç yüz kiloluk bir toprak ve yaprak bulutu içinde kayarak durur. Ayağa kalkıyor, iki metre yükseliyor ve göklere öfke kusuyor. İç organlarım bu sesle yankılanıyor. İliklerime kadar korkuyorum.

Erkekler değil.

Onlar da kükreyerek karşılık verirler, saf hayvan öfkesinin dört tam boğaz ifadesi.

Ayı durur ve dört ayak üzerine düşer. Kafası karışmış görünüyor. Ayı olduğunu hatırlamadan önce bir adım geri sendelediği için neredeyse komik bir an yaşar. Büyük pençesini savurarak tekrar saldırıyor. Lideri, bana ilk bakan adamı yakalıyor. Pençeleri etini tereyağı gibi keserken çığlık atıyorum. Dört adam da mızraklarını ayının yüzüne ve boğazına saplıyor. Her yer kan olmuştu.

Kavga saniyeler içinde biter. Ayı dönüp ormana doğru koşmaya başlar ve iki mızrağı hâlâ üzerinde sallanırken oradan uzaklaşır. Onu yaraladılar ve o da içlerinden en az birini yaraladı. Liderleri. Diğer ikisi tarafından yakalanmadan önce bir iki adım sendeliyor. Hırladığını duyuyorum, sonra onları ittiğini, yardımlarını reddettiğini görüyorum.

"Kızı getirin," diye homurdanıyor, sesi derin ve sert.

Hepsi bana döndü. Birden ayıya acımaya başladım. Kara gözleri üzerime düşerken ilkel güçlerini hissediyorum. Bunlar şehirdekilere benzemeyen adamlar. Bunlar daha önce gördüğüm tüm erkeklerden o kadar farklı ki, onları erkek olarak tanımakta zorlanıyorum.

Çok daha büyük, çok daha güçlüler. Kasları dalgalanıyor ve üzerlerinde neredeyse hiç yağ yok, bu da yüzlerini sertleştiriyor ve vücutlarına bakmayı inanılmaz kılıyor. Onlara bakınca, bir erkeğin nasıl

yapılır, kalın kas levhaları sinirli bantlarla birbirine bağlanır.

Aramızda sessizlik var, sadece benim korku içinde nefes alışım bozuyor. Lider kanlar içinde, eti göğsünün ve kolunun sol tarafından kurutulmuş et gibi sarkıyor ama buna pek dikkat etmiyor. Bana yaklaşıyor, koyu renk saçları yüzüne dökülüyor ve buz mavisi gözlerini çerçeveleyiyor.

Acı çekiyor olmalı ama belli etmiyor. Bir parça bile bunu

n. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Ama sen öylesin. İzin verin size yardım edeyim."

Ayağa kalktım, aşağı uzandım ve kıyafetlerimi yırttım, Yaralarını sarmak için eteğimdeki ipeği yırttım. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Yaralanmışsın."

Koluna uzandığımda gözlerini kırıştırdı, sonra elimi tokatladı.

Uzakt

a. "Senin elbise artıklarına ihtiyacım yok, kızım. Adın ne?" "Ben Riley," diyorum. "Riley Jones."

"Jones Klanı mı?" Diğerlerine hitap eder. "Hiçbir şey bilmiyorum.

Jones Klanı."

"Bu bir şehir adı." Ona cevap veren adamın saçları kısaydı. Benimkine benzer bir aksanla konuşuyor. Kulağa en lezzetli şekilde yabancı gelen liderin sert tonlamasına sahip değil.

"Evet," dedim. "Ben şehirdenim. Az önce yürüyüşe çıktım ve bu ayı bana saldırdı. Nedenini bile bilmiyorum."

"Yürüyüşe çıktı," diye gülüyor diğerlerinden biri. "Yürüyüşe çıktı!"

Üçüncü Bölüm

Mavi dövmeleli dört kaslı adam hakkındaki ilk izlenimim biraz daha belirginleşmeye başlıyor. Lider, parlak gözlü ve uzun siyah saçlı olan. En uzun boylu ve en sert çeneye sahip olan. Güçlü bir vücuda sahip, vücutu zayıf ve üzerinde çok az yağ var. Bunu biliyorum çünkü yaraları sayesinde etinin katmanlarını görebiliyorum. Yaşını tahmin etmem gerekirse, otuz civarında olduğunu söyleyebilirim.

Konuşan kişi, şehirli adam, en kısa boylu olanı ama yine de benden bir karış daha uzun. Vücutunda esnek bir güç var ve dövmeleri en taze görüneni. Diğerleri kadar çok dövmesi yok. Belki de benden birkaç yaş daha büyük. Kızıl kahverengi saçları ve ona uygun kahverengi gözleri var, koyu kehribar rengi. Benim aksime, gerçek bir kızılın çillerine sahip değil.

Diğer ikisi de kendi tarzlarında benzersizdir. Birinin uzun siyah saçları ensesinde toplanmış. Daha keskin yüz hatları, neredeyse sürekli olarak şüpheli bir şekilde kalkmış gibi görünen yüksek zeki kaşları var. Gümüş grisi bakışları benimkini bulduğunda onunla ilgili bir şey beni ürpertiyor.

Diğerinin kıvrıkcık kahverengi saçları var. Geniş göğüslüdür ve yüzü belki de içlerinde en yakışıklısıdır. Gözleri badem şeklinde ve koyu kahverengidir, uzun koyu kirpiklerle çevrilidir, burnu diğerlerinden daha düz ve geniştir, teni daha koyu bir renktedir. Dövmelerin mavisi karamel tonlarına karşı etkileyici bir etki yaratıyor. Aralarında en çok dövmeye sahip olan o. Her iki kolundan aşağıya ve göğsüne doğru uzanıyorlar. Etkilenmiş bakışlarımı yakaladığında gülümsemesi genişliyor. Göz kırıyor ve içimi küçük bir heyecan kaplıyor.

"Ben Maverick," diye kendini tanıtıyor lider. "Diğerleri Hans, Ice ve Stryker."

Stryker bir şehir ismi değil, ama şehir çocuğu onu takıyor. Nasıl aldığıı merak ediyorum. Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Merakımı diğerlerinden daha çok cezbediyor. Onlar buraya ait. O buraya ait değil.

Hans koyu tenli ve dövmele olan. Beni paniklemeden alıkoyan tek şey gülümsemesi. Gözlerinde ruh halimi hafifleten bir tür dans eden yaramazlık var.

İce olmasaydı kendimi güvende hissederdim. Tüylerimi diken diken ediyor. İsmi de güzel. Ona baktığımda, ruhumun ürperdiğini hissediyorum.

Bu adamlar, az önce kaçtıkları ayıdan daha nadir ve inanılmazlar. Bunlar şehirde fısıldadığımız vahşiler. Tam anlamıyla, annemin beni uyardığı adamlar. İsimleri yabancı ama yine de tanıdık. Uzun zaman öncesinden geliyorlar, biz tarihe karışmadan önce.

Eğitimimde cimrilik yapmadım. Bu vahşileri tanıyorum. Çocukluğumdan beri onları inceledim. Güçleri ve yakışıklı yüzleri, tüm ulusların hayatta kalanları olmalarından kaynaklanıyor; tarih sona ererken bile yaklaşan vahşi doğaya göğüs geren tüm insan soylarının genetik bir karışımı.

Ben daha küçük, daha solgun ve şehrin kırmızı ve sarışın rengindeyim. Aynı türden olduğumuza inanmak zor, ama onlar ve ben aynı hayvanız.

Şehir zamanla melezleştı. Bir ya da iki kez, akraba evliliğinden kaynaklanan hastalık riskini azaltmak için bazı vahşi kanların getirilmesinden bahsedildi, ancak daha sonra üremeyi tamamen durdurmanın daha kolay olacağına karar verildi. Ben de dahil olmak üzere çoğu genç kadına doğurganlığı baskılayan bir cihaz takılıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, kibarlığım burada boş ve sığ kalıyor. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Buraya gelmemeliydin," diyor Maverick, sesi ağır bir yargılamayla dolu. "Sonbahar geldi. Ayılar aç. Av hayvanları kıt. Bu da demek oluyor ki av sizsiniz."

Sadece ayıya değil, sanırım. Bu gl ve kaslı adamlar bana tek bir anlama gelen çeşitli ifadelerle bakıyorlar: açlık.

"zr dilerim," diye titriyorum. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Kanaman var."

Maverick omuz silkiyor. "nemli bir şey değil. Kadınlar ay zamanlarında daha çok kaybederler."

"Ama genellikle hepsi aynı anda olmaz ve etimiz parçalanmaz."

"Bunlar sadece sıyrıklar."

Paramparça olmuş ama umurunda değil. Elimdeki kumaşa bakıyorum, onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyorum. Bunun yerine kan kaybediyor ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana bakıyor.

"Onların ruha ve ateşe ihtiyaı var, bir kaçağın ipeğine değil." Adamlarına bir göz attı ve sonra başını sallayarak bana doğru döndü.

"Buz, Hans. Al onu."

İki adam bana doğru ilerliyor. Benim için akıllarında ne olduğunu bilmeden ama bundan hoşlanmayacağımı hissederek geri çekiliyorum. Maverick sanki ben cansız bir nesneden başka bir şey değilmişim gibi emir verdi.

"Buraya gel kızım," diye cesaretlendiriyor Hans beni. Dalgalanan kasları ve sesinin yumuşak aksanı dikkatimi dağıtıyor. Çok çok uzaklardan gelmiş olmalı. Bu adamların her biri oldukça farklı kökenlerden geliyor gibi görünüyor. Hepsinin vücut yapısı ve yüz hatları birbirinden farklı. şehrin solgun, zayıf erkeklerine alışkın olan benim gözlerime vahşi tanrılar gibi görünüyorlar.

Bana dokunmalarına izin veremeyeceğimi hissederek onlardan uzaklaşıyorum. Zihnimin bir kısmı Persephone'nin yeraltı dünyasındaki kadim hikyesine geri dönüyor. Oradaki meyveyi yiyene kadar cehennemde kapana kısılmamıştı. Bu durumda meyve yiyecek değil, bu adamlar. Onlar bu vahşi dünyanın ürünleri ve beni kendilerine mal etmek istediklerini hissedebiliyorum.

Benim gibi bir masum için çok fazla. Annemin histerik uyarıları kulaklarımda çınlıyor. Beni yakalarlarsa bana ne yapacaklar? Korkunç şeyler, eminim. Vahşiler doğru düzgün kanunlara ya da şehir geleneklerine uymazlar. İstediklerini yaparlar.

"Hayır, bekle. Eve dönmeliyim, annem benim için endişelenecek..."

Buz, soluk gözlü olan, öne atılıyor ve beni bileğimden tutup güçlü bir hareketle kendine çekiyor ve beni göğsüne doğru sendeletiyor. Bedenim onunkiyle temas ediyor ve onun boyun eğmeyen formunun sert hatlarının yumuşak kıvrımlarına sertçe bastırdığını hissediyorum.

Bana bakıyor, dudakları anlamadığım bir zalimlik içeren bir gülümsemeyle kıvrılmış.

"Geri dönüş yok, kızım. Artık bizimsin." "Ne? Hayır! Neden?"

"Senin için kanımızı akıttık. Hayatını ayı ruhundan koruduk. Senin için etimizi ve orman ruhumuzu feda ettik. Sen bizimsin." Ice'ın sesi çakıllı ve boğuk, inanılmaz derecede zorlayıcı. Gözleri iki gümüş disk gibi, benimkilere kilitlenmiş. Uzaklaşamıyorum. Ayaklarım yeniden kök salıyor.

"Senin mi? Ne için?"

"İstediğimiz her şey için."

"Hayır, gitmem gerek." Paniğim artıyor ve daha da uzaklaşmaya başlıyorum. "Annem beni bekliyor. Ona hava kararana kadar döneceğimi söyledim."

"Karanlığın çökmesine bir saat var. O zaman ayılar sorunlarınızın en küçüğü olacak. Büyük kediler çoktan kıpırdanmaya başladı. Ayıların yaptığı gibi sizi hemen yemeye başlamayacaklar. Omurganı kıracaklar ve ölmeden önce seninle saatlerce oynayacaklar."

Ice'ın yumuşak sözleri hayal bile edemeyeceğim bir dehşeti detaylandırıyor.

"Onu hemen alın! Yaralarımın ateşe ihtiyacı var," diye homurdanıyor Maverick.

Hans diğ er bileğimi tutuyor. Eli kocaman ve kolumun etrafını tamamen sarıyor.

"Gel," diyor, geniş gülümsemesi Ice'ın sözlerinin dehşetini hafifletiyor. "Yemeğimiz var."

Yemek. En azından bu bir çeşit davet. Kaçırılma hissini biraz azaltır.

İki vahşinin arasında kaldığım için ormanın i lerine doğru ilerlemekten başka çarem yok. Annemin üzüleceğini biliyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Hans elini koluma dolamış ve ona baktığımda gülümsüyor olsa da, prangaya vurulmuş ve zincirlenmiş olsaydım ne kadar sağlam olursam o kadar sağlam bir şekilde güvendeyim.

Maverick yanında Stryker ile hızla yürüyor. Ice, Hans'ın elinden bir şekilde kurtulup ormanda kaybolacağımdan endişe ediyormuş gibi yanımda duruyor. Az önce ayı suretinde gördüğüm şeyden sonra kendimi tekrar vahşi doğaya atmaya hiç niyetim yok. Hiç olmadığım kadar korkmuş durumdayım.

Hans'ın yanına yaklaşıyorum. İri yarı biri ve onun gölgesinde kendimi korunmuş hissediyorum. Etrafımda hâlâ tehdit var. Onların yanında güvende değilim. Ice söyledi: Ben onlarınım. İstedikleri her şey için.

Acaba benimle ne yapmaktan memnun olacaklar? Annem erkeklerin tek istediğinin yemek pişirecek, temizlik yapacak ve her şeyi yıkayacak bir kadın olduğunu söylüyor. Yıkayacak o kadar çok şeyleri olduğunu sanmıyorum. Pantolon belki. Dört  ift pantolonu yıkamak ne kadar sürebilir ki? Yemek yapmaya gelince, o konuda pek yetenekli değilim. Annem mutfağın kullanılmasından hiç hoşlanmazdı. Kirleneceğini s yl rdi. Çoğunlukla paket yemek yeriz. Ne tür yemekler yediklerini hayal bile edemiyorum. Kökler, belki.  ilek, belki.

Bu kadar uzakta teslimat olmadığı kesin. Uçsuz bucaksız orman ve içinde gizlenen canavarlardan başka bir şey yok.

"Eviniz ne kadar uzakta?"

"Uzak," diyor Hans basitçe.

Ayaklarım ağrımaya başladı. Şimdiden iki saattir yürüyorum ve yürüdükçe daha çok yoruluyor ve ağrıyorum.

"Topallıyor," dedi Ice aniden. "Ayakları sönmeden onu ayağa kaldırın."

Hans beni ayaklarımdan kaldırıp kollarının arasına aldı. Bir anda **o n u n** güçlü bedenine sarıldım, kaslı gövdesi beni kucaklarken bedenime doğru hareket ediyordu. Ona o kadar yakınım ki kokusunu alabiliyorum. Orman ve insan kokuyor.

Misk gibi kokuyor, duman, alev ve mayalanmış meyve gibi.

Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bu kokunun tadını çıkararak derin bir nefes alıyorum.

Birkaç düzine adım sonra beni sırtına doğru döndürdü. Beni havaya doğru iterken bir çığlık atıyorum, içgüdüsel olarak annesine tutunan yavru bir maymun gibi arkasına yapışana kadar kollarımı sıkıca tutuyor. Bacaklarımı onun güçlü beline doluyorum ve o da ellerini tekrar kalçalarımaya koyarak beni vücuduna yaslıyor.

Bu, zihnimin çok derinlerinde belli belirsiz bir anıyı tetikliyor. Sanki bunu daha önce yapmışım, sanki bu şekilde taşınmışım gibi hissediyorum. Annem tarafından olmadığı kesin. Kendimi Hans'a daha da sokulurken, yüzümü boynunun kıvrımına bastırırken, çenemi omzuna yaslariken buluyorum.

Bu adamı tanımıyorum ama beni korudu ve güvende olmamı sağladı. Ayaklarımın acısını dindirdi. Onunla güvendedeyim. Bunu içten içe biliyorum. Diğerleri hakkında o kadar emin değilim. Stryker vahşi doğada yaşamak için şehri terk etmiş olmalı. Babam dışında bunu yapan tek insanlar suçlular tabii ki. Eğer yasaları yeterince çiğnerseniz size bir seçenek sunulur: ölüm ya da sürgün. Stryker'da bana sürgünü seçtiğini düşündüren bir şey var. Bir kez bile omzunun üzerinden bana bakmadı. Daha çok Maverick'le ilgileniyor, yaralarıyla ilgileniyor gibi.

En azından birinin aklı var. Maverick kan izleri bırakıyor. Hans tek kelime etmeden damlacıkların üzerinden geçiyor. Adamın yaraları bağlanmış olmalı. Bilerek kanıyor, sanki kendini bir şey için cezalandırıyor.

"Neden yaraları tedavi etmiyor?"

"Açık hava onlar için en iyisi" diyor Hans. "Temizlenene kadar bandajlar sadece kiri içeride hapseder. Çok derin değiller. Atardamarları kesilmemiş. Hayatta kalacaktır."

Onun yaralanması benim hatam. Kendimi derinden suçlu hissediyorum. Yaralanan ben olmalıydım ama onun yerine yaraları taşıyan o yakışıklı, cesur adam oldu.

Işık solmaya başlayana kadar yürüyoruz. Ormanın sesi artık farklı. Kuşlar cıvıdamayı kesiyor. Her şey sessizleşiyor. Ice bir meşale yakıyor, Stryker da öyle. Toplanan gölgeler arasında ilerlemeye devam ediyoruz. Hans'ın altımdaki hareketi yatıştırıcı ve sakinleştirici ve bir süre sonra gözlerim yorgunluktan kapanmaya başlıyor.

"İşte geldik. Evimizdeyiz."

Nerede yaşadıklarını görmek için gözlerimi açıyorum.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Her neyse, bu değildi. Burası bir ev değil. Sadece ormanın geri kalanı kadar sık olmayan bir parça. Bir çeşit kulübe var. Ağaç parçalarından, dallardan örülmüş ve toprak zeminli küçük bir ev tipi yapı oluşturmak için bir araya getirilmiş. Kapısı yok.

Evin birkaç metre ötesinde bir ateş yanıyor. Etrafı çamur ve taşlarla çevrili. Ve hepsi bu kadar. Bu yerde başka bir şey yok. Açıklığın çevresindeki toprağa saplanmış bazı sivri uçlu sopalar var, belki de vahşi hayvanları caydırmak için bir tür yol. Ama bu ormanda ayılar ve büyük kediler olduğunu bildiğim için kamp bana güven vermiyor. Güvenli olmaktan çok uzak. Vahşi hayvanlarla aramızda birkaç daldan başka bir şey yok ve bu da neredeyse yeterli değil.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Biz avlanırken, ilerlerken kamplar kurarız." Hans ellerini kalçalarımından çekti ve ben yere düştüm.

"Burası şehir değil," diyor Stryker. "Vahşi yaşamayı öğrenmeniz gerekecek."

Sesinde bir kenar var. Hoşlanmadığım bir şey. Burada olmamdan memnun değil. Beni diğerleri gibi istemiyor. Üç vahşiyle vahşi adamın arasında titreyerek dururken Maverick bile şu anda bana ateşli bir bakış atıyor.

Stryker, Maverick'in sağlam omzuna vurarak, "Şu yaraları temizleyeyim," dedi. "İyi izler bırakacaklar."

O ve Maverick ateşe doğru ilerliyor. Maverick alevlerin yanında bağdaş kurmuş otururken gözlerimi kocaman açarak izliyorum. Kaslı vücudu çok güzel yanıyor ama yaraları da öyle ve uzun süre bakamıyorum. Midem suçluluk ve korkuyla dolup taşarken gözlerimi kapatıp başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Vahşi yaşamayı öğrenmek istemiyorum," diyorum usulca. "Eve gitmek istiyorum."

"Burası artık evim." Hans beni duyan tek kişi. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve nazikçe sıkıyor. Beni nasıl sakinleştireceğini çok iyi biliyor gibi görünüyor. Ona yaslanıp gözlerimi biraz kapatıyorum ve gücünü hissediyorum.

Evde olmalıydım. Yatmaya hazırlanıyor, annemin her gece yaptığı sıcak çikolatayı içiyor olmalıydım. Mesajlarımı kontrol ediyor, diğerlerini gönderiyor olmalıydım. Bu vahşi doğanın hayalini kuruyor olmalıydım. Onların içinde olmamalıyım.

Dördüncü Bölüm

"Gel ve otur," diyor Hans. "Suya ihtiyacın var."

Beni kulübeye götürüyor. Gözlerim karanlık iç mekâna alıştığında yatak olmadığını görüyorum. Sadece dallardan yapılmış ve yosunla kaplı bir platform var. Bunun üzerinde hayvan kürkleri ve yünler büyük bir yatak şeklinde serilmiş. Yorgun gözlerime rahat görünüyor.

"Otur." Platformu işaret ediyor. Oturdum ve ona baktım. Bu adamların hepsi çok uzun.

"Hepiniz bunun üzerinde mi uyuyorsunuz?" "Evet," diyor.

"Birlikte mi?" "Evet."

"Oh." Bunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir yığın köpek yavrusu gibi sarılıp yatıyorlar mı? Bunu düşünemiyorum. Sarılıp yatacak tipte adamlara benzemiyorlar.

"Bir uyku yeri inşa etmek dört uyku yeri inşa etmekten daha kolay," diye açıklıyor. "Ve eğer birlikteyse bir hayvanın içimizden birini alması daha zor."

Bu mantıklı. Şehirdeki küçük odamdaki küçük yatağım daha iyi döşenmiş ve daha rahat ve gölgelerden kükreyen uzun dişli canavarlar hakkında endişelenmeme gerek yok. Keşke orada olsaydım.

"Beni şehre geri götürür müsünüz, lütfen?" Mümkün olduğunca nazikçe soruyorum. Alt dudağım titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Eve. Evde olmalıyım. Keşke annemi dinleseydim. Şu anda güvende ve rahat olabilirdim. Kızarmış yemek artıkları yiyor ve Citylink kanalında bir şeyler izliyor olabilirdim. Saat akşam yedi. Haberler şimdiye bitmiş ve eski komediler oynuyor olurdu. Artık var olmayan eski şehirlerden birinde yaşayan arkadaşlarla ilgili olan. Bir garson kızla bir dargın bir barışık ilişkisi olan bir paleontolog hakkında bir belgesel. Bu mükemmel bir dizi.

Zamanın sınavı. Acaba Ross ve Rachel bir daha birlikte olabilecekler mi? Acaba evi bir daha görebilecek miyim?

Hans önümde çömelıyor, koyu kahverengi gözleri benimkileri tutuyor. Elini iki elimin üzerine koydu. "Sen artık bize aitsin. Bu vahşi doğanın kanunu. Eğer bir hayat kurtarırsan, o hayatın sahibi olursun. Stryker ve Maverick'i görüyor musun?"

"Evet..."

"Maverick, Stryker'ı bir vadide ölmek üzereyken buldu. İçine düşmüştü. Maverick onu kurtardı ve Stryker bizden biri oldu, tıpkı senin olacağın gibi. Şimdi klanımızın işaretlerini taşıyor ve kabileye et getirmek için bizimle birlikte avlanıyor."

"Bir kabile mi var?"

"Buradan çok uzakta. Bir ay döngüsü sonra döndüğümüzde onlarla tanışacaksın."

Kabileyle tanışmak istemiyorum. Eve, şehre gitmek istiyorum. Kabilem orada yaşıyor.

Ben yabancı ve ürkütücü bir yerde olmanın verdiği acıyla olduğum yere çökmüş otururken, o birkaç çuvalın bulunduğu yatak platformunun altına uzandı. Bu adamların çok az şeyi var. Annemin dairesi eşyalarla dolu. Her yüzey derin manevi değeri olan eşyalarla kaplı. Hiçbir şeyi atmıy reddediyor. Her şeyin anısı var, diyor. Babamın eşyaları hariç. Babam kaybolduktan sonra çoğunu attı.

Ben düşüncelere dalmışken, o içi sıvı dolu tüylü bir çanta aldı. Şıırdadığını duyabiliyorum. Başka bir torbayı açıyor ve topraktan bir çömlek fincan çıkarıyor. İçine biraz sıvı döküyor, sonra bana fincanı uzatıyor.

Bir kokladım. Hiç de kötü kokmuyor. Lahanadan yapılmamış lahana turşusu gibi zengin ve çok fermente kokuyor.

"Stryker şehirde hiç içki olmadığını söylüyor, bu yüzden dikkatli olun."

"Şehirde bol miktarda içecek var. Suyumuz ve meyve sularımız var..."

"Sert içki," diyor Hans, sesi mizahla gürlüyor. "Duyuları köreltir ve sinirleri yatıştırır. Endişelisiniz. Bu yardımcı olacaktır."

Küçük bir yudum alıyorum. Keskin bir tadı var, zengin ve dolgun. Şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey. Daha derinden, açgözlülükle içiyorum. Susadığım konusunda haklı. Bardağa uzanıyor ama ben geri çekilip dibine kadar boşaltıyorum.

Hans homurdanıyor ve fincanı benden alıyor. "Hoşuna gitti mi?" "Evet. Hâlâ susadım. Biraz daha alabilir miyim, lütfen?" "Sonra," diyor.

Sıcaklığın boğazımdan mideme doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum. Bu sıcaklık karnımdan uzuvlarıma doğru yayılıyor. Zihnimi buluyor ve onu daha hafif ve berrak hale getiriyor. Karşımda duran bu yakışıklı adama bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Bu, annemin beni uyardığı vahşilerden biri. Boğazımı kesmedi ya da beni harap etmedi - bu ne anlama geliyorsa artık. Bundan daha fazlasını açıklama zahmetine hiç girmedim.

"Burası sadece bir oda," diyorum. "Burada uyuyacaksın ve ateşin yanında yemek pişireceksin ama banyo nerede?"

"Nehirlerde yıkanırız."

"Ama, uhm, tuvaletiniz nerede?"

Kulübenin kapısının yanında duran paslı, eski bir küreği işaret ediyor. "Bunu al, bir çukur kaz ve git."

"Çukur kazmak mı?"

"En az bir ayak derinliğinde. Yine de yalnız gitme. Bu ormanı yeterince iyi bilmiyorsun. Gitmen gerektiğinde yanına bizden birini almalısın."

Bu adamlardan birini alıp tuvaletimi yapmak için bir çukur kazma fikrinden kendimi alamıyorum. Utanç verici ve onursuzca görünüyor ama burada başka ne seçenek var ki?

Bu adamların sahip olduğu şeylerin çoğu doğal dünyadan yontulmuş, ama şimdi bana küreği gösterdiğinde, eski dünyaya ait birkaç aletleri olduğunu fark etmeye başladım. Eskiden bu topraklardan geçen büyük yollar vardı.

topraklar, evler ve kasabalar ve birçok şehir. Medeniyet geri çekilirken, doğa insanoğlunun alanını yeniden ele geçirdi. Şimdi dünyanın bir zamanlar olduğu halinin görüntülerini izlediğimizde, buna inanmakta güçlük çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ice kulübeye doğru adım atıyor. Çelik bakışları benimkilerle buluştuğunda içgüdüsel olarak gözlerimi indiriyorum. Bu adamda beni korkutan bir şey var. Güvende değil. Her bakışından ve sözünden soğuk bir tehdit havası yayılıyor.

Hans, "Sadece ona içecek bir şeyler veriyorum," diyor.

"Onu alkole boğmak," diye gülüyor Ice. "Bunu yapmana gerek yok. O zaten bizim. Onu istediğimiz gibi kullanabiliriz."

Benim hakkımda konuşmasından hoşlanmıyorum. Onda çok sahiplenici ve kibirli bir şey var ve bana baktığında kendimi bir insanmışım gibi hissetmiyorum.

"Ben senin değilim," diyorum. "Ben benim. İnsanlara sahip olamazsın."

Ice'in gözleri meydan okumam karşısında kısıldı. Çenesini kapatıyor ve içime bir heyecan dolduğunu hissediyorum. Kendisine meydan okunmasından hoşlanmıyor ama ben meydan okumayı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Hiçbir zaman itaatkâr ya da kolay biri olmadım. Annem sık sık bu konuda umutsuzluğa kapılırdı.

"Başka seçeneğiniz yok," diyor. "Artık şehre dönüş yolunu bulamazsın ve biz de seni götürmeyeceğiz."

"İstersem geri dönüş yolunu bulabilirim."

Öfkemin alevlenmesine neden oluyor. Hans'ın bana verdiği içki çekingenliği azalttı ve artık gümüş gözlü bu adama kendisi ve mülkiyeti hakkında ne düşündüğümü söylemekten o kadar da korkmuyorum.

"Ben özgür bir kadınam. Şehirden geldim. Vahşi değilim. Beni öylece alamazsın. İstedğim zaman geri döneceğim!"

"Oh, öyle mi? Bakalım vahşi doğadaki büyük yolculuğunuz için ne kadar hazırlıklısiniz."

Başımın üzerinden uzanıp çantamı sırtımdan çekip alıyor. Geri vermesi için bağıriyorum ama çantayı yüksekte tutuyor ve

benim iznim olmadan açıyor. Bu ne cüret! Eşyaları tek tek çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyor. Çok uzun sürmedi. Her bir eşyaya gülüyor.

"İki şekerli kek ve belki de bir gün yetecek kadar su. Yolunuzla kesişmemiş olsaydık ne olurdu biliyor musunuz?"

"Hayır," diyorum, inatçı ve kızgın bir şekilde.

"Ayı seni almasaydı bir hafta içinde acı çekerek ölürdün. Acıkır ve zehirli bir şeyler yemeye çalışırdınız ve muhtemelen kuşların ziyafet çekmesi için midenizin içini kusarak ölürdünüz. Orman yaşayan bir şeydir. Hazırlıksız olanlara merhamet etmez."

Ondan geri çekiliyorum. Çok kötü kelimelerle konuşuyor. Beni korkutuyorlar. O beni korkutuyor. "Bu da ne?"

Roger'ı çıkarıyor. Roger doldurulmuş küçük bir tavşan. Ben ayrılmadan önce babam vermişti onu bana. Sadece beş santim boyunda ve bir zamanlar bembeyaz olan kürkü ömür boyu yaşadığı deneyimler yüzünden sararmış. Boncuk gözlerinden biri yok, ama hala görebilmesi için yerine bir iplik göz diktim. Onu her yere götürüyorum.

"Onu bana geri ver, hemen!" Bu talebi dile getirirken sesimde ıstırap var. O kadar ki Hans Buz'a döndü.

"Oyuncağı ona ver."

İce sırtıyor ve Roger'ı bana döndürüyor. "Çocuk gibisin," diyor küçümseyerek. "Sanki evden kaçan bir çizgi film karakteriymişsin gibi toplanmışsın. Burası gerçek dünya. Ve sen bir kadınsın, küçük bir kız değil."

"Kadın olduğumu biliyorum," diye tıslıyorum. Artık iyice sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. Hayatımda hiç kimseye vurmadım ama şu anda onun acımasızca sert yanağını tokatlamak isterdim. Yüzüme karşı hakaret ederek beni öfkeliendirdi, aynı anda hem küçük hissettirdi hem de küçük olduğum için utandırdı.

"Onu rahat bırak, Ice," diyor Hans. "Bugün bir ayıyla tek başına yüzleşt. Eğer tavşanını istiyorsa, alabilir."

Ice alay ediyor. Kendimi tutamıyorum. Ayağım geri çekiliyor ve ben durduramadan harekete geçiyor. Bileğine sert bir tekme atıyorum, lastik tabanlı ayakkabım fazla güç harcamasa da. Böyle bir adama, ayılarla yüzleşen bir savaşçıya zarar veremeyeceğimi biliyorum. Ama hoşnutsuzluğumu fiziksel bir şekilde gösterebilir ve zorbalığa boyun eğmeyeceğimi bilmesini sağlayabilirim.

Bir hırıltıyla üzerime geldi. Gerçek bir hırıltı, bir hayvanın yapacağı gibi. Hans beni yakaladı ve geniş gövdesinin arkasına çekti.

"Bırak onu, Ice. Ne yaptığının farkında değil." "Beni tekmelediğini bilmiyor mu? Defol git başımdan. bir şekilde. Ona bilmesi gerekenleri öğreteceğim."

Onunla yüzleşmek için adım atmaya çalışıyorum ama Hans'ın güçlü kolu beni geri çekiyor.

"Bana hiçbir şey öğretmeyeceksin! Beni şehre geri götüreceksin."

"Oh, seni alacağım, kızım. Seni çığlık atana kadar uzun ve sert bir şekilde alacağım."

Ona bakıyorum. Ne demek istiyor? Sözleri bana hiçbir anlam ifade etmiyor, ama ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden ve karnımda tuhaf bir titremeye neden olan kaba bir erkek hırıltısıyla söyleniyorlar.

"İçeride sessiz olun!" diye gürliyor kulübenin dışından bir ses.

Herkes bir anda sessiz ve hareketsiz kalır. Maverick'in sesi itaatsizliğe izin vermeyen, yankılanan bir emir niteliği taşıyor. Hans'ın arkasına düşüyorum. Ice küçümseyerek benden uzağa bakıyor ve Hans biraz rahatlıyor. Kavgı şimdilik sona erdi ama Ice da ben de bunu takip eden sessizlikte birbirimize küçümseyici ve öfkeli bakışlar fırlatıyoruz.

Hans'ın yanından geçip neler olduğunu görmek için kulübenin dışına bakıyorum. Alacakaranlık yerini karanlığa bırakmaya başlarken, Stryker Maverick'in yaralarını dikeyor.

Maverick bağdaş kurmuş oturuyor, iğne etini defalarca delip geçerken ve iplik yaraların kenarlarını kapatırken tepki vermeden ateşe bakıyor. Stryker'ın parmakları ustalıkla hareket ediyor ve malzemeleri üzerinde kırmızı bir haç olan yeşil bir çantadan geliyor. Stryker'ın yaptıklarında ilkel bir şey yok. Bunlar şehir doktorlarının yaraları dikmek için kullandığı tekniklerin aynısı.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyor?" Dikkatlerini tekrar dağıtmaktan korkarak soruyu fısıldıyorum.

"Stryker bir doktor," diyor Ice.

Arkamdan yaklaşıp uzun bedenini üzerime doğru uzatınca irkiliyorum. Güvence için Hans'a bakıyorum. O diğer tarafta, kendine deriden bir içki dolduruyor. Buz'un şu anda üzerimde olmasından endişeli görünmüyor.

"Şehirden buraya gelen bir doktor mu?"

"Evet."

"Neden?"

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Gözlerinin içine bakıyorum ve onun anlatacağı hikâyenin ne olduğunu merak ediyorum. Anlaşmazlığımız çözülmedi ama Maverick'in yüksek sesle ricası üzerine bunu bir kenara bırakmış gibi görünüyor.

Yine düşüncelerim eve dönüyor. İçlerinden sadece biri bana eşlik etse, annemin onlara güzel bir ödül vereceğinden eminim. Belki bu, gitmeme izin vermeleri için onları cezbeder.

"Eğer beni geri götürürsen, sana ödeme yapacağımdan emin olabilirsin." "Ne ile?"

"Paramız var. Annemin ailesi çok zengin." Yalan söylüyorum ama o bunu bilemez.

"Para," diye h o m u r d a n ı y o r Ice. "Peki parayla ne yapardık tavşanım? Yiyebilir miyiz?"

"Bunu ticaret için kullanabilirsin," diyorum, dudağım onun alaycılığının bir aynası olarak kıvrılıyor. "Hayvanlar gibi yaşamak zorunda değilsiniz."

"Bu şekilde yaşamayı biz seçiyoruz," diye homurdanıyor.

"Bu çok aptalca." Bunu söylemenin kaba bir şey olduğunu biliyorum ama benim onunla alay ettiğim kadar o da benimle alay etti.

Bu sefer kelimelerle cevap vermiyor. Güç kullanarak karşılık veriyor. Elini hareket halinde görmüyorum ama büyük, sert avucunun kıcıma çarpışını hissediyorum, parmaklarını uzatarak sol yanağımın tamamını ve sağ yanağımın bir kısmını sert bir tokatla yakalıyor, bu da beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırıyor ve acı dolu bir çığlıkla sığrayarak uzaklaşmama neden oluyor.

Stryker kızgın bir ifadeyle başını bana doğru çeviriyor.

"Sessiz ol!" diye
ısrar ediyor. "Bana
vurdu!"

"Sessiz olmazsan çok daha fazla darbe alacaksın," diye homurdanan Maverick, Stryker'ın iğnesi derisinin yırtık kenarlarından geçirilirken kıpırdamıyor.

İce bana muzaffer bir edayla bakıyor. Arkam tokadın şiddetiyle sızlıyor ve ben tamamen dehşete düşmüş durumdayım. Bana vurdu! Nasıl yapabildi? Ne tür bir erkek bir kadına böyle bir şey yapar? Ve neden diğerlerinden hiçbiri beni savunmaya gelmiyor?

Annem haklıydı. Bu vahşiler tehlikeli ve acımasız ve sanırım bana zarar vermek için planları var. Kaçmalıyım, şansımı ayıllarla denemeliyim.

"Kaçacak," diyor Hans, fırlayan gözlerimi görünce.
"Yakala onu."

O haklı. Bana sahip olduklarını söyleyen bu zalim adamlardan uzaklaşıp karanlığa karışmak üzereyim. Beni kurtardıkları için minnettarım ama ben onlara ait değilim.

Buz uzanıyor ve ayaklarım hareket edemedi beni yakalıyor, kolumdan değil ensemden tutuyor. Uzun parmakları omurgamın iki yanını sıkıştırıyor ve beni amansızca geriye doğru çekiyor.

Kapana kısılmış gibi hissederek paniklemeye başladım. Kollarım ve bacaklarım çırpınıyor, tüm tedbiri elden bırakıp avazım çıktığı kadar bağılıyor, bırakılmam için yalvarıyorum. Burada olmak istemiyorum. Onlarla birlikte olmak istemiyorum. Evde olmak istiyorum. Sıcak gözyaşları dökülmeye başladığında tüm bunları ve daha fazlasını haykırıyorum.

"Sustur onu!" Stryker'ın arka planda homurdandığını duyuyorum.

Beni susturamazlar. Beni esir almak istiyorlarsa, çığlıklarımı dinlemek zorundalar, çünkü buna dayanamıyorum. Bırakın dört vahşi hayvanı, tek bir medeni adamın etrafında nasıl duracağımı bile bilmiyorum. Onların bu dünyasını anlamıyorum. Şu anda ayı saldırdığında olduğumdan daha çok korkuyorum.

Etrafımda dönüyorum. Sıcak ve sert bir şey vücudumun uzunluğuna bastırıyor. Bu o. Buz. Kolları beni sarıyor. Sıkıca. Bu bir sarılma ya da şefkatli bir kucaklama değil, her ikisini de anımsatsa da. Bu bir... Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Beni o kadar güvenli bir şekilde tutuyor ki panik yapamıyorum, savaşıyorum ya da ağlayamıyorum. Ezildim, tutuldum ve zorla yerleştirildim.

Buz beni o kavrayışta tutuyor, yüzüm onun sert göğsüne bastırılmış. Zar zor nefes alabiliyorum ama sakinleştikçe daha da kolaylaşıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor, çakıllı ses tonu bedenimde dolaşıyor.

Beni kızdıran oydu. Bana vuran oydu. Nasıl oluyor da aynı zamanda beni rahatlatan ve her şeyi daha iyi hale getiren kişi o oluyor anlamıyorum ama öyle. Beni kulübeye geri çekip uzanırken kaslarımın gevşediğini hissediyorum, beni de kendisiyle birlikte derilerin üzerine çekiyor.

Bir adamla yatıyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Arkamda duracak şekilde beni döndürüyor, kollarını bana doluyor. Kulübenin duvarına bakıyorum, yaşadığım kaosu ardından aniden çöken sessizliği dinliyorum. Beni konuşmadan tutarken vücudumdaki her kas gergin ve kaskatı, bir kolu başımın altında, diğeri belimin üzerinde, beni sert vücuduna kilitliyor.

"Tıpkı bir tavşan gibi donup kalıyor," diye gürlüyor kafamın arkasına doğru, Hans'la benden bahsederken. Hans'ın çevresel görüşümün en köşesinde gezindiğini görebiliyorum. Keşke bana sahip olan o olsaydı. Onunla güvende olurdum. Ice ile güvende değilim.

"Onu korkutuyorsun," diyor Hans, rahat ses tonu nefes almamı mümkün kılıyor.

"Yeterince korkmuyor," diyor Ice. "Tekmeledi Ben."

"Korkmuş hayvanlar saldırır," diyor Hans, sanki Ice'a bir şey hatırlatıyor.

"Doğru," diye itiraf ediyor Ice. Kolları bir parça gevşiyor. "En azından yerleşti."

Yerleşmedim. Korkuyorum. Ve başka bir şeyden. Tam olarak anlayamadığım bir şey. Karın bölgemde yoğunlaşan karıncalanmaların vücudumda dolaştığını hissedebiliyorum. Buz beni inanılmaz, eşi benzeri görülmemiş bir şekilde etkiliyor ve bu beni en az orman ve içinde yaşayan şeyler hakkındaki soğuk yorumları kadar korkutuyor. Ona daha önce hiçbir erkeğe vermediğim şekilde tepki veriyorum. Karnımın çok altında bir sıcaklık var, uyluklarımın arasında bir karıncalanma. Bir şey istiyorum. Onu istiyorum. Sadece tam olarak ne yapmasını istediğimi bilmiyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu anlayamadan Maverick ateşten kalkıyor. Stryker'ı tatmin edecek şekilde dikilmiş, ayının derisinde açtığı izler düzgün dikişlerle kapatılmış. Seksi bir yorgan gibi onarılmış.

"Bana kızı getirin."

Ice ayağa kalkıyor, beni de yanına alıyor ve ayağa kaldırıyor. Kendimi Maverick'in baskın bakışları altında buluyorum. Çok acı çekiyor olmalı ama yine de belli etmiyor.

Daha önce gördüklerimden çok daha zengin bir renk tonuna sahip olan gözleriyle bana bakıyor. Bakışları en güzel göl gibi mavi. "Anla Riley. Sen artık bizimsin. Bir zamanlar bildiğin dünyaya geri dönüş yok. O artık yok ve yas tutacak vaktin yok."

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Dünya hala orada. Sadece birkaç saattir yokum. Ben bu şehrin bir vatandaşıyım. Tabii ki geri dönebilirim. Ama o bana izin vermiyor.

İnlemeye başladım. Onun acımasız kararı beni çok korkutuyor. Ben bu adamlara ait değilim. Ben onlardan biri değilim.

Onlar. Ben ihtiyaçları olan bir Şehir kızıyım. Yumuşak biriyim ve geri dönmem gerekiyor.

"Sus," diyor, sesi alçak ve yankılı. "Bizim yöntemlerimizi hemen öğrenmeye baŐlamalısn. Her Şeyden önce, nefes nefese kalmamalı ya da ı lık atmamalısn. Bu acınası sesleri ıkardı ınızda yırtıcıları üzerinize çekersiniz. Maymunları avlayan birçok büyük kedi var. Biz onlar için büyük maymunlardan başka bir Şey değiliz ve ı lık atmak dikkatlerini eker. Ormanda mümkün olduğunca sessiz hareket etmeli, alçak sesle konuŐmalıyız. Anladınız mı?"

Başımı sallıyorum ve yutkunuyorum, sesimi bulamıyorum. Etkileyici biri. Hepsi  yle, ama onun yaptıklarını ve katlandıklarını gördükten sonra, ona hayranlık ve say ı duyuyorum. Yine de onun gibi olabilece imi sanmıyorum. O güce sahip değilim. Yeterince cesur değilim. Rahatıma, yumuşak yata ıma, beni dış dünyadan koruyan ve küçük odalarımın dışındaki her Şeyi hayal edebilmem için bana alan sağlayan duvarlara ihtiyaım var. Orman duyularımı dolduruyor, beni bu anlık, acımasız gerçekliğe ba lıyor. Burada hayallere ya da fantezilere yer yok.

"Lütfen efendim," diyorum en kibar s zc klerimi bularak. "Beni eve g t rebilirseniz..."

"Hayır."

Kesin bir ret. A zımı açıyorum ama söyleyecek ya da yapacak bir Şey olmadığını fark edince tekrar kapatıyorum. Reddetti. Bu yüzden ya onlarla kalmalıyım ya da vahşi doğaya karşı Şansımı denemeliyim, hem hayvanlara hem zehirli bitkilere hem de katıksız mesafeye. Burada nasıl yaŐayaca ımı bilmiyorum. Korunmaya ihtiyaım var.

"Ben kan döktüm, bu yüzden önce seni alacağım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni almak mı? Bu da ne demek oluyor? Diğer   adam gidip ateşin yanında oturuyor ve beni kulübenin içinde yaralı liderleriyle bırakıyorlar.

"Otur," diyor, yatağı işaret ederek. Bana söyleneni yapıyorum, o yatağını indirirken rahatsız bir Şekilde kenarına t n yorum.

büyük, güçlü bedeni bana doğru geliyor. Sırt üstü yatana kadar geriye yaslanıyorum, vahşilerin bu büyük lideri üzerimde duruyor.

Bana öyle bir bakıyor ki, kalçalarımın arasındaki karıncalanma yeniden canlanıyor. Hayatımda daha önce birkaç kez böyle hissetmişim. Genellikle kendiliğinden geçer. Bazen zirveye ulaşp azalana kadar o noktayı ovam gerekiyor. Yine de hiç bu kadar güçlü hissetmemişim.

Maverick'in eli kalçalarımın arasından kayıyor. Parmakları yavaşça bacağımın iç kısmında geziniyor. Giydiğim etek parmaklarının altında yukarı kalkıyor ve elinin olduğu yerde küçük karıncalanmalar yayılırken kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

"Ne yapıyorsun sen!?" Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, cüretkâr dokunuşundan utandım.

"Sen bizimsin," diye homurdanıyor, külot giymiş seksimin yumuşak tümseğini avuçluyor. "Ve seni kullanacağız."

Gözlerim kocaman oldu. Tam bir şok içinde ona bakıyorum. Bunca zamandır konuştukları şey bu muydu? Seks mi? Kavramın genel hatlarına aşınayım elbette ama şehirde seks yapılmıyor. En azından diğer insanlarla. Çiftleşmek çok kaba ve sofistike olmayan bir davranış olarak görülüyor.

Belki de bu vahşilerin benden istediklerinin bu olmasına şaşırmamalıyım ama şaşırdım. Şaşırdım ve kafam karıştı. Alt dudaklarıma bastırıldığı parmakları bilmediğim bir şeyi ortaya çıkarıyor. Parmakları nazik hareketlerle ileri geri kayıyor, kumaşın üzerinde kolayca kayıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama iç çamaşırlarımın köşebenti sırılsıklam.

"Aman..." Sesim, çıkarmama izin verilmeyen o iniltilerden biriyle çıkıyor. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Yani, bir şeyler biliyorum elbette. Cahil değilim ama bir erkeğin bana böyle dokunmak isteyeceğini bilmiyordum ve dokunduğunda bu kadar iyi hissettireceğini de bilmiyordum.

"Amin hakkında ne biliyorsun Riley?"

Ona amım dedi. Yüzüm utanç ve tahrikten kıpkırmızı kesildi.

"Oraya tuvalete gidiyorum ve aylığımı alıyorum. Bunların hiçbiri sizi ilgilendirmemeli."

"Neden her ay kanaman olduğunu biliyor musun?" "Evet, çünkü bir kadın acı çekmek için yaratılmıştır."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kimse sana kadınların ve erkeklerin nasıl olduğunu anlatmadı mı?"

Başımı sallıyorum.

Oturur ve ısıklık çalar. Adamlar ateşten kalkıp kulübenin girişinde duruyorlar, yakışıklı yüzlerinde meraklı ifadeler var. Etrafımda toplandıklarında kendimi utanmış ve küçük hissediyorum.

"Vücudunun ne işe yaradığını bilmiyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bu soru beni aptal ve cahil hissettiriyor. Vücudumun ne için olduğunu biliyorum. Sadece neden bahsettiğini bilmiyorum. Annem bana bazı erkeklerin bana karşı sapkın niyetleri olabileceğini söylemişti, ama bırakın esiri olmayı, biriyle tanışacağımı bile hiç düşünmemiştim.

Stryker, "Şehir üremeye pek önem vermiyor," diyor. "Ve cinsel içerikli çoğu şey sansürleniyor. Aslında bilmiyor olabilir. Çoğu ebeveyn çocuklarına öğretir ama eğer annesi öğretmediyse..."

"Gençler şehirde konuşmaz mı?"

"Yüz yüze değil. İnternette. İletişim sansürlü. Yani..."

"Bir bakire," diyor Ice, gülümsemesi geniş ve yırtıcı.

"Maverick, bir ödülün var."

Maverick elini kalçalarımın arasından kaydırarak, "Bakire kırmak yaralı bir adamın yapacağı iş değildir," diyor. "Hans. Aramızdaki en sabırlı kişi sensin. Onu sen eğiteceksin."

O karanlık gözlere bakıyorum ve Hans bana hınzırca bir sırıtışla bakarken yüzümün kızardığını hissediyorum. Benim için her ne planlıyorsa, bundan zevk alacağım izlenimine kapılıyorum.

"Neden Hans?" Ice konuşuyor, sesi sert. Hoşnutsuz görünüyor. "Hans onu şımartacak. Ona tamamen bize ait olmanın ne demek olduğunu öğretmeyecek. Hans kadınlarının ona karşılık vermesine izin verir. Nadiren itaatkâr olurlar. Eşimizin en başından şımartılmasına izin vermeyeceğim. Bizim irademize uygun şekilde boyun eğmeli. Düzgün bir şekilde eğitilmeli."

Alt dudağımı ısıyorum ve Ice'tan biraz daha uzaklaşıyorum. Neden bahsettiğini tam olarak anlamıyorum ama itaatkâr ve kırılmış kelimeleri ağızımdan kaçıyor.

"Hans onu alacak," diye tekrarlıyor Maverick, buna ihtiyaç duyduğunu belli ederek. Diğerleri tarafından sorgulanmaktan ya da meydan okunmaktan hoşlanmadığı izlenimini edindim. "Kırık bir kıza ihtiyacımız yok."

"Nasıl istersen," diyor Ice alçak bir hırıltıyla. Topuklarının üzerinde döner ve ateşe geri döner. Stryker da onunla birlikte gider.

Maverick bana "Hans'ı dinle" dedi. "Ve onun dediklerini yap. Nazik davranacaktır, biliyorum."

O da gidiyor ve sonra sadece Hans ve ben kalıyoruz. Bu ağır dövme adama bakıyorum, çok yakışıklı ve nazik ama aynı zamanda çok da tehlikeli. Gerginim. Bana bir şey yapacağını biliyorum ama ne yapacağından emin değilim.

Hans, "Karnınızın üzerine uzanın" diyor.

Başıma geleceklerden biraz korkarak ama başka seçeneğim olmadığını bilerek itaat ediyorum. Yumuşak kürklerin üzerine uzandığımda Hans ellerini sırtımda gezdirmeye, kaslarımı yavaş daireler çizerek ovmaya başlıyor. Bu nazik, rahatlatıcı bir dokunuş ve yumuşak bir iç çekişle kendimi ona teslim ettiğimi hissediyorum.

"Bebeklerin nasıl yapıldığı hakkında ne biliyorsun?"

"Eğer bir kadın ve bir erkek bebek istiyorsa..."

"Evet," diye beni cesaretlendiriyor.

"Ruhsatlandırma bürosuna gidiyorlar ve bir başvuru yapıyorlar. Eğer başarılı olurlarsa, kendilerine bir yıl süreyle geçerli olan üreme izni verilecektir."

Hans'ın elleri hala sırtımda. "Ne?"

"Bu bir lisans," diye açıklıyorum. "Böylece yasal olarak üreyebiliyorlar."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkarıyor ama o anın geçmesine izin veriyor. "Peki sonra ne yapıyorlar?"

"Sonra eve giderler ve bir sürü sıcak yemek pişirirler," diyorum bana söylenenleri hatırlayarak. "Ve yıl içinde bir bebek doğacak."

"Teslim edildi mi?"

"Evet," dedim. Annemin doğumunun nasıl geçtiğini anlattığı çok güçlü anılarım var. Zor bir doğum olmuş. O sırada evde miydi bilmiyorum ama bunca yıl sonra hala bu konudan bahsederken beti benzi atıyor.

"Seks hakkında ne biliyorsun?"

"Bu insanların eskiden yaptığı bir şey ama medeni insanlar bunu yapmıyor."

"Yapacağız," diyor Hans, elleri sırtımdan kayarak popomu buluyor.

"Seks mi?"

"Seks," diyor eliyle alt yanaklarıma nazik vuruşlarla masaj yaparken. "Seni becereceğim."

İçimden küçük bir heyecan geçiyor. Bana yaptığı her şey iyi hissettiriyor ve sanırım seks de iyi hissettirecek. Hans beni incitecek türden bir adam değil. İri elleri beni sakinleştirmek için okşuyor, bu da rahatlamama yardımcı oluyor. Avuç içleri sırtımdan boynuma kadar uzanıyor ve sonra tekrar aşağıya, kalçalarıma doğru kayıyor. Kıyafetlerim kendimi daha da iyi hissetmem için bir engel gibi gelmeye başlıyor. Onunla aramdaki malzemenin gitmesi gerekiyor.

Yavaşça giysilerimi üzerimden çıkarmaya başladı. Külotum kalçalarımın aşağı çekiliyor, bekaretin önündeki ince engel, narin kumaşı yırtmamaya özen gösteren iri eller tarafından kaldırılıyor. Sahip olduğum tek şey onlar ve onları yanımdan aşağı atarken bunu anlıyor gibi görünüyor. Yüzüme yakın bir yere düşüyorlar, buruşuk ipeksi kumaş yığını kokumla ıslanmış. Onları görmek bunu daha da çok hissettiriyor. Bir erkek tarafından becerileceğim - bir erkek tarafından

Vahşı. İyi bir şehir kızının asla yapmaması gereken bir şey yapacağım. Beni becermesine izin vereceğim.

Eteği üzerinde bırakıyor. Beni yataktan kaldırıp yüzümü ona çevirirken, kollarına sarılıp yüzünü bana doğru bastırırken ve beni öperken eteği onun yoluna çıkmıyor. Bunu eski hikâyelerde görmüştüm. Güçlü kolların beni sarmasının ve bir erkeğin dudaklarının dudaklarıma değmesinin nasıl bir şey olduğunu bileceğimi hiç düşünmemiştim.

Öpücük derinleşiyor. Ağzım eski bir içgüdüyle açılıyor ve dilinin sıcaklığını kendi dilimde hissediyorum. Elleri vücudumda dolaşüyor, kalçalarımı, göğüslerimi okşuyor. Nazik ve şehvetli ama yaptığı her harekette potansiyelinin ham gücünü hissediyorum.

Beni götürmesi için vahşilerin en irisini seçtiler ve bana merhamet gösterip göstermeyeceğini bilmiyorum. Platformun en ucuna oturuyor ve beni kucağına oturacak şekilde hareket ettiriyor, yüzüm ona dönük, bacaklarım onun beline doğru müstehcen bir şekilde açılmış. Pantolonu açık ve aramızda çok sert ve çok erkek bir şey var.

Aleti karnıma doğru sertleşti. Ona bakmaya neredeyse korkuyorum. Daha önce gerçek dünyada hiç görmemişim. Ne kadar büyük bir canavar olduğunu hayal bile edemiyorum ama karnımda hayal edebileceğimden çok daha fazla uzandığını zaten biliyorum.

Hans beni öpmeye devam ederken elimi tutuyor ve aramıza sokuyor. Etine dokunuyorum ve parmak uçlarımda sert ve sıcak olduğunu görüyorum. Önce korkuyorum, ama beni öpmeye devam ettikçe erkekliğini keşfetme cesareti kazanıyorum, elimi etrafına sarıyorum ve avucuma değen kısımlarını hissediyorum. Büyük etli bir mızrak gibi. Geri kalanından daha yumuşak olan konik bir ucu var. Doğa bu aleti kadınları yağmalamak için yaratmış ve yakında içimde olacağını biliyorum - ama kendimi ona nasıl açacağımı tam olarak anlamıyorum.

"Çok büyük," diye inliyorum ağzına karşı.

"Öyle değil," diye beni rahatlatıyor, bir eliyle sırtımı okşuyor. "Sen yarak almak için yaratılmışsın. Vücudun ne yapacağını biliyor."

Bedenim, bu yasadışı eylemi tarif edemeyeceğim kadar çekici kılan arzu dalgalarıyla bana ihanet ediyor.

Parmakları bacaklarımın arasında, yumuşak alt dudaklarımı okşuyor. Daha önce pek sık hissetmediğim o ıslaklığı hissediyorum.

"Hazır mısın, küçük tavşan?"

Kalın bir parmak seksimin içine dalıyor, dudaklarımı ayırıyor ve içindeki ıslak suları karıştırıyor.

Başımı sallıyorum. Ben hazırım. Buna ihtiyacım var. Her ne olacaksa, bedenim bunu talep ediyor.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve ıslak seksimi sikinin mızrağının üzerine yerleştiriyor. İkisi birlikte olmak için yaratılmış, bunu biliyorum, ama ne kadar kalın ve sert olduğunu ve amımdan ne kadar büyük göründüğünü hissettiğimde hala bir korku anı var.

Yavaşça, yavaşça, Hans beni sert mızrağının üzerine çekiyor. Devasa omuzlarına tutunuyorum, karanlık gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Ona çok ihtiyacım var. Rahatlamak için ona ihtiyacım var. Güvence için ona ihtiyacım var. Taş gibi sert aletin her santiminin beni bu yavaş derecelerde açmaya devam etmesine ihtiyacım var.

Acı var, canımı yakan küçük keskin anlar var ama zevk de var. Gerildikçe, duvarlarım onun sertliğini kavlıyor ve meyve sularım beni daha kaygan hale getiriyor, böylece beni alan bu büyük vahşi vahşinin horozundan aşağı daha kolay kayıyorum.

Sonunda, içimde bir mil kalınlığında bir horoz kaymış gibi hissettirdikten sonra, kığım uyluklarına dokunuyor. Sikinin üzerinde oturuyorum; beni bakir amımın gidebileceği kadar derine doldurdu.

Beni orada tutuyor ve öpüyor, sırtımı ve göğüslerimi okşuyor, güçlü parmakları meme uçlarımı da buluyor, küçük pembe tomurcukları içime şoklar gönderecek ve uyarılmamı daha da artıracak şekilde sıkıştırıyor.

Sonra kalçalarımı tutuyor ve beni sikinin üzerinde ileri geri sallamaya başlıyor, biraz dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri itiyor. Bu zevk ayak parmaklarımı kıvrıyor, ıslak amım tekrar tekrar alınırken, o kalın çubuk içimde ve dışımda çalışıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, küçük tavşan?"

"Evet," diye inliyorum ağzına karşı. "Oh, Tanrım, evet."

Arkamızdan gürleyen bir kıkırdama geliyor ve birden izlendiğimi hatırlıyorum. Diğer üç adam ilk kez amımın bu sert siki etrafına yayıldığını görüyor. Alenen kızlığım bozuluyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hans'ın elleri yanaklarıma uzanıyor ve onları iffetsizce açıyor. Alt deliğimde ve amımda da serin hava hissediyorum. Beni tutuyor, herkesin onun küçük deliğime girip çıktığını görebileceği kadar yukarı kaldırıyor.

"Dudakları onu öyle sıkı kavıyor ki," diyor birisi. Sanırım Stryker olabilir. Seslerini henüz çok iyi bilmiyorum.

Küçük bir inilti çıkarıp kıvraniyorum, gördüklerinden utanıyorum ama izlemelerine engel olamayacağımı da biliyorum.

"Çok sıkı," diye onaylıyor Hans, amımın daha da sıkılmasını sağlıyor.

Acı vermeye başladığında inliyorum. Biraz gerginim ve bekaretimi kaybetmenin acısını eskisinden daha yoğun hale getiriyor.

"Rahatla," diye yatıştırıyor ve beni sikinin derinliklerine çekiyor. Kalçalarımı öne doğru çekiyor ve beni sert kasık kemiğine doğru sürüyor, klitorisim sırtına doğru sertleşiyor. Daha önce de klitorisimi ovmuştum ama hiç böyle olmamıştı. Bana amımın gerçekten ne için olduğunu ve klitorisimin büyük, kaba, vahşi bir adamın vücudu tarafından nasıl uyarılabileceğini gösterirken küçük heyecan feryatları benden kaçıyor.

Kısa süre sonra Hans daha sert ve daha hızlı vurmaya başladı, beni daha ısrarlı hareketlerle horozunun üzerinde yukarı ve aşağı çekti. Şimdi beceriliyorum. Şimdi onun horozu talep ediyor

benden her şeyi aldı. Artık sabırlı okşamalar ya da son zamanlardaki bakir halim için izinler yok. O vahşi arzuları olan bir vahşi ve bedenim onun şehvetini tatmin edecek.

Bana dedikleri tavşan gibi sikinin üzerinde zıplıyorum, popom acımaya başlayana kadar her vuruşta kalçalarına çarpıyor.

"Hepimiz seni becereceğiz," diyor. "Hepimiz seni dölllerimizle dolduracağız. Ve eğer iyi bir kızsan, bundan zevk alacaksın."

"Ya kötüysen?" Beni yukarı ve aşağı kaldırırken kasları dalgalanıyor, vücudumun kontrolünü tamamen ele geçiriyor.

"Muhtemelen yine de hoşuna gidecek," diye göz kırpmıyor, bir eli kalçalarımıdan ayrılıp kıcıma beni inletecek kadar sert bir tokat atıyor.

Hans yatakta arkasına yaslanıyor, beni hâlâ sikinin üzerinde tutuyor ama bana onun üzerinde bir pozisyon veriyor.

Diğerleri daha da yakınımaya toplandılar. Ellerini vücudumda hissediyorum, kıcıma okşuyorlar, sırtımı okşuyorlar, göğüslerimi buluyorlar ve Hans'ın aletinin üzerine otururken onları ovuyorlar.

"Becer onu, kızım." Kıcıma inen bir tokat beni teşvik ediyor. Maverick'in sesini tanıyorum, bana hala içimde olan kalın horoz üzerinde amımı çalıştırmamı emrediyor.

Biraz öne eğildim ve kalçalarımı harekete geçirdim. Artık kontrol bende olduğu için farklı hissediyorum. Daha yavaş hareket ediyorum, kendimi kalın çubuk boyunca ileri geri kaydırırken onun her santimini hissediyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor Maverick arkamdan. "Çok güzel bir amın var, küçük tavşan. Geldiğini göreyim." Sesini biraz daha yükseltiyor. "Doldur onu, Hans. Damlat onu."

Hans beni yakaladı ve sırt üstü çevirdi. Şimdi kendimi küçük hissediyorum, onun büyük kaslı gövdesi benimkini kaplıyor. Beni üstten sikmeye başladı, siki kalçalarımın arasına çarpıyordu. Yatağa yapışmış durumdayım, hassas amcığım için yaptığı her sert darbeyi alıyorum, sırtımı yatağa yaslıyorum.

Kürkler, siki içimde kızgın bir kılıç gibi olan bu vahşi adam tarafından iyice hırpalanırken.

Sessiz olmam gerektiğini unutarak çığlık atıyorum. Sessiz olamıyorum. Amıma vuruyor, sikini tekrar tekrar içime sokuyor ve amım her sert vuruşta onu kavlıyor.

Haykırıyor ve kendini yerinde tutarak içimin derinliklerine doğru itiyor. İçimde bir sıcaklık seli var ve sonra, aletini çıkardığında, benden de çıkıyor, erkeksi tohumun sıcak bir damlası.

Vahşiler, acıyan amımın nasıl işaretlendiğini gördüklerinde bir zafer çığılı attılar. Orada yatıyorum, şehir eteğim belime iffetsizce dolanmış, bacaklarım açılmış, dölle ıslanmış yarığım sergileniyor.

Sikini amımın dikişi boyunca geri itiyor, ama içime değil. Sikinin başı klitorisimi buluyor ve dölünü o karıncalanan zevk tomurcuğuna masaj yapmak için kullanıyor. O içimdeyken doruğa yakındım, ama şimdi bu güzel kaba açgözlü küçük tomurcuğumu ovuşturuyor, kendimi tutamıyorum. Neredeyse hemen boşalmaya başlıyorum, beni yere yapıştırıp klitorisime baskı yapmaya devam ederken bacaklarım titriyor, bir orgazm ikiye çıkana kadar sikinin ıslak sıcak hareketleri etrafına sürtünüyor, ısı ve zevk vücudumda eşit ölçülerde akıyor.

"Biraz ağrıyor," diyor Hans, ben saf zevkle sarsılmayı bitirdiğimde. Yanıma uzandı ve bitkin bedenimi vücuduna yaklaştırdı. "İyileşmesi için ona bir gün vermeliyiz."

Bana da sahip olmak isteyenlerden hırıltılı bir gürültü geliyor, ama bana merhamet ediyorlar.

Etrafımıza yerleştiklerinde zengin fermente içkinin kokusunu alıyorlar. Maverick yanımda yerini aldı. Stryker onun arkasına geçiyor. Ice, Hans'ın arkasında yatıyor. Beşimiz de içerideyken kulübe dolu ve rahat.

Hans'ın kollarında uyuyakalıyorum. Etrafımda güçlü adamlar var. Dışarıdaki vahşi doğanın tehdidi

çekiliyor. Uzun dişli yaratıklar sinsice dolaşıyor ama beni koruyan vahşilerim var ve ben güvendeyim.

Beşinci Bölüm

Sabah oldu ve vahşiler iş başında. Yatak platformunda doğrulup eski metal ve taş parçalarını uzun tahta parçalarına yapıştırmalarını izliyorum.

"Neler oluyor?" Hans'a bu soruyu sordum. Bana en yakın olan o ve dün gece yaptıklarımızdan sonra dünyada en yakın olduğum adam o.

"Avlanmaya hazırlanıyoruz." "Ne avlayacaksınız?" "Ayı."

"Bize saldıran aynı ayı mı?" "Evet."

Benimle kısa konuşuyorlar, ellerindeki işe odaklanmış durumdalar. Hans ve Maverick taze mızrakları bilemek için bıçak kullanıyorlar. "Neden yapamam Biz sadece ayrılmak ve ayı Yalnız mı? Bu tehlikeli. Maverick'i çoktan yaraladı. Bu bizi öldürebilir. zaman."

"Ayıyı kızdırdınız ve şimdi canı yanıyor," diyor Ice. "Başkalarını öldürmeden önce onu öldürmemiz gerekecek. Yaralı yırtıcılar insan yiyenlere dönüşür. Dün kanaması vardı. Bugün onu avlayıp işini bitireceğiz."

Kulağa zalimce geliyor. Ayı bana zarar vermeye çalıştı ve Maverick'i yaraladı, ama onu öldürmek için peşinden gitmek adil görünmüyor.

"Bir ayıyla dövüşemem."

"Hayır. Bizi takip edecek ve söylediklerimizi yapacaksınız. Bize tam olarak itaat etmeniz çok önemli. Diğer yırtıcılar kanın izini bulmuş olacaklar. Yemek arayan sadece biz olmayabiliriz."

"Yiyecek miyiz?"

"Ayı eti iyi bir ettir," diyor Hans. "Kabileyi günlerce doyurur. Maverick kellesini alacak. Ödülünü kazanacak ve derisini giyecek."

Kulağa vahşi ve zalimce geliyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Ayıyı avlamak istemiyorum."

"Anlaşılabilir. Av için hazır değilsin ama seni yalnız bırakamayız," diye tekrarlıyor Hans sabırla. "Bizimle geleceksin."

"Hayır. Sadece beni eve götür."

İsteğimi görmezden geliyor ve işinin başına dönerek bir ölüm aleti hazırlıyor. Bunu neden yaptığımızı anlamıyorum. Ayı yaralıydı ama Maverick de yaralıydı ve onu öldürecekler. Ayının da iyileşmeyeceğini nereden biliyorlar?

"Sorun nedir?" Görünüşe göre Maverick sızlanmalarımın farkında.

"Avlanmak istemiyor."

"Başka seçeneği yok," diyor Maverick açık açık. Bana bakmıyor bile. Sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyor.

"Sadece beni şehre geri götür. Bir daha asla ormana geri dönmeyeceğim, söz veriyorum."

"Görüyorsun, Hans onu çoktan şımarttı," diye homurdanıyor Ice. "Hiç itaat duygusu yok."

Maverick başını sallıyor, gözleri bana soğuk bakıyor.

"Bize itaat etmelisin. Anında ve sorgusuz sualsiz."

"İstemiyorum..."

Uzanıp beni başımın arkasından tutuyor ve saçlarımdan kalın bir avuç alıyor. Ne olduğunu anlayamadan beni kulübeye sürükledi ve yüzüstü kürklerin içine itti.

Eteğim havalandı.

"Islanmış deriyi bana ver."

Bir kayış gece boyunca bir kovada durdu. Kampa girdiğimizde Ice'ın onu oraya koyduğunu gördüm. Daha önce ne olduğunu bilmiyordum ama kaslı eli ıslak deriyi iç çamaşırılı kıcıma indirdiğinde gerildim. Ve sonra çığlık atıyorum. Derinin tek bir kırbacı saf acının bir cıvatasını gönderiyor

vücuduma yayılıyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken çaresizlik iniltileri ve sızlanmalar benden kaçıyor.

"Sakin ol!" Stryker, Maverick ve benim aramıza girdi. "O şehirli. Muhtemelen hayatı boyunca hiç disipline edilmemiştir."

Stryker onunla tanıştığımdan beri bana gülümsemedi bile. Şimdi beni savunan o olduğu için şok oldum.

"Yolumdan çekil, Stryker," diye emrediyor Maverick.

"Onu kıracaksın," diye ısrar ediyor. "O bizim kabilemizin kadınları gibi değil. Onun derisi yumuşaktır. Onunla kanını akıtacaksın."

"Öğrenmek zorunda."

"Bu şekilde olmaz," diyor Stryker. "Eğer ona zarar verirsen, onu mahvedersin."

"Acı bir kadını asla mahvetmez."

"Evet, öyle oldu." Stryker'ın sesinde bir hırıltı duyuyorum.

"Onu koruyorsun çünkü o senin kabilenden biri. Artık bize sadık olmalısın Stryker. İşaretlerimizi taşıyorsun."

"Ben sadık biriyim," dedi Stryker. "Ama o bir şehir kızı ve iade edilmeli."

Evet! Evet! Ben de bunu istiyorum. Stryker diğerlerinin anlamayı reddettiği şeyi anlıyor. Ben buraya ait değilim. Bu sert yaşam tarzına katlanamam. Şu anda bile hala yanan bir iz bırakan acımasız sırlıslıkam kirpiklere kesinlikle katlanamam.

Ayağa kalkıp Maverick'in daha fazla öfkesini kazanmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden yüzüstü yatıyorum ve Stryker'ın benim için tartışmasına izin veriyorum.

"Onu geri vermeyeceğiz. Çekil yolumdan."

Stryker, Maverick'e "Gerekirse kıcıımı tekmele," der. "Ama artık yeter."

"İtaatsizlik için bir kırbaç yeterli değildir."

"Derisine bak! Şimdiden yara olmuş!" "Çekil yolumdan, şehir çocuğu."

Maverick'in ses tonunda bir alay var. Kürklerin içine daha da büzülüyorum, Stryker'ın daha düşük rütbeli olduğunu fark ediyorum.

onun geldiği yer ve muhtemelen ben de öyleyim.

"Stryker." Konuşan Hans'tır. "Maverick onu kırmayacak."

Stryker, "Bunu bilmeden yapacaksın," diyor. Sesinde öyle bir çaresizlik var ki, ne düşündüğünü, daha önce ne gördüğünü merak ediyorum.

Arkama gizlice bir göz atıyorum. Stryker orada duruyor, bacaklarını açmış, savunmacı bir duruş sergiliyor. Maverick ona doğru yaklaşıyor, deri kırbaç hâlâ elinde. Ice kenarda duruyor, tüm bunlar onu eğlendiriyormuş gibi sırtıyor ve Hans Maverick ile Stryker'ın arasına girmek üzere, tıpkı Stryker'ın beni koruduğu gibi Stryker'ı koruyor.

"Sizi dövmeden önce ikiniz de yolumdan çekilin," diye homurdanıyor Maverick. "İtaatsizliği için üç vuruş alacak."

İki tane daha mı? Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. İnlemeye ve tekrar ağlamaya, merhameti için yalvarmaya başladım.

Maverick, Stryker'ı yolundan itiyor, saçlarımı tutuyor ve ona bakmam için yüzümü çeviriyor. Gözleri sefil yüzümü tarıyor ve gerçeği öğrenmek istediğini biliyorum.

"Stryker haklı mı? Kırbacımın altında kırılacak mısın?"

"Evet," diye inliyorum, yumuşak ve korkmuş bir şekilde. Maverick bir tehlikeli bir vahşi, beni dakikalar içinde tamamen mahvedebilecek bir adam. Ona karşı koyacak ne gücüm ne de isteğim var. "İtaatsizlik ettiğim için özür dilerim. Bilmiyordum..."

"Neyi bilmiyordun?"

"Bunun sonuçları olacağını bilmiyordum."

"Yerinde kal," diyor saçlarımı serbest bırakarak.

Bana söyleneni yapıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Kırbaç havaya kalkıyor ve etimi tekrar kesiyor. Çığlık atıyorum ama bir an sonra fark ediyorum ki bu sefer o kadar sert inmemiş. İlk vuruşta kullandığı gücün çok azını kullandı ve bu seferki acıtıyor olsa da aynı acıyla sarsılmıyorum. Bu demek değil ki

Kıçım yanmıyor ve gözlerim yaşarmıyor. Yaralıyım, üzgünüm ve kendim için çok üzgünüm.

"Beni merhametime pişman etme," diyor Maverick. Beni yataktan kaldırıyor, omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İtaat, Riley. Her şeyin üstünde. Anladın mı?"

Ona küçük bir baş selamı veriyorum.

"Stryker'ın adımlarını takip edeceksin. Onun ayağının bastığı yere sen de basacaksın. Onun yolundan bir santim bile saparsan, seni kırbaçlarım ve hiç merhamet göstermem."

Kesinlikle başımı sallıyorum. Sesime güvenmiyorum. Maverick korkunç biri. Şu anda bile, tıbbi iplerle bir arada tutulan etiyle, bu grubun tartışmasız lideri.

"Ona bir bıçak ver," diyor Ice.

"Neden?" Maverick Ice'a doğru döner. Tüm bu adamların bana nasıl davranılması gerektiğine dair kendi fikirleri var gibi görünüyor.

"Kendini savunması gerekebilir."

Maverick, "Bıçakla yapabileceği tek şey onu içimizden birine saptamak olur," diyor. "Stryker onu koruyabilir."

Onlar av için hazırlıklarını yaparken ben sessiz kalıyorum. Maverick, Hans ve Ice'ı liderlik etmeleri için görevlendiriyor. Yaraları yüzünden hareket kabiliyetini ve hızını kaybetti. Stryker, Hans ve Ice'ı takip edecek. Ben onların arkasından gideceğim ve Maverick arkayı alacak. Benim arkam.

"Ayakkabılar," diyor Maverick biz ayrılmadan önce. "O şeyleri giyemez. Stryker, ayaklarını sar."

Stryker beni kulübeye götürüyor ve ayakkabılarımı çıkarıyor. Maverick'in derisiyle kırbaçlanmış popomun üzerinde oturmak hiç rahat değil ama Stryker plastik topuklu küçük ayakkabılarımı fırlatıp atarken ve uyku platformunun altındaki bir çantaya uzanırken artık şikayet etmekten daha iyisini biliyorum. Deri ve iki yumuşak kürk parçası çıkarıyor. Önce kürk tabakasının, sonra da dış derinin ayaklarıma giydirilmesini merakla izliyorum; her biri ayakları sarıyor ve baldırlarımdan kısa bir yol yukarı çıkıyor. Ayaklarımin ve bilekleriimin etrafına uzun deri kordonlar sararak onları sabitliyor,

dakikalar içinde bir çift kısa bot yaratıyor. Ben de onun aceleciliğini ve bu adamların basit şeyleri alıp kullanışlı eşyalara dönüştürme becerilerini hayretle izliyorum.

"Ayağa kalk," dedi. "Rahat mısın?"

Ayağa kalkıyorum ve bunun çıplak ayakla yürümeye çok benzediğini fark ediyorum. Ayak parmaklarım artık ayakkabılarımın içine sıkışmıyor ve topuklarımın etrafında su toplamasına neden olan sürtünme yok.

"Evet," diyorum, gülümsememe izin vererek. "Rahat."

Annem bunları giydiğimi görse dehşete düşerdi. Ayaklarımda deri sicimle tutturulmuş hayvan derileri. Barbarca görünüyorlar ama hayatımda giydiğim en rahat şeylerden biri.

"Güzel," diyor Stryker. "Gel. Gün ışığını kaybediyoruz."

Güneş daha yeni doğdu ama vahşiler sabırsızlanıyor.

Geldiğimiz yöne doğru geri dönerek çalılıklara doğru ilerliyoruz. Bir gece önce yaptığımız tüm yürüyüşleri tekrar yapacağız. Bu kadar egzersize alışık değilim ve ayak uydurmak için elimden geleni yapsam da, bir saat ikiye çıktıkça bunu imkansız buluyorum. Bacaklarım yanıyor, eklemlerim ağrıyor. Çok yorgunum ama adamlar fark etmemiş gibi görünüyor. Yemek yemedik. Etrafa bir su tulumu dağıtıldı ve ondan birkaç yudum aldım ama yeterli değil.

Bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Maverick'in kırbacından ve bana söyleneni yapmam konusundaki ısrarından sonra, onlara ayak uyduramadığım için cezalandırılacağımı biliyorum.

Bir köke takılıp ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, her ikisinin de derisi sıyrılıyor. Maverick beni azarlayamadan ayağa kalkmaya çalışıyorum ve Stryker'ın peşinden koşuyorum. Adımlarını hiç bozmuyorlar. Son yarım saat içinde hava değişti. Patikaya yaklaşıyorlar ve her biri ayının ipuçlarını arıyor. Sanırım beni tamamen unuttular. Aralarında olmama rağmen, onlardan biri değilim.

"Paw," diye tıslıyor Ice.

Çamura bakmak için etrafta toplanırlar, yanına çömelip her yönden incelerler. Başka izler bulurlar ve birinin diğerlerinden daha sığ olduğunu fark ederler. Buradan ayının omzundan yaralandığı sonucuna varırlar.

"Kan," diyor Hans, küçük damlacıkların etrafında kümelenen ve ayının özünü inlerine ve yuvalarına taşıyan böcekleri işaret ederek. Bu ormanda hiçbir şey boşa gitmez. Kaçan bir yırtıcının kanı bile yaşamı sürdürür.

Bir anlığına mola verdiğim için rahatladım. İki saat oldu ve hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı ve sert yürüdük.

"Çabuk. Bu taraftan!"

Yürümeye değil, koşmaya başladılar. Onlara yetişmek için koşuşturuyorum ama yetişemiyorum. Kaslarım yorgun, enerjim yok. Başka bir köke takılıyorum ve karanlık beni yutuyor.

Altıncı Bölüm

Uyandığımda birinin kollarına sarılmıştım. Taşınıyorum.
"O ihtiyaçlar için olmak fed ve
sulandı." Stryker o
ders veriyordu. "O bizim gibi avlanamaz. O zayıf."
Gruptan bir anlaşıma gürültüsü geliyor.

Büyük.

"Onu şehre geri götürmeliyiz.
uyanır."

"Hayır."

Kesin bir dille reddeden Maverick'tir.

"Onu burada öldüreceksin," diye yanıtlıyor Stryker.
"Şehirli kadınların ne kadar zayıf olduğunu anlatamam. Hiç
egzersiz yapmıyorlar. Çoğu kulübelerinden hiç çıkmıyor.
Çıkarlarsa da toplu taşıma araçlarına birkaç adım yürümek için
çıkarlar."

Maverick, "Senin gibi o da uygun bakımla
güçlenecektir," diyor.

"Zayıf değildim. Buraya gelmeye hazırdım. O ormanda
dolaşıyordu."

"Onu geri vermeyeceğim ve bu son sözüm," diye
homurdandı Maverick. "Uzun süre bize ayak uydurdu.
Söylediğiniz kadar zayıf olduğunu sanmıyorum."

Karanlık beni tekrar yutuyor.

Bir sonraki sefer uyandığımda kürklere sarınmıştım.
Yakınlarda çıtırdayan bir ateş var ve gözlerimi açtığımda
gökyüzünde yıldızlar görüyorum. Hava öncekinden daha serin.
Burnumda hissedebiliyorum ama geri kalan her yerim o kadar
sıkı ve sıcak ki hiç rahatsızlık duymuyorum.

Bir iki dakika sonra yalnız olmadığımı fark ediyorum.
Bana sarılıyorlar. Kürklü belime sarılmış iki güçlü dövme kol
var. Yukarı bakıyorum ve Hans'ın yüzünü benimkinin üzerinde
görüyorum.

"Merhaba," diyor gülümseyerek.

"Hey," diyorum utangaçça, kürklerin içine biraz
Daha gömülerek
fazla.

"Nasıl hissediyorsun, benim küçük tavşanım?"
Gülümsüyorum. Bana küçük tavşanım demesi
hoşuma gidiyor. "Ben iyiyim. Sadece yoruludum."
"Uyandı mı? Onu besle." Bu Maverick. Onun sesini
duyuyorum.

Yakınlardaki baskın gürültüyü.

Hans beni kucağına aldı, hâlâ sıcak hayvan derilerine
sarılıydım ve beni her şeyin olduğu ateşe doğru taşıdı.

Belli ki yemek hazırlamak için çalışıyorlar. Yıkanmış gibi
parlayan büyük yeşil bir yaprak ve üzerinde çeşitli yiyecekler
var. Et var, kökler ve meyveler var ve köşede, paketlediğim
ama tüketmeye fırsat bulamadığım şekerli kurabiyeler var.

Hans beni kucağına alıp oturuyor, bana su ve yiyecek
seçenekleri sunuyor ve yememi söylüyor. Aç ve susuzum ve
hiç tereddüt etmiyorum. Normalde en çok şeker ilgimi çekerti
ama et zengin ve beni çağırıyor. Az pişmiş mükemmellikte
bir parça ile başlıyorum.

Beni dikkatle izliyorlar, dördü de sanki yemek yiyen bir
kız hayatlarında gördükleri en büyüleyici şeymiş gibi bana
bakıyorlar. Bu sadece benim daha da utangaç hissetmeme
hizmet ediyor.

"Sen de yemeyecek misin?"

Stryker, "Biz zaten beslendik," diyor. "Bu senin için."

Yapraktaki her yiyeceği bitiriyorum ve işim bittiğinde
karnım doyuyor ve kendimi çok daha iyi hissediyorum.
Tamamen tatmin edici bir yemek yemenin verdiği bir huzur
var.

Muhtemelen başımın belada olduğunu bildiğim için
onlara bakmaktan kaçınıyorum. Maverick bana çok kızmış
olmalı. Avlarını mahvettim.

"Avinızı mahvettiğim için özür dilerim."

"Üzülmene gerek yok," diye yanıtlar Hans. "Düşene
kadar yürüdün. Yapabileceğinin en iyisini yaptın."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor Stryker yanımda. "Seni
geri almaları için onları ikna etmeye çalışacağım. Sen buraya
ait değilsin."

Ona katılıyorum, ancak sözleri beni tam olarak açıklayamadığım bir nedenden dolayı üzüyor. Belki de buraya ait olmayı dilediğim içindir. Üzgün, zayıf ve korkmuş olmaktan hoşlanmıyorum. Maverick artık bana saygı duymuyor. Ice hiç saygı duymadı. Hans belki de beni olduğum gibi seven tek kişi ama o da Maverick'in müdahale etmeden beni dövmesine izin verirdi.

"Geri dönmek istemiyorum."

Kelimeleri alçak sesle söylüyorum ama içten söylüyorum.

Stryker, "Bugün yorulana kadar çalıştın," diyor. "Bu tekrar olacak. Avı yavaşlatabiliriz ama bu hayat zor. Hastalanacaksın ve hiçbir tedavi, hiçbir rahatlama olmayacak. Şehirde olduğu gibi değil, burada hastalık rahatsızlıktır ve yaralanma nadirdir. Bu hayat acıtıyor Riley. Acı verici ve rahat bir koma yatağında son bulmayacak. Vahşi doğadaki yerinin bedelini yüzlerce kez ödeyeceksin."

"Onu korkutmaya çalışmayı bırakın," diyor Maverick. "O kalmak istiyor. Gel buraya, küçük tavşan."

Şimdi hepsi bana öyle diyor.

Kürklerden sıyrılıyorum ve gece havasının serinliğini tenimde hissediyorum. Ateşin sıcaklığı sadece bir taraftan yayılıyor.

"İyileştiğimde, seni alınması gerektiği gibi alacağım," diyor sağlam koluyla uzanıp beni kucağına çekerken. "Sen bizimsin. Ayı seni bize teslim etti ve ne bu dünyada ne de öbür dünyada senden hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim."

Tutku ve kararlılıkla konuşuyor ve ben onun sahipliğini hissediyorum. Ben onunum. Hepsi bu kadar. Birbirimizi iyi tanımıyoruz. Ayrı dünyalardan geliyoruz. Ben o olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, o da ben olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor ama birbirimizde bir şeyler görüyoruz, sınırlı bilgimize rağmen bizi birbirimize bağlayan bir aynılık.

Kalçasına oturuyorum ve o da sağlam kolunu belime dolayarak beni sert bedenine sıkıca sarıyor. Artık üşümüyorum. Ona sınıksız sarılıyorum, vücudunun sıcaklığı beni sıcak tutuyor. Ben titrerken, o gömleksiz. Bunlar

Erkeklerin hepsi havaya benden çok daha fazla alışmış durumda ve serinliğin ellerini ayaklarını nasıl ısırdığını fark etmiyor gibiler. Ona doğru kıvrılıyorum, bir erkek tarafından kucaklanma hissinin tadını çıkarıyorum. Bu şekilde hissetmenin, benden çok daha büyük ve güçlü bir insan tarafından korunup kolların mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Gözlerimi göğsündeki ve kolundaki dikişlerden alamıyorum. Stryker iyi iş çıkardı ama Maverick ölene kadar bu karşılaşmanın izlerini taşıyacak.

"Yaralandığınız için üzgünüm."

"Sana sahip olmanın bedeli buydu," diyor Maverick. "Memnuniyetle ödüyorum."

Cesur bir yüz ifadesi takınmıyor. Ciddi. Ses tonunda, dünyayı benim gördüğüm gibi görmediğini söyleyen bir samimiyet var. Bana acı veren şeylerden uzak durmam öğretildi.

Ancak acı kaçınılması gereken bir şey değildir. Ona göre, ödenmesi gereken bir şeydir. Mantıklı. Vahşi doğada hiçbir şey bedava değildir. Şehir bize ihtiyacımız olan her şeyi hak olarak verir. Ama burada böyle bir hak yok. Sadece bir insanın dayanabileceği, alabileceği, tutabileceği şeyler vardır. Ağzınıza atarsanız sizindir ama hepsi bu kadar. Büyük servet birikimleri yoktur. Her canlı ihtiyacı kadarını alır, fazlasını değil.

"Umarım buna değerim," diyorum usulca.

"Öylesin," diyor. "Ateş kuşunun kızıl saçlarına, güzel bir tene ve parlak yeşil parlayan gözlere sahipsin. Şehri terk ettin ve bizi aradın. Ayakların kader tarafından yönlendirildi. Sen buna kat kat değersin."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor. Bakışları bana bir şeyler yapıyor, kalbimin daha hızlı atmasına ve avuçlarımda terlemesine neden oluyor. Ondan olabilecek en iyi şekilde korkuyorum. Korkmanın akıllıca olduğu bir vahşete ve güce sahip ve bu da etimi titretiyor.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Bu adamlar içimde doyurulması gereken bir şeyi uyandırdı. Ben artık

yemeğe açım, ama onun için açlıktan ölüyorum.

Maverick arzumu hissetmiş gibi görünüyor. Bakışlarının kıvılcımlandığını ve kollarının etrafımda sıkılaştığını görüyorum. "Buna kat be kat değeceksin. Öğrenecek çok şeyin var ve bizim de öğretecek çok şeyimiz var."

"Ne gibi?" Bu soruyla kalçalarım kıpırıyor.

"Bir erkeği memnun etmeyi öğrenmenin zamanı geldi," diyor ve beni yavaşça yere indiriyor. Dizlerim ateşin sıcaklığıyla yere değiyor ve başımı kaldırıp Maverick'in yüzüne bakıyorum. Bu pozisyon açıklayamadığım bir şekilde mükemmel. Aşağı uzanıp beni güçlü bacaklarının arasına yerleştirirken daha önce hiç hissetmediğim bir aidiyet duygusu hissediyorum.

"Seni buradan nasıl memnun edebilirim?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ne kadar masum küçük bir tavşan. Sikimi çıkar."

Bana söyleneni yapıyorum, beceriksizce pantolonunun bağını çözmeye çalışıyorum. Saçlarımı okşuyor ve sabırla bekliyor. Maverick bana yardım edene kadar ince parmaklarımın çabalarına oldukça direnç gösteriyorlar, kalın parmakları pantolonunun kapaklarını açıyor, deri bağlama kalın çubuğunun üzerinde çaprazlanıyor.

Aleti Hans'inkiyle aynı değil. Daha kalın ve başı daha büyük görünüyor. Şaftın üzerinde damarlar kalın çıkıntılar halinde uzanıyor ve koyu kürklü taşakları aşağı doğru sallanıyor. Erkekliği bir canavar ve ben ona bakarken, serin havada seğirdiğini ve zonkladığını görüyorum.

Maverick bana nazik ama kesin bir emir vererek, "Elini tabanın etrafına sar," diyor. Bana söyleneni yapıyorum, bana hâlâ çok yabancı olan o sert eti tutuyorum. Erkeklerin ne kadar farklı yaratıldığını merak ediyorum. Ben tamamen yumuşak etten ve yumuşak yapraklardan oluşuyorum, ama o sert ve mızrağı beni delmeye hazır.

Tenini tenimde hissettiğimde alt dudaklarımın arasında bir nem damlası hissediyorum. Pürüzsüz ve tamamen boyun eğmez ve parmaklarımı sırf büyülenmişlikten dolayı uzunluğunu aşağı yukarı okşarken buluyorum.

"Ağzını üzerine koy."

Ona kararsız bir bakış attım, sonra yüzümü sikine yasladım.

Arkamda bir yerlerden kahkaha sesleri geliyor, Ice ve daha az ölçüde Hans ve Stryker bana ve beceriksizliğime gülüyorlar.

"Önce ağzını aç," diyor Maverick sabırla, mavi gözleri nazik bir şekilde uzanıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken, utancımдан beni sakinleştiriyor.

"Oh," diye kızardım. "Ağzımın içinde demek istiyorsun."

Bu garip bir istek, ama her şey garip. Dudaklarımı ayırıyorum ve ağzımın aletinin kalın başı üzerinde kaymasına izin veriyorum. Bunu neden istediğini bilmiyorum ama onu memnun etmek istiyorum ve siki ağzıma girdiği anda bir zevk iniltisi duyuyorum.

Bundan, yumuşak dilimin sert erkeklik organına dokunmasından hoşlandığını hemen anlıyorum. Hâlâ tuhaf ama bana bile iyi geliyor. Onun sikini ağzıma almak eminim sapkınlıktır. Şehir sakinleri beni böyle dizlerimin üzerinde, bir vahşinin sikini ağzıma alırken görseler dehşete düşerlerdi.

"Daha derine," diye hırlıyor. "Daha fazla."

Açlığı hızla artıyor. Dediğini yapmaya çalışıyorum ama ağzım onun sikinin uzunluğu kadar derin değil ve dudaklarımın arasına sadece ilk birkaç santimi alabiliyorum. Sikini amımın içine soktuğunda beni tamamen dolduracak, ama şu anda ağzımın sıcak ıslak kadehi ona sadece kısmi zevk verebilir.

"Dilini kullan," diye ısrar ediyor, güçlü parmakları saçlarımda kıvrılıyor. Başımı daha da aşağı çekiyor ve onu biraz daha derine alabileceğimi fark ediyorum. Aletinin kalın başı boğazımın arkasını buluyor ve çekilmeden önce bir an orada kalıyor.

Gözlerindeki vahşiliği görebiliyorum. Hangi deliği alırsa alsın, içime kabaca sokmak istiyor.

Maverick beni tutkuyla öpüyor. Kendimi ona açıyorum ve içime girdiğini hissediyorum. Aleti kalın ve sert ve kadınsı uyarılma sularımla parıldıyor.

Beni orada, ateşin önünde, yerde, diğer adamların gözleri önünde beceriyor. Kalçalarını benimkilere vuruşunu, sert kasık kemiğinin her bir hamlede klitorisimi cezalandırışını, kıcımın yere sürtünmesini izliyorlar. Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırarak kalçalarımı yerden kaldırıyor. Kocaman sikini içime sokup çıkarırken, açgözlü duvarlarımı çubuğuyla gererken, büyük yumruklarından asılı kaldım.

Sadece sikilmiyorum. Maverick bedenimi zevkin sınırlarına taşırken, erkeklerin ne olduğunu öğreniyorum. Tüm bu dünyada, zirveye ulaşmış bir insan erkeği kadar hayranlık uyandırıcı ya da tehlikeli bir şey yoktur. Hiçbir canavar onunla boy ölçüşemez, çünkü dişi ve pençesiyle üzerine gelen yaratıklara tuzak kuracak zekâya ve kurnazlığa sahiptir. Soğuk bir kötülük ve acımasız bir takip yeteneğine sahiptir. Serbest bırakılmış bir adamın yapabileceklerinin sınırı yoktur.

Şehirdeki erkekler erkek değil. Onlar erkeklerin kısırlaştırılmış versiyonları. Stryker'ın neden gittiğini ve neden vahşi olanlarla dolaştığını anlıyorum. Şehirde hayat yok. Orada var oluruz ve ölene kadar bekleriz.

Ben bir kadın olamadım. Daimi bir çocuk oldum. Bir yetişkin olarak bile kendimi küçük görmek, parlak, parlak, alakasız şeylerle eğlenmek üzere yetiştirildim. Gerçek bir arzu hissetmedim, çünkü dünyamda arzulamaya değer hiçbir şey yoktu.

Şimdiye kadar. Bu adamlar içimde çok uzun zamandır uykuda olan bir ihtiyacı aydınlatıyor. Serbest bırakılmış cinselliğimin kadınsı gücü onları çağırıyor ve onlar da karşılık veriyor. Amım umutsuz bir arzuyla Maverick'i kavlıyor. Ona içimde ihtiyacım var, onun özünün benimkine akmasına ihtiyacım var. Beni milyonlarca yönden açıyor ve varoluş deneyimimi dönüştürüyor.

Zevkle parlıyorum, vücudumdaki her hücreden akıyor. Olabileceğimi hiç bilmediğim bir şekilde özgürüm ve

Doruk noktama yaklařtıķa nefesimin daha da hızlandığını, ayak parmaklarımin kıvrıldığını, saē diplerimin karıncalandığını hissediyorum. Maverick'in verdiği hazzın dokunmadığı tek bir parēam bile yok.

Haykırıyor, zaferin ve serbest kalmanın düzensiz bir erkek sesi. İēimde derin ve sert bir şekilde itiyor ve tohumunu harcadığını biliyorum. Bu bilgi beni uēurumun kenarına gönderiyor, seksimin tamamen damgalanması, o çekilirken ve ılık sıvı uyluklarımin arasından dökülürken onun sahipliği somut bir şey.

Maverick'in benimle işi bitti ama benim işim bitmedi. Arzularım daha fazlasını istiyor. Diğer adamlar ateş ışığında dönüyor, sıralarını bekliyorlar. Hans'a sahip oldum. Maverick'e sahip oldum. Sadece Stryker ve Ice kaldı.

Ice, Stryker'dan daha üstün. Bu adamların bir düzeni var. Stryker hepsinin en altında, ama ben onu istiyorum. Maverick'ten korunmayı teklif eden kişi o. Ice benim arkadaşım değil. Ice benim işkencecim. Bedenime girmesine izin veremeyecek kadar çok korkuyorum ondan.

"Al onu," diyor Ice, Stryker'ın omzunu tokatlarken gerginliğe son veriyor. "Islak saniyeler senin olmalı, şehir çocuğu."

Stryker şimdiye kadar bana karşı çok nazik olmaya çalıştı. Aralarında yaptıklarıne ne kadar tabu olduğunu gerçekten anlayan tek kişi o. şehirde seks neredeyse yasak. Korunmasız seks kelimenin tam anlamıyla yasadışıdır. Beni bu şekilde almanın suçla eşdeğer olduğunu biliyor.

Ortak bilgi bağımız, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirirken eylemi daha da çökertiyor. Beni bir hayvan gibi azdırmayı planlıyor. Islak, kaygan, yapışkan amım onun sikini sert bir hamleyle kabul ediyor ve siki amımı yağmalayıp Maverick'in iēimde bıraktığı dölleri dışarı iterek yerine kendi tohumunu bırakmak için çabalarken ikimiz de ortak bir coşkuyla haykırıyoruz.

Yedinci Bölüm

Cinsel mutluluğumuz, ateşin yanında birbirimize sarılarak bir yığın halinde uykuya dalmamıza neden oldu. Kulübeye kadar bile gidememiştik. Öfkeli bir canavarın kükremesiyle irkildiğimizde Maverick ve Stryker'ın arasına sarılmıştım.

Maverick'in kolları beni sıkıca sarıyor. Hepimiz göz açıp kapayıncaya kadar uykunun derinliklerinden tam bir uyanıklığa geçerken o etrafımda, beni koruyor. Adamların her biri mızrağını kapıyor. Maverick beni ayağa kaldırıyor ve bir kolunu etrafımda tutuyor. Gözleri etrafımızdaki ormana kilitlenmiş durumda. Hayvanın nerede olduğunu anlayabiliyorlar. Benim tek gördüğüm ateşin ışığının ötesindeki karanlık, ama onlar benden daha fazlasını görüyor. Duyuları daha keskin ve daha pratik.

"Bizi avlıyor," diye mırıldanıyor Ice neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Kokumuzu almış olmalı."

"Bu bir dişi," diye mırıldanıyor Maverick.

Sanki ayının cinsiyeti bir şey ifade ediyormuş gibi erkeklerin içinden bir gürültü geçiyor. O kısmını anlamıyorum. Anladığım şey, ayının yakınlarda olduğu ve büyük bir tehlike arz ettiği. İzimizi bulmuş ve takip etmiş olmalı.

Adamlar yaralı yırtıcı hayvanın karanlıkta kampın etrafında dönme ihtimalinden heyecan duyuyor gibiler. Ben dehşete düştüm.

"Ateşin yanında kal," diye mırıldanıyor Maverick kulağıma. "Al Bu."

Bana mızrağını uzattı. Kocaman gözlerle baktım, Bununla ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Maverick bir mızrak daha alır, diğerlerine işaret eder ve adamları kampın kenarına doğru çeker. Ayının peşinden gidecekler. Onu öldürecekler.

Görüş alanımın dışında kayboluyorlar ve birkaç saniyelik saf sessizlikten sonra ayının tekrar böğürdüğünü duyuyorum. Sese karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu çıgılıkta onun acısını hissediyorum.

ve ıstırabını. Öfkesini hissediyorum. Onu öldürmek istiyorlar, o da onları öldürmek istiyor.

Mızrağı tutmaktan parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Her saniye bir saat sürüyormuş gibi geliyor. Onlara doğru koşmak istiyorum ama onlar için işe yaramaz olduğumu biliyorum. Yaralı bir ayının gücüne karşı ne yapabilirim ki?

Çalıların ve küçük ağaçların kırılma sesleri sorunun cevabını müjdeliyor. Ayı ormanın kenarından fırlayıp doğrudan bana doğru gelirken ayaklarımın altındaki zemin gümbürdüyor.

Bunun bir hayvan olduğunu biliyorum ama bir canavara ya da ruha benziyor. Yaralarının acısıyla çılgına dönmüş bir halde kampa doğru gelirken, hantal formunun yerde hızla ilerlemesinde doğaüstü bir şeyler var. Artık hiçbir adam bana yardım edemez. Arkasındalar ve hiç kimse vahşi bir ayı kadar hızlı koşamaz.

Ağaçların arasından geldiği andan itibaren gözleri bana sabitlendi. Beni istediğini içten içe biliyorum. Beni takip ediyordu. Adamların bir önemi yok. Bu ayı ile benim aramda ve ben bunun dehşeti ve öfkesiyle yüzleşmeliyim.

Arkasından gelen bağırışları duymazdan gelerek doğrudan bana doğru geliyor. Vahşiler onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Bıçak ve taş atarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorlar ama ayı beni gözüne kestirmiş durumda. Benim için geldiğinden zerre kadar şüphem yok.

Mızrağın sapını tutup sıkıca kavıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Öfkeli bir hırıltı kulaklarıma hücum ediyor ve yüzüme keskin bir acı ile birlikte bir hava hücumu geliyor. Geriye doğru savruluyorum, mızrağı ellerimin arasında tutuyorum çünkü o çürük tahta parçası bir şekilde ayıyı alt edebiliyor.

Ağır bir darbe, daha sonra kemik üzerindeki taş sesi olduğunu anlayacağım mide bulandırıcı bir çıtırtı. Ölümü bekliyorum, ama gelmeyince gözlerimi açmayı göze alıyorum ve ayının kendini tahtanın sivri ucuna, tam göğsünün ortasına attığını görüyorum. Kafası sarkıyor

dili ağızından dışarı sarkıyor. O öldü. Tamamen, tamamen ölü. Eğer mızrağın sert ağacı onu doğal olmayan bir açıyla tutmasaydı, onun altında ezilirdim.

Ölmeden önce kanımı aldı. Pençelerinin ucuyla sol yanağımı kestiği yerden yüzüme sıcak bir damla akıyor, küçük kan izleri çeneme doğru akıyor ve ayaklarımın dibindeki toprağa damlayan bir kan çizgisinde toplanıyor.

Adamlar ayının sadece birkaç saniye arkasındalar, bana doğru koşuyorlar ve artık hiçbir şeye tehdit oluşturmamasına rağmen beni tutup ondan uzaklaştırıyorlar. Maverick beni kocaman ellerinin arasında tutuyor ve dikkatle gözlerimin içine bakıyor. Diğerleri de bana bakıyor.

Onların da benim kadar şaşırdıklarını fark ettim. Bana mızrağı vermişlerdi ama onu kullanmak zorunda kalacağımı hiç beklemiyorlardı. Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar, az önce olanları sessiz ve kuşkuyla bir ses tonuyla tartışıyorlar.

"Ayı onu istedi," diyor Stryker. "O şey sanki onun burada olduğunu biliyormuş gibi yanımızdan geçip gitti."

"Ayının ruhunu aldı," diyor Ice. Çakıllı ses tonunda daha önce ondan duymadığım bir saygı var. "Kendini ona verdi. Bir kurban."

Tamamen bir kazaydı. Bunu nasıl göremezler? Ayı benim için geldi ve kendimi savunmak için elimdeki tek şeyi aldım. Zayıf ve hastaydı. Özel bir şey yapmadım. Şanslıydım. Ayı ise şanssızdı. Ve şimdi kanı toprağa akıyor. Ayı öldü. Ve benim bir parçam da onunla birlikte öldü.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve midem bulanıyor; kanın pis kokusu ve vahşi ayının sert tüyleri midemi bulandırıyor. Ayının kanına bulandım. Bacaklarıma ve kollarıma bulaşıyor. Yüzümde ve boynumda da biraz var. Atardamarlardan fışkıran kan kampın bir ucundan diğerine yayılıyor.

"Temizlenmesi gerekiyor."

Bana nazik bir şeyler söylemesini beklediğim son kişi konuşuyor. Buz. Başımda duruyor, genişçe gülümsüyor. Çömelip beni kaldırırken gözleri ay rengindeydi. Ne kadar pis olduğumu umursuyor gibi görünmüyor. Kirli halimden geri adım atmıyor. Geçmişte bana dokunmak bile istemezdi. Şimdi beni göğsüne bastırıyor ve ormana doğru taşıyor. Hava karanlık ama bu gece vahşi doğadan korkmuyor gibi görünüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir yerde kendini daha iyi hissedeceksin. Diğerleri senin avını kesecek. Artık rahatlayabilirsin. İşiniz bitti."

Gözlerimi kapatıyorum ve gideceğimiz yerin geride bıraktığımız manzaradan daha huzurlu olmasını umuyorum. Üzerime doğru gelen ayının görüntüsü zihnime kazınıyor. Gözlerimi her kapattığımda tekrarlanıyor. Ice'ın kolları için mutluyum. Bana hiç dost olmadı. Uzaktan yakından nazik bile olmadı. Ama şimdi beni tutacak birine ihtiyacım var ve taşınmak, içine kıvrıldığım bir güvenlik hissi uyandırıyor.

Başımı göğsüne yasladığımda "Dinlen," diyor. "Bunu hak ettin."

Birkaç dakika daha geçtikten sonra bizim için düşündüğü yere ulaşıyoruz. Beni rahatlatan şey, kayalarla çevrili ve ay ışığında hafifçe buharlaşan ılık bir kaynak.

"Bu çok güzel," diyorum şaşkınlıkla. "Neden daha önce görmedim? O soğuk nehirde yıkanıyorduk..."

"Bazı şeyler sadece kabilenin gözleri içindir," diyor Ice. "Bu da onlardan biri."

"Yani artık kabilenin bir parçası mıyım?"

"Öldürmek bir geçiş törenidir," diyor. "Bir erkek olarak kendinizi kanıtladınız."

"Bir adam mı?"

"Bir erkek olarak değil ama bir savaşçı olarak," diyor suya adım atarken. Beni pınarın derinliklerine götürdü ve suyun içine kaydırıldı. Baştan beri çıplaktım. Pantolonunun ıslak olması umurunda değil gibi görünüyordu.

Kucağıma alıp avuç avuç suyu çıplak vücuduma dökmeye başlıyor, önce yüzümdeki çizikleri temizlemeye özen gösteriyor.

"Bir iz bırakacaklar," diyor. "Ama sen o izi gururla taşıyacaksın. Bu gece onurlandırıldın, küçük tavşan."

"Onu öldürmek bile istememiştim," diye mırıldanarak itiraf ediyorum. "Bu bir kazaydı."

"Bir ayıyı kazara öldürmek mümkün değildir. Sen gururlu ve dik durdun. Tehlikeyle yüzleştin ve canavarı karşılamak için kendi keskin dişini gösterdin," diyor Ice, ellerini saçlarımdan omuzlarıma ve kalçalarıma doğru gezdirerek.

O benden çok etkilendi ama ben gurur duymuyorum. Üzgün ve hasta hissediyorum.

Ice beni kucağında tutarken su hafifçe etrafımızda geziniyor. Beni yıkamayı bitirdikten sonra saçlarımı örmeye başlıyor.

"Olmaya hakkın olandan çok daha cesursun," diyor yumuşak bir sesle. "Küçüksün, dışisin ve şehirdeki hayatın seni zayıflatmış. Yine de kabilemizden çok az kişinin yapabileceği bir şeyi yaptın. Bir ayıyı tek başına öldürdün. Mızrağın kalbini buldu. Öldürüşün temiz ve doğruydı."

Şimdi bana hayran. Birkaç saat önce bana zar zor dayanabiliyordu. Kalçalarımın arasında olmak istemiyordu. Şimdi yanlışlıkla bir hayvanın hayatına son verdiğim için, saygılı ve onaylayıcı bir tonda konuşuyor.

"Sadece bir kazaydı," diye tekrarlıyorum.

"Kaza diye bir şey yoktur," diye tekrarlıyor Ice da. "Güneşin ya da ayın altındaki hiçbir şey tesadüf değildir. Seni bize ayı getirdi ve dolunayda kendini senin mızrağına kurban etti. Sen onun kanını aldın. Bizden biri olarak işaretlendin. Artık bunu inkâr edemem. Sen bizimsin. Benimsin."

Sesi göğsünde titreşiyor. Kelimelerin içimde, bedenimde dolaştığını hissediyorum. Aralarında en vahşisi o. Etkilemesi en zor olanı. O yapbozun son parçası ve şimdi o da diğerleri gibi beni sahipleniyor. I

Vücudumun karnımın alt kısmında tepki verdiğini hissedebiliyorum, Maverick'i ve sonra Stryker'ı aldığım uyluklarımın arasındaki hafif ağrı şimdi onu da çağırıyor.

Ama Ice kendini içime sokmak için hiç acele etmiyor gibi görünüyor. Beni okşarken hâlâ yarı giyinik, tenime ve saçlarıma bulaşan kanı yıkıyor. Büyük ölümden sonra şimdi bir huzur var. Suyun yumuşak sesini dinlerken ve büyük ayın altında onun kollarında uzanırken içime işleyen bir sakinlik.

"Avımız sona erdi," diye mırıldanıyor. "Artık kabileye geri götürecektir kadar etimiz var. Günlerce ziyafet çekecekler ve çoğunu tütsüleyecekler, böylece kış geldiğinde ve av hayvanları azaldığında saklayabilecekler."

"Kabileye mi gidiyoruz?"

"Evet," dedi. "Ve vardığımızda, şefin hayır duasını alacağız."

"Ne için kutsama?"

"Seni kendimize almak için. Beşimizi birbirimize bağlayan ruh bağına kabul etmek için. Kalplerimiz bir atıyor ama kabile de bunu bilmeli. Seni gördüklerinde, kime ait olduğunu bilmeliler. Sadece şef böyle bir açıklama yapabilir. O zaman işaretleneceksin ve..."

"İşaretli mi?"

Ona bakmak için dönüyorum, popom artık sırlıklam olmuş deri taytının üzerinden kayıyor.

"Olduğumuz gibi." Göğsünü işaret ediyor; kalın mavi çizgiler ve sert kesikler derisini kaplamış. Ne dediğini anladığımda gözlerim açılıyor. Tıpkı onunki gibi izler taşıyan benden bahsediyor. Deriye işlenmesi gereken izler, böylece asla yıkanmıyor ya da bulaşmıyor. Bir keresinde bununla ilgili bir program izlemiştim, keskin iğnelerin deriye nasıl batırıldığı ve bunlarla mürekkep enjekte edildiğine dair korkunç ayrıntılar vardı. İşaretleri alanların yüzlerindeki acı çok belirgindi ve bu işaretler elektronik aletlerle veriliyordu. Bu vahşilerin ellerinde bu tür makineler olacağını sanmıyorum.

"Öldüren herkese bir işaret onuru verilir," diyor Ice, sanki bu ihtimal beni heyecanlandırmalıymış gibi gülümseyerek.

"Dövme yaptırmak istemiyorum."

"Bu büyük bir onur," diyor parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken. "Ve sen bunu hak ettin."

"Dövme istemiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Bir tane alacaksın," diye ısrar ediyor, gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bırakıyor.

Sessiz kalıyorum. Beni işaretlemek istiyor. Beni onlardan birine dönüştürmek. Bir şehir kızı olarak daha ne kadar tanınabileceğimi merak ediyorum. Annemin artık beni tanıyacağını sanmıyorum. Ice şimdi saçlarımı iki yandan örüyor, tepesini açık bırakıyor. Kızıl buklelerim vahşi yaşamın yağıyla keçeleşmeye başlamıştı. Şimdi onları, saçlarımın çoğunu yüzümden uzaklaştıran ve geride tutmak için düğümler ve örgüler kullanan bir stil haline getiriyor. Su durgunken yansımanı görebiliyorum. Yüzüm şimdiden değişiyor. Ormana ilk geldiğim zamankinden daha az dolgun. Gözlerim daha büyük görünüyor, çillerim daha belirgin. Bu çevre tarafından tanımadığım bir kadına dönüştürülüyorum.

Ayının kanının çoğu artık suda çözünmüş durumda. Ölümden arıyorum ama ruhumdaki lekeyi asla çıkaramayacağım. Bir şeyler değişti. Buz bunu biliyor. Hissedebiliyorum ama bunu istediğimden emin değilim.

"Şehre geri dönmeliyim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"İstesen de şehre geri dönemezsin," diyor. "Ormanın kanını akıttın. Artık onun bir parçasısın. Nefesin. Kemiklerin. Burada kalmalılar. O hayaletler diyarına dönersen ölürsün."

"Ne?"

"Şehir bir ölümler diyarıdır. Oradan hayat çıkmaz."

"Ben oradan geldim," diye belirttim.

"Doğru, ama sen bir gölgeydin. Bir gölge. Ayı seni aradı ve sana kanını verdi. Seni gerçek yaptı.

Sana hayat verdi. Bundan önce buranın bir hayaletiydin. Artık buralısın."

İce'ın konuşması şamanik ve söylediklerini şehirde duysaydım tamamen saçma olurdu. Burada, sadece mantıklı olmakla kalmıyor, kendimi ona inanırken buluyorum. Bu bana karşı davranışlarını da açıklıyor. Benimle hiçbir zaman fazla bir şey yapmak istemedi ve gözlerindeki sürekli şüpheyi gördüm. Şimdi nedenini anlıyorum. Bir hayaletle karşılaşan bir savaşçıydı. Ne yapması gerekiyordu?

Sekizinci Bölüm

Ice ve ben döndüğümüzde, diğerlerinin aklındaki uyku değildi. Ateşin üzerinde bir şeyler kaynıyor ve ayı yere serilmiş, gözleri yapraklarla örtülmüş. Yerleştiriliş biçiminde bir saygı var ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı, alevlerin önünde ölü yatan güçlü bedenini gördüğümde gözlerime yaşlar dolduğunu hissediyorum. Ölmemi istiyordu, ama ölmemi istemesinden daha fazlası vardı.

Bunların hiçbirini kelimelerle açıklayamam ama bu ayı ve ben birbirimize bağlıydık ve bir şekilde hala bağlıymışız gibi hissediyorum.

"Ayın mı?" Ice beni ateşin yanında durduruyor, eli omzumda.

"İlk kanını aldı. Şimdi annesinden içmeli," diye yanıtlıyor Maverick.

Bu adamlarla olan ilişkim sürekli geliyor. Sanki her gün yeni bir şey getiriyormuş gibi hissediyorum. Ice beni ateşin önüne oturturken şafak sökmeye başlıyor.

Çok uzun zamandır uyanıktım. Çok fazla kan gördüm. Ölümü tattım. Uzanıp uyumaktan başka bir şey istemiyorum.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"İç," diyor Maverick. Hans bir kâseye biraz içki dolduruyor. Bana doğru getiriyor ve iki eliyle bana uzatıyor. Ben de iki elimle alıyorum. Çok güzel kokmuyor ve hiçbir şekilde aç ya da susamış değilim. Şu anda nasıl görüldüğümü hayal edebiliyorum, yüzüm ayının pençeleriyle işaretlenmiş, yırtık pırtık eteğim mahvolmuş, kirli ve ıslak, saçlarım sanki onlardan biriymişim gibi örülmüş... ve şimdi bu demlik var.

Ice omzumu sıkarak, "Bunu hak ettin," diyor. "Bu kolay kolay paylaşacağımız bir şey değil. Derin iç Riley."

Dört adama da bakıyorum ve kâseyi dudaklarıma götürüyorum. Demlik mantar ve kir kokuyor. Tereddüt ediyorum ama onların cesaretlendirici gülümsemeleri kâseyi dudaklarıma götürmemi sağlıyor. Bir yudum alıyorum ve öğürüyorum ama içlerinden biri elini başımın arkasına koyuyor, diğerinin parmakları burnumu tutuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan boğazımdan aşağı iyi bir doz dem dökmüş oluyorlar.

Çıglık atıp tükürüyorum, onlara öfkeyle bakıyorum.

bakış

lar. "Ne yapıyorsun?"

"Sağlanması sen olsun ve uygun doz,"

Hans diyor.

"Oturun ve ateşe bakın."

Başımı sallıyorum. Çok yorgunum. Sadece uyumak istiyorum. İç organlarımda bu mide çalkalayıcı demin dolaşmasını istemiyorum. Gidip uzanmak istiyorum ama bana izin vermiyorlar.

Maverick ve Ice iki yanımda yer alarak beni ayakta ve uyanık tutuyorlar. Hans yakınima çömeliyor ve mırıldanmaya başlıyor. Stryker melodiyi devralıyor, sonra Maverick onu takip ediyor ve en sonunda Ice sesini bir şarkıya yükseltiyor, anlamadığım kelimeler söylüyor. Ortak dilde değiller ama çok güçlüler. Tıpkı demin yaptığı gibi içime aktıklarını hissedebiliyorum.

Dakikalar geçtikçe ve şarkı yükseldikçe, biranın etkilerini hissetmeye başlıyorum. Alkol gibi sarhoş edici değil. Beni puslu ve sıcak yapmıyor. Dünyanın ne olduğunu değiştiriyor. Ben benim, ama başka hiçbir şey aynı değil. Topraktan esintiye kadar her şey aniden canlanıyor. Tüm yaratılış beni kucaklıyor, rüzgar yüzümü okşuyor, yaralarımı yumuşatıyor.

Ayı önümde yatıyor ama artık ölü değil. Sırtında ve yanlarında fraktal desenler, siyah çizgiler ve zengin kırmızı kıvılcımlarla parlıyor.

Başını bana doğru kaldırdı ve onu öldürmediğimi fark ettim, kelimenin tam anlamıyla öldürmediğimi. Onu kendime aldım. Onun eti benim bir parçam. Beni daha geniş yaptı.

ve daha büyük. Bana daha keskin duyular ve daha derin bir anlayış kazandırdı.

Kendi seslerimi çıkarmaya başladım. Şarkının sözlerini biliyorum. Kalbimin içinden bana geliyorlar ve zihnime dokunmadan dilimin üzerinde dans ediyorlar. Sesim onlarınkinden daha yüksek ve yumuşak, ama onlara uyuyor.

Ve sonra, şarkının ortasında, bir araya geliyoruz. Tek bir kişi olarak. Dört erkek ve bir kadın değil. Beş ruh ete kemiğe büründü. Kalın bir horoz içime girip çıkıyor, seksimin ıslak kanalını memnun ediyor. Ben sadece bir kadın değilim. Ben ilkel kadını ve bir parçamı kendileri için evcilleştirmek isteyen erkekler tarafından çiftleştiriliyorum.

Başka bir horoz dudaklarımın arasından ağzımın derinliklerine kayarken sırtımı eğiyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Coşku içindeyim, her şeyi normalde mümkün olandan çok daha keskin bir şekilde hissediyorum. Beni geriyorlar, içime giriyorlar, beni alıyorlar ve bana hizmet ediyorlar.

Herhangi bir zamanda kimin nerede olduğundan tam olarak emin değilim, ama hepsi önce ağzımı sonra da seksimi alıyor, birbiri ardına en derin yerlerime giriyor, karnımı ve rahmimi güçlü sularıyla dolduruyorlar. Tüm varlığımı ele geçiren, beni onlara o kadar aç bırakan bir arzuyla yanıp tutuşuyorum ki şaftlarından yoksun kalmaya zor dayanıyorum. Ben ayıyım, ama bu sefer avcıların mızrakları yaşamı sona erdirmiyor, etimi geren ve onlarınkine yol vermemi isteyen bıçak darbeleriyle onu yaratmaya çalışıyorlar.

Bu kaslı ve arzulu adamların kabaran bedenleri sayesinde orgazm üstüne orgazm yaşıyorum. Onlar vahşilerden daha fazlası, doğanın saf erkeksi güçleri ve tohumları, bir kez daha yorgun bir yığının içine düşüp uyuyana kadar etimi defalarca ıslatıyor.

Dokuzuncu Bölüm

"Onu kabileye götürme zamanı." "Eve gitme zamanı."

Güneş doğuyor ve biz de doğuyoruz. Işığın içinde mırıldanan sesleriyle uyanıyorum. Sessizler ama ses tonlarında inkar edilemez bir heyecan var. Ben dinlenirken onlar çalışıyorlar ve olabildiğince çok uyumamı istediklerini hissediyorum. Ben de uyuyabildiğim kadar uyumak istiyorum. Bu hepimiz için çok uzun bir gün olacak.

Dünya eskisi gibi ama daha aydınlık görünüyor. Ağaçlar artık sadece odun ve yapraklardan oluşan engeller değil; beni canlandıran esintide hayatla dans ediyorlar.

Ayının eti ve derisi, her seferinde ikisinin arkasında sürüklenen bir kızağa yüklenmiş. Yanlarında kalın bloklar halinde getirdikleri tuzlarda korunmuş başka etler de var.

"Bu uzun bir yürüyüş olacak," diyor Maverick. "Yorulmaya başladığında bize söyle, dinlenelim ya da seni etle birlikte kızağa bindirelim."

Et kızağına konulmak istemiyorum. Ice'in saygısını kazandım ve bunu korumak istiyorum. Kızakta oturup çekilirim bana saygı duymayacağını biliyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Onlardan biri olarak, onların arasında yürümeliyim.

Küçük kamptan ayrılmadan önce, adamlar her şeyi toparladıklarından emin oluyorlar. Barınak büyük yapraklarla örtülüyor, ateş söndürülüyor ve suyla ıslatılıyor. Birinin gelip ihtiyaç duyması ihtimaline karşı ağaçlara asılan bazı toprak kaplarda küçük bir yiyecek zulası bırakılıyor.

Attıkları her adımda özen var, davranışlarının her yönünü düşünüyorlar. Bu durum, ne yaptığımızı bu kadar küçük şekillerde düşünmemize gerek olmayan şehirdeki durumla tam bir tezat oluşturuyor. Bu manzara

Surların içindekiler, buradaki insanların düşüncesiz vahşiler olduğu konusunda daha fazla yanılamazlardı. Bu adamlar surların içinde tanıştığım neredeyse herkesten daha yetenekli ve daha zekiler - çünkü öyle olmak zorundalar. Burada küçük bir hata, bir anlık sakarlık ya da dikkatsizlik ciddi yaralanmalara ya da ölüme yol açabilir. Riskler daha yüksek ve bu adamlar her gün her dakika bu zorluğun üstesinden geliyorlar.

"Gel, küçük tavşan," diyor Hans, elimi kocaman pençesinin arasına alarak.

Yürüyüşe başlıyoruz.

Bir süre için sadece başka bir gezintidir. Etrafımızda değişen pek bir şey yok. Ağaçlar hâlâ sık, çalılıklar bol. Buraya ilk geldiklerinde açmış olmaları gereken yol şimdiden filizler ve dallarla dolmuş. Her şey tanıdık geliyor - ta ki gelmeyene kadar.

Ağaçların seyrelmeye başladığını ve çalıların yere doğru alçaldığını fark ediyorum. Kuş sesleri o kadar yaygın değil ve ışık artmaya başlıyor. Ormanın sürekli alacakaranlığına alışmıştım, bu yüzden bu delici ışık şaftları aynı anda hem bir saldırı hem de görkemli bir gösteri gibi geliyor.

Birayı içtiğimden beri sanki tüm zihnim sıfırlanmış gibi hissediyorum. Daha önce ışığın yapraklara vuruş şekline asla dikkat etmezdim. Zihnimin uğultusu, beynimin içinde durmaksızın akan binlerce önemsiz ve nevrotik düşünce arka planda kalırdı. Artık boşum ve dünya beni doldurmak için geliyor.

Etrafımızdaki değişiklikler yeni bir arazinin habercisi. İçimde belli bir özlem ve hüznün var çünkü ayının yürüdüğü yerden ayrıldığımızı biliyorum. Ağaçların arasından parlak yeşil parıltılar görüyorum; yuvarlanan otlar bizi bekliyor. Bu yeni manzaranın güzel olacağını şimdiden söyleyebilirim, ancak buradan ayrılırken içimde yadsınamaz bir hüznün hissediyorum

Yeniden doğduğum yerde. Uzaklarda bir kükreme var, hepimize ulaşan bir gümbürtü.

Başımı kaldırıp Maverick'e bakıyorum, o da gülümseyip kolunu omuzlarıma doluyor. "Şimdilik veda ediyor," diyor bana.

Ayı öldü ama ruhu hâlâ vahşi doğada dolaşıyor. Onun bölgesinden ayrılırken garip bir keder hissediyorum. Dönene kadar ormanı özleyeceğim. Orası benim bir kadın olduğum yer - bundan da öte, ilk kez tam anlamıyla insan olduğum yer. Ormanın kucağında geçirdiğim kısa saatler beni sonsuza dek değiştirdi.

Ağaçlardan ayrılıp savan düzlüklerine doğru ilerliyoruz. Kilometrelerce ot var ve uzakta büyük bir dağ silsilesi yükseliyor. Genişlik hissi hayret verici. Daha önce hiç bu kadar büyük bir yerde bulunmamıştım. Ormanda kendimi büyük hissedirdim ama göz hizam hep uzun ağaçlar tarafından kesilirdi. Burada, dünyanın sonsuz olduğu hissine kapılıyorum. Bir yön seçip sonsuza kadar koşabilirim.

"Kabile şu dağların eteklerinde yaşıyor," diyor Hans, uzaktaki yeşil yükseltileri işaret ederek.

* * *

Köye yedi günlük yürüyüş mesafesinde. Gündüzleri yürüyoruz. Geceleri kamp kuruyoruz ve eşit ölçüde sevişiyoruz. Beni tohumlarıyla tekrar tekrar dolduruyorlar ve ben de kendimi onlara hevesle veriyorum; yani çoğuna. Ice kendini cinsel ilişkilerden ayrı tutuyor. Birayı içtiğimde yanımdaymış gibi hissediyorum ama o zamandan beri yanımda değil ve ayıdan sonra beni gerçekten aldığından da tam olarak emin değilim.

İçlerinde en sessiz olanıdır. Hans ve Stryker gülmeyi ve av hikayelerini anlatmayı severler. Sohbetleri günleri dolduruyor ve bana istendiğimi ve hatta belki de sevildiğimi hissettiriyor. Maverick'in dikkatli bakışları ve sert disiplini beni hizada tutuyor,

Ama Ice'a her bakışında içimin ürperdiğini hissediyorum.

Yedi gün sonra, bana toprağın ürün yetiştirmek için en verimli olduğu söylenen dağların eteklerine varıyoruz. Köyün dışında, bizi heyecan ve merak karışımı bir duyguyla el sallayarak karşılayan kadınlar ve erkek çocuklar tarafından bakılan birçok küçük tarla var.

Şehirde kimse kim olduğumu bilmiyordu ve kimsenin de umurunda değildi. Etrafta dolaşan o kadar çok insan vardı ki, kimse belirli bir kişiyi gerçekten fark edemiyordu. Burada durum farklı. Hemen göze çarpıyorum. Yeni kadınla ilgili söylentiler yayıldıkça işaretleşmeler ve heyecanlı konuşmalar oluyor.

Onların ilgisini küçümsemiyorum. Onları da aynı derecede büyüleyici buluyorum. Köyün kendisi de ilginç bir yer. Her yerde küçük kulübe evler var, ilkel yapıda, ama burada ve orada tüm eski teknolojinin kaybolmadığına dair ipuçları da görüyorum. Ahşap çerçevelerin içine yerleştirilmiş yuvarlak camlı pencerelerin izleri var. Ve metal ve beton parçaları var, amaca uygun yapılmamış ama belki de başka yerlerden kurtarılmış. Bu insanlar çöpçüler, önceki dünyanın enkazında yaşıyorlar.

Maverick ve diğerleri beni her şeyin tam ortasındaki büyük bir yuvarlak eve götürdüler.

"Şefi görmeye gidiyoruz," diye mırıldandı kulağıma. "Onun yanında hiçbir şey söyleme. Anladın mı?"

Çabucak başımı sallıyorum, bir gerginlik olduğunu hissediyorum. Bir şeyler hakkında endişeliler ve bu gerginlik, biz yuvarlak eve buyur edilip şefin huzuruna çıkarıldığımızda daha da artıyor gibi görünüyor.

Zümrüt gibi gözleri, gür saçları, kaslı bacakları ve kolları olan iri yarı kızıl saçlı bir adamdır. Gövdesinin hatlarını taklit eden bir desenle ustaca birbirine dikilmiş tabaklanmış kürkler ve deriler giyer. Kıyafetlerini kim yaptıysa inanılmayacak kadar yetenekli. Kendimi ona bakarken buluyorum, Stryker uzanıp çenemin altına vurarak ağzımı kapatmamı hatırlatana kadar ağzım açık.

Korkunç görünümlü bir adam ama gözlerinde ve tavırlarında beni biraz rahatlatan bir nezaket var, yine de kendimi çoğunlukla Maverick ve Ice'in arkasına saklanırken buluyorum. Onlar benim garip ve korkutucu olan her şeye karşı korumam.

"Şef Conan," diyor Maverick, hürmetle değil, saygıyla konuşarak. "Eşimizi size takdim etmek istiyoruz."

"Eşin mi?"

Maverick beni kolumdan tutup ileri doğru itti. Kendimi şefin incelemesi altında buluyorum, gözleri tüm vahşilerden beklediğim cinsel sıcaklıkla değil, keskin bir ilgiyle üzerimde geziniyor. Beni potansiyel bir eş olarak değil, kabilesinin bir üyesi olarak tartıyor.

"Ormandan ne getirdin?" diye gürlüyor. "Son baktığımda orada genç kadın yetiştirmiyorlardı."

Adamların etrafımda yakınlaştığını hissediyorum. Beni koruyorlar. Zihnimde kurtlar tarafından çevrelenmiş bir et parçası olduğuma dair bir görüntü canlanıyor. Sanırım şefin beni isteyeceğinden endişeleniyorlar. Ya isterse? O zaman ne olacak?

"Bu Lulu Ursa," diye tanıtıyor beni Maverick, kulağıma tuhaf gelen bir isimle.

"Tavşan ayı mı?" Conan homurdanır.

"Onda ayı ruhu var," diyor Maverick şefe. "Onun pençelerini takıyorum. Onu almak için ayıyla yüzleşmek zorunda kaldık ve sonra bizi eş olarak aldığı anda ayıyı öldürdü."

"Bu kız ayı avcısı mı?" Şef Conan güler. "Güzel bir kız ve çok uzun bir masalla döndünüz. Hangi kabilenin bakiresi kayıp?"

"Ben..."

Şefe şehirden geldiğimi söyleyemeden Maverick eliyle ağzımı kapatıyor.

"Batı Rüzgârları'ndan gelen bir başıboştu."

"Başiboş mu?" Şef Conan ikna olmamış gibi görünüyor.

"Bir kaçak," diyor Ice, doğal hırıltısı büyük bir etki yaratıyor. "Dik başlı, inatçı ve genellikle itaatsiz."

"Gerçek bir kızıl," diye gülüyor Conan. "Pekâlâ. Eğer bir aile evi inşa etmek istiyorsanız, sizi kutsuyorum. Aşçılar ziyafeti hazırlamaya başladılar bile. Git ve hazırlıklarınızı yap, ve hoş geldin, Lulu Ursa."

Bu isme alışabileceğimi hiç sanmıyorum ama Riley de şu anda olduğum kişiye uymuyor gibi görünüyor. Riley şehirden gelen, erkekler, hayat ya da duvarların ötesindeki dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen masum, bakir bir kızdı. Lulu Ursa ise tamamen farklı bir kadın, yeterli zaman verilirse büyüüp olabileceğim bir kadın.

Maverick ve diğerleri şefe teşekkürlerini sunuyor ve beni yanlarına çekiyorlar. Parlak dokuma giysiler ve kürkler giymiş erkek, kadın ve çocuklardan oluşan ilgili vahşilerin arasından geçene kadar aralarındaki gerginliği hissedebiliyorum.

Bu insanların hepsi avcıların kendilerine av getirmesine güveniyor olsa da, avcıların kabilenin bir parçası olmadığı hissine kapılıyorum. Bakışlarda bir huşu ve şüphe var, ancak genç adamlar özellikle Maverick, Ice ve Hans'ın ilgisini çekmeye hevesli görünüyorlar.

* * *

Köyün eşiğinde avcılar için bir ev var. Oldukça büyük ve iyi ahşaptan yapılmış. Bu vahşiler uzun zaman öncesinden kalma becerilerini korumuşlar, bu da evlerinin çok rahat ve kuru olduğu anlamına geliyor. Buna sevindim. İki haftadır yıldızların altında barakalarda kamp yapıyoruz ve 'kapalı alan' kavramının hala var olduğunu bilmek güzel.

Çok fazla sorum var ve hepsi kapı kapandığı anda ortaya dökülüyor.

"Neden benim Batı Rüzgârları'ndan olduğumu söylediniz?" "Şefimiz şehir kanından olanları reddediyor. Özellikle de

kadınlar," diye açıklıyor Maverick. "Sizin başka bir kabileden gelen bir başıboş olduğunuza inanması onun için daha kolay."

"Neden? Ve neden ben kabilenin bir parçası olamıyorum da Stryker olabiliyor?"

"Stryker birçok sınavdan geçti," diye araya giriyor Ice. "Sen onlardan sağ çıkamazdın."

"Eminim yapardım," diyorum, anında dehşete düşerek.

"Bir ayı öldürdüm!" "Yanlışlıkla," diye araya giriyor Stryker. "Kader ve talih

nadiren de olsa nazik olabilirler, ancak kabilenin sınavları korkaklara ya da şansa bel bağlayanlara göre değildir."

Kim olduğum ya da nereden geldiğim konusunda yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Bu Batı Rüzgârları kabilesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve kendimi onlardan biri gibi göstermeye çalışmak en başından kötü bir fikir gibi görünüyor - şefe yalan söylemek gibi.

Yine de bu benim kararım değil. Bu işin başından beri hiçbir şey benim kararım değildi. Adamlarım beni şefin evinden alıp kabilenin geri kalanından uzakta duran iyi yapılmış bir evin bulunduğu köyün sınırına kadar götürüyor.

"Bu ev neden bu kadar uzakta?"

"Biz kan dökeriz," diye açıklıyor Ice. "Bu insanlar kan dökmekten ya da ruh almaktan hoşlanmazlar. Bunu yapmak ruhların öfkesini davet etmektir. Biz sadece avcı değiliz. Bizler savaşçıyız. Mızrakları ve bıçakları olanlar bizleriz."

Biz konuşurken eve yemek getiriliyor, eski zamanlardan kalma porselen tabaklarda güzelce sunuluyor. Kapının eşiğine yerleştiriliyor ve sonra bırakılıyor.

Müziği duyabiliyor ve dansı görebiliyoruz, ancak Maverick ve adamlar oraya doğru herhangi bir hareket yapmıyor ve hoş karşılanmayacağımızı hissediyorum.

"Kendi kabilenizde dışlandınız mı?"

Stryker, "Koyunlar çoban köpeğini sevebilir ama bu onunla yatmak istedikleri anlamına gelmez" diyor.

Maverick, Ice, Hans ve Stryker ile yatmak istemeyen kadınları hayal bile edemiyorum. Hepsi yakışıklı.

erotik tepki veren ham güce sahip erkekler. Şehrin kadınları onlar için bayılırdı, bunu biliyorum. Elbette kabilenin kadınları fark etmeyecekleri kadar farklı olamazlar.

Kabileye döndüğümüzde aşk rakipleriyle karşılaşmayı bekliyordum ama karşılaştığımız tüm kadınlar gözlerini indirdi ve yüzlerini çevirdi. Kızaranlar ve kıkırdayanlar oldu, ama erkeklerimin kesinlikle garanti ettiği küstah ilginin hiçbiri yoktu.

"O zaman kiminle yatıyorlar?"

"Şef Conan'ın pek çok karısı var," diye açıklıyor Maverick. "Kadınlar reşit olduklarında onunla evlenirler ya da başka kabilelerle takas edilirler."

"Peki ya erkekler?"

"Koruyucu olarak hareket edebilirler ama Conan'ın gelinleriyle yatmak yasaktır. Çoğu terk eder. İşte bu yüzden biz önemliyiz. Kabileyi koruruz ve et avlarız."

Tüm bu kadınları, çocukları korumak için dört adam ve bir şef mi?

Şef Conan'ın çok güzel bir anlaşması var. Avlanmak ya da kabileyi korumak zorunda değildir; tek yapması gereken bütün gün karılarıyla yatmak ve avcılarının ona et getirmesini beklemektir.

Bazı ekinler ve yumurta ve et sağlayan küçük kuşlar var ama gerçek av için Hans, Maverick, Ice ve Stryker'a güveniyorlar. Benim adamlarım.

Kafam tamamen karıştı ve hiç memnun değilim. Buraya geldiğimizde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu değildi.

"Bunu neden

yapıyorsunuz?" "Neyi

neden yapıyoruz?"

"Neden tüm işi sen yaparken onun tüm kadınları istiflemesine izin veriyorsun?"

Maverick güler, yakışıklı yüzü gerçek bir eğlenceyle buruşur. "Conan'ın işi hiç kolay değil. Bir düzine eş, sonsuz eziyet demektir. Conan

hayatının bir dakikasını bile kulağında bir ya da üç kadın olmadan geçiremez. Eşleri hoşnut olmadığına..."

"Ki her zaman öyledirler," diyor Ice gözlerini devirerek. "Bitmek bilmeyen kavgaları ve şikayetleri çözmesi gerekiyor..."

"Kadınlar beladır," diyor Hans. "Bir erkeğe on iki kadın düşmesinden dört kişiye bir vahşi kadın düşmesi daha iyidir."

"Bir düzine kuduz köpek, bir şefin kemiği için hırlayan on iki kadından iyidir," diye sırtıyor Maverick.

Bu durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyorlar. Köyün kadınları da pek ilgilerini çekmiyor gibi görünüyor, ki bu garip çünkü birçoğu çok güzel. Mükemmel badem şeklinde gözleri ve parlak platin sarısından en koyu kuzguni tonlara kadar çeşitli saç renkleri var. Çoğunlukla Son'un ardından, dünyanın dört bir yanından insanlar küçük topluluklar halinde bir araya geldi. Dünyanın dört bir yanından gelen soylar kabilenin insanlarına yansımıştır.

"Hiçbirini istemiyor musun? Conan'ın sekiz gelini olabilir ve siz de birer tane alabilirsiniz..."

"Çoğuyla akrabayız," diyor Maverick. "Onlar bizim kız kardeşlerimiz ve kuzenlerimiz. Her zaman kabilenin dışından bir eş alacaktık. Conan aslen bizden biri olmadığı için dokunulmazlıkla çiftleşebiliyor. Kızıl saçları onu öteki olarak işaretliyor."

"Tıpkı benimki gibi mi?"

"Tıpkı seninki gibi," diyerek gülümsüyor Hans ve beni kucağına çekiyor. "Stryker kabileden herhangi biriyle birlikte olabilirdi."

Yine de..."

Bir duraklama, rahatsız edici bir sessizlik anı.

Stryker gülümsüyor.

"Ne?" Anlatılmamış bir hikâye daha olduğunu hissedebiliyorum. "Önceki kampımız bir orman kenarındaydı."

Gecenin köründe ortaya çıkmak daha kolaydı ve bu şerefsiz de tam olarak bunu yaptı," diyor Maverick. "Kaçırdığı kadınlardan hiçbirini hamile bırakmadığı için şanslı."

Stryker, "Onlara prezervatif deniyor," diyor.

"Seninle bir kadın arasında plastik mi? Ne anlamı var ki?"

"Kız kardeşini hamile bırakmıyor musun?"

Ice neredeyse vahşi bir hırıltı çıkarıyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Stryker Ice'a sataşüyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor. Ice güçlü, zeki ve tehlikeli derecede seksi ama mizah duygusu gibi bir şeyi yok.

"Seni yere sereceğim evlat," diye hırılıyor Ice.

"Sakin ol," diyor Maverick. "İşte bu yüzden bu konu hakkında konuşmuyoruz."

Onlar bu konu hakkında konuşmayı bitirmiş olabilirler ama ben bitirmedim. Büyülendim.

"Yani ormanda saklanıp kabilenin kadınlarıyla seks mi yapıyordun?"

"Onun seksi bir hayalet olduğunu düşünüyorlardı," diye mırıldanıyor Hans gülerken. "Bazen onu ziyaret etmek için çiftler halinde dışarı çıkarlardı."

"Aman..."

Stryker daha geniş sırtıyor.

"Stryker biz onu yakalamadan önce birkaç kadınla birlikteydi," diyor Ice. "Her halükarda idam edilmesi gerekirdi ama savaşta kendini çok iyi savundu."

"Ice ve Maverick'i oldukça kötü yaraladı," diye mırıldanıyor Hans kulağıma. Bilgileri benim için tercüme etmesini, diğerleri bilmediğinde bilmem gereken şeyleri bana söylemesini seviyorum.

"Onun canlı halinin ölü halinden daha faydalı olduğunu fark ettik.

İyi avcılar ve savaşçılar boşa harcanamaz."

Stryker'ın gülümsemesi genişliyor. Belli ki yaptığı şey için üzgün değil. Tüm şehirli kurnazlığıyla ormanda gizlendiğini, masum kabile kadınlarını baştan çıkardığını hayal edebiliyorum. Ve Maverick, Ice ve Hans'ın onu bulduklarında ne kadar kızgın olduklarını hayal edebiliyorum - Şef Conan'dan bahsetmiyorum bile.

Stryker gülerken, "Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler," diyor.

"Doğru. İyileştikten sonra testleri geçti," diyor Hans. "Ve işte buradayız. Mutlu bir kabile."

"Kim olduğum hakkında yalan söylemem ve şehirden değilmişim gibi davranmam dışında."

"Kimse sizinle konuşmayacak," diyor Maverick. "Yani bu bir zorluk olmamalı. Ay kanı zamanınız sona erdiğinde başka bir av gezisine çıkacağız."

Sanırım regl dönemimden bahsediyor. Yıllardır regl olmadım.

"Ay kanı zamanım yok." "Neden?"

"Bunu durduran bir şeyim, bir implantım var."

Adamlar birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlar, sanki az önce onlara eğlence olsun diye uzuvlarımı kesmeyi sevdiğimi söylemişim gibi.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü bu kanamak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

"Kadınların kanaması gerekir. Erkekler de öyle, sadece farklı şekillerde. Erkekler dünyanın savaşçılarıdır. Kadınlar ise evin savaşçılarıdır."

"Cinsiyetçiler evrenin cinsiyetçileridir," diye kaşlarımı çatıyorum. "Ay zamanı geçirmek istemiyorum. Acıtıyorlar ve anlamsızlar."

Stryker, "Gebe kalmak için bir tanesine sahip olmanız gerekiyor," diyor.

diyor

. "Gebe kalmak istemiyorum."

Tepkileri eğlenmekten şoke olmaya kadar değişir.

Hans'ın

Kolları neredeyse fark edilmeyecek şekilde etrafımda geriliyor, Maverick'in kaşları kalkıyor, Ice bana yanlış bir şey yapmışım gibi keskin bir bakış atıyor ve Stryker sadece başını sallıyor.

"Ne?"

"Sorun değil," diyor Stryker. "O implantı ondan çıkarabilirim. Kısa etkilidirler."

"Güzel. Yap şunu." Maverick emri verir. Aynen böyle. Sanki bedenim üzerinde üstün bir hakkı varmış gibi. Hissettiğim eğlence

Stryker'ın kız kardeşlerini baştan çıkarması olayı hemen unutuluyor.

Hans'ın kollarının bana daha sıkı sarılmasının bir sebebi var. O biliyordu. Maverick'in ne söyleyeceğini ve benim ne yapacağımı biliyordu.

Stryker, "Sadece hızlı bir neşter kesisi gerekiyor" diyor. Tıbbi çantasına doğru ilerliyor.

Gerildim ve başımı salladım. "Hayır."

Kimse beni dinlemiyor. Kendimi daha fazla savunmak için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Hans beni kucağına hapsediyor.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum.

"Sakin ol, küçük ayı," diye mırıldanıyor kulağıma. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Stryker bir neşter aldı. Bıçağın üzerine saf alkol sürmesini izliyorum. Bu manzara tüylerimi ürpertiyor ve Hans'ın kucağında kıvranmama neden oluyor. Beni kalçalarımın sıkıca kavlıyor ve kurtulmanın hiçbir yolu yok.

"Kıpırdama," diyor Stryker, sesi yatıştırıcı ama yeterince yatıştırıcı değil.

"Beni rahat bırak! Dışarı çıkmasını istemiyorum."

"Çıkıyor," diyor Maverick bana doğru yaklaşarak. "Nerede o?"

"Sana söylemeyeceğim." Ona meydan okurcasına bakıyorum. Küçük kuyunun nerede saklandığını biliyorum. Onu asla bulamayacaklar.

Stryker, "Genellikle üst kolda olur," diyor. "Bunlardan binlercesini taktım."

Parmaklarını üst kolumda gezdirmeye başlıyor, implantın bulunduğu noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Lanet olsun. Gerçekten biliyor. Bir saniye içinde onu bulacak ve o zaman yepyeni bir şekilde sikilmiş olacağım.

Bunun için tek bir şey var. Onu ısırırım. Sertçe.

Öfkeli bir çığlık atarken iki parmağı dişlerimin arasına sıkışıyor. Elini çekip salladığında ve kızgın gözlerle bana baktığında derisinde iyi çentikler bıraktığını görüyorum.

Kına yakmaya fırsatım olmadı. Hans beni kucağında çeviriyor, kalçalarım kalçasını bulurken ve ellerim yere değerken iri elleri beni kolayca kontrol altında tutuyor. İri kollarından biri belimi sarıyor ve ardından diğer eli odanın içinde yankılanan ve ardından acı veren bir ağrıyla kıcımlı buluyor.

"Isırma," diye sertçe öğüt veriyor. "Beni kesecekti!"

"Stryker'ın ne yapacağı önemli değil. Isırmayacaksın. Asla." Hans bana uzun ve sert şaplaqlar atarken nasihat etmeye devam ediyor, avucu kıcımlı tekrar tekrar yakalıyor, üst, alt, yanaklarımın hepsi onun kocaman elinden acı verici darbeler alıyor.

Bu hiç adil değil. Beni keseceklerdi ve başı belada olan benim. Kanımı akıtacaklardı ve kendimi savunmama izin verilmiyor. Pislikler. Acı patlamaları sinir sistemime tekrar tekrar çarptıkça daha da sinirleniyorum. Stryker'ı ısırduğım için üzgün değilim. Yine olsa yine yaparım ve implantı almaya kalkarlarsa yine yapacağım. Adet dönemlerimin nasıl olduğunu hatırlayabiliyorum ve onları geri istemiyorum. Asla.

Hans kıcıma erimiş lavdan yapılmış gibi hissedene kadar şaplak atıyor. Normalde ağlardım ama ağlayamayacak kadar kızgınım. Bunu bana yapmaya nasıl cüret ederler? Ne istediğimi umursuyormuş gibi bile yapmıyorlar.

Sonunda şaplak atmayı bıraktı. Kıcım zonkluyor ve yanıyor ve uzun bir süre rahat edemeyeceğimi biliyorum. Hans'ın bu yönünü sevmiyorum. Genelde beni cezalandıran değil, müttefikim olurdu ama şu anda en az diğerleri kadar düşmanım.

"Sakin olacaksın ve Stryker'ın o şeyi çıkarmasına izin vereceksin," diyor, sanki teslim olmamı emredebilirmiş gibi.

"Hayır, değilim!" Kelimeleri meydan okurcasına haykırıyorum. "Eğer bir daha denersen..."

"Tutun onu," diyor Maverick. Sesi neredeyse sıkılmış gibi geliyor.

Hans beni kucağına alıyor ve yatağa taşıyor, tekmeliyor, küfrediyor ve çığlık atıyorum. Bu onun için ya da diğerleri için hiçbir şey ifade etmiyor. Beni yatağın üzerine itiyor ve olduğum yere mıhlıyor. Ice başımı implantın olduğu koldan uzağa çeviriyor, eli enseme, parmakları beni yerimde tutmak için omurgamın iki yanına giriyor.

Diğer tarafta, Maverick kolumu aşağıda tutuyor. Dördü birden beni bir santim bile kıpırdıyamayacak şekilde yerimde kilitli tutmak için komplo kuruyorlar. Sızlanmalarım hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Çoğu zaman kendimi bu adamlarla eşitmişim gibi hissediyorum. Onlarla birlikte, yanlarında yürüyorum ve onlar tarafından seviliyor ve korunuyorum. Ama şu anda onların benim hakkımda gerçekte ne düşündüklerini hatırlıyorum. Ben onların eşiti değilim. Ben onların malıyım. Sahip olunması ve hükmedilmesi gereken bir dişiyim. İtaat etmesi gereken biriyim.

"Lütfen, hayır..." Yalvarmaya başladım. "Çıkarma... Çıkarma..."

Stryker'ın parmaklarını kolumda hissediyorum. Nazik davranıyor ama umurumda değil. Bu konuda gerçekten nazik bir şey yok. Benden ne aldıklarını bile anlamıyorlar. Doğurgan olmamı istiyorlar. Hepsi bu.

Çelik tenime değerken, "Hepinizden nefret ediyorum," diye hırlıyorum.

"Onu hareketsiz tutun," diyor Stryker. Sesi şimdi sakin, metodik. Benim duygusal kargaşam ona dokunmuyor.

Kolumda hızlı, sık bir kesik açıp küçük şaftı etimden çıkarırken homurdanıyorum ve ciyaklıyorum. Onu göremiyorum ama kesikteki yanığı hissedebiliyorum ve implantın onda olduğunu biliyorum.

"İşte oldu," diyor, ses tonu yatıştırıcı. "Şimdi yarayı temizleyeceğim. Biraz acıyabilir."

Sanki bir önemi varmış gibi. Kığım zonkluyor zaten. Steril alkol, açtığı küçük yarayı yıkarken kolumda oluşan küçük bir sızı pek fark edilmiyor. Bandajın yapışkan sıvasının uygulandığını hissediyorum. Bitti.

"Tamam, onu yukarı çıkarabilirsin."

İri erkek elleri bedenimden çekiliyor. Geri çekildiklerini hissettiğim anda yataktan fırlayıp kapıya doğru koşuyorum.

İce odadan kaçamadan beni yakalıyor ve tekrar yatağa fırlatıp yüzüstü yere yatırıyor.

"Ayıyı kızdırdın," diyor beni yerinde tutarken, güçlü eli beni kolayca yerimde tutuyor. "Öfkesi kolay kolay yatışmayacak."

"Her birinizden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum. Ayağa kalkmanın bir yolu yok. İce beni kolayca kıstırabilir, iki katından daha ağır ve benimki yumuşak kıvrımlar ve hala zayıf etken onun vücudu sinüs, kas ve kemikten oluşuyor. Ne kadar mücadele edersem edeyim, onun altında sıkışıp kaldım.

İce kıkırdar. "Gördün mü?"

"Zamanla sakinleşecektir," diyor Maverick. "Şehrin o son parçasının da ortadan kaldırılması gerekiyordu. İlk ay kanı gelene kadar gerçek anlamda bizim olmayacak."

Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar. Belki de değilimdir. Ne istediğim ya da ne düşündüğüm umurlarında değil. Bana emir veriyorlar ve istedikleri gibi davranıyorlar. Defalarca geri götürülmek istememe rağmen şehre dönmeme engel oluyorlar. Buradaki yerimi kabullenmeye başlamıştım ama bu her şeyi değiştirdi.

Şimdi şehre dönmek zorundayım. İmplantı çıkarırlarsa, vücudumun yeni bir döneme başlamasına muhtemelen birkaç gün var. Ama şehre geri dönebilirsem, yeni bir implant alabilir ve kendimi acıdan ve geleceğini bildiğim kandan kurtarabilirim.

İce, Maverick'ten daha zeki. Üzerime çömeldi, dizlerinden biri vücudumun her iki yanında, eli sıkıca

boynumun arkasına yerleştirdi. Sakinleştirici, nazik ya da kibar olmaya alışmıyor. Sadece kapıdan kamamı engelliyor, başka bir şey yapmıyor.

Adamların geri kalanı yerlerine yerleşir. Hans yatağın karşısına oturur. Stryker gider ve tıbbi ekipmanıyla uğraşır. Evdeki tüm hava değışti. Ben hiç mutlu değılim. Bu Ice'ı rahatsız etmiyor. Benim nasıl bir ruh halinde olduğumu hiç umursamadı ama Hans ve Stryker duygularıma karşı biraz daha hassas. Maverick evi tamamen terk edip güverteye ıktı. Garip pozisyonumdan, pencereden sırtını görebiliyorum.

Stryker'ın implantı tıbbi çantasına koymasını izliyorum. Bu bana bir fikir verdi. Belki bunu bir şekilde kendi içime geri sokabilirim? Diğerkolumda ya da başka bir yerde küçük bir yarık açarak belki onu tekrar içeri itebilirim. Muhtemelen acıyacaktır, ama eminim regl kadar değıl.

"Seni bırakabilir miyim? Yoksa öfkelenmeye devam mı edeceksin küçük ayı?"

"Beni bırakabilirsin," diyorum, sesimdeki acıyı gizleme zahmetine girmeden. şu anda kamayacağım ya da dövüşmeyeceğim. İkisini de yapmanın bir anlamı yok. Bu adamları zorla yenemem. Gizlilik ve aldatma yöntemlerini kullanmalıyım.

Buz sırtımdan tırmanıyor ve boynumu serbest bırakıyor. Tutuşunu kaybetmek beni biraz eksik hissettiriyor. Neden bilmiyorum ama ne zaman bana bunu yapsa, bir yanımbundan hoşlanıyor. Güvende hissediyorum, sanki dünyadaki hiçbir şey bana ulaşamazmış gibi.

Ne yazık ki, dünyada bana ulaşmaları konusunda endişelenmem gereken tek insan zaten ulaşmış durumda.

Doğrulup kıyafetlerimi yeniden düzenliyorum. Berbat durumdayım ve hepsi onların suçu.

"Adetleri durdurmanın implant gerektirmeyen bir yolu var."

"Ne?"

"Hamileyken adet dönemleri dokuz ay boyunca durur."

"Siktir git."

Stryker bana kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Beni duydun." Ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Genç bayan, yine kışına tekmeyi yemek üzeresin," diye tersledi Stryker beni. "Bu tavırlarından bıktım artık."

Ben de onun tavırlarından bıktım. Sahiplenilmekten, zar zor hissedilen bir et gibi muamele görmekten yoruldum. Her şeyden bıktım ama kaderime razı olmaktan başka ne yapabilirim? İmplantı benden aldılar ve artık onların tohumlarına karşı korumasızım.

Onuncu Bölüm

Üç gün sonra.

Stryker tıbbi kitini paslı eski kasaya kilitledi ve ben de implanta ulaşamadım. Ayrıca şehre geri de kaçamadım. Vahşilerim sanki bir şeylerin peşinde olduğumdan şüpheleniyorlarmış gibi beni 24 saat gözlüyorlar. Haklılar da. Zihnimi okuyabilmelerinden ve ben yapmadan önce ne yapacağımı tahmin etmelerinden nefret ediyorum.

Acı hissetmeye başlıyorum, karnımın alt kısmında bir zamanlar tanıdık olan ve katlanmak zorunda kalacağım bir eziyete dönüşeceğini bildiğim ağrı. Bu beni öfkeliyor. Vücudumun doğal tepkilerini serbest bıraktıkları için öfke hissetmesi kolay bir duygu.

"Öfkesi şimdi daha da kötü," diye not düşüyor Ice ben etrafta sinsice dolaşırken, ruhunu emmiş olmam gereken ayı gibi hırlayarak. Şu anda keskin köpek dişleriyle dolu bir ağız ve uzun pençeli parmaklar için neler vermezdim. O zaman başları gerçekten belada olurdu, medeniyetin son kırıntısını da benden alan bu vahşi avcılar.

Stryker, "Doğal hormonları kendini gösterecektir" diyor. "Bu implantlar pek çok şeyi bastırıyor. Bir süre karamsar olacaktır."

"Ayrıca, beni yırttın ve içimden bir şeyler çıkardın. Ben!"

Kelimeleri bağıriyorum, beni kimin duyduğunu umursamadan, umursamadan
Bana ne yaptıklarını.

"Bağırmayı kes. Hemen," diye hırlıyor Ice. Kıpırdadığını bile görmedim ama aniden yüzümde belirdi, burnu benimkinden birkaç santim ötedeydi, o gümüş gözler zorlukla dayanabildiğim bir yoğunlukla bakışlarımı deliyordu. "Bir daha sesini yükseltirsen ağzını tıkarım."

"Cehenneme git!"

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Bunu yaptığım için bana zarar vereceğini biliyorum ama umurumda değil. Çıglık atmam lazım. Ondan korkmadığımı bilmesini istiyorum.

Onun intikamı hemen gelir. Hazırlıklıydı. Fark etmemiştim ama o sırada elinde örgülü bir ip vardı ve ben çıglık atarken onu içeri soktu. Deri ağzımı dolduruyor, acı bir tadı var ve dudaklarıma ve dilime sertçe vuruyor.

"Bir kadının saygısızlığına tahammül edemem," diyor. "Özellikle de senden. Senin sahibin biziz, kızım. Sen bir malsın."

O tamamen tarif edilemez bir şey, ama onun hakkında ne düşündüğüm umurunda değil. Deriyi başımın arkasına bağlıyor ve üzerimde duruyor, elleri kalçalarında, çıplak kaslı gövdesi aldığı her nefeste dalgalanıyor.

"Bir bebekten daha kötü davranıyorsunuz," diye öğüt veriyor. "Bağıriyorsun, ağlıyorsun ve bundan bir sonuç bekliyorsun. Senin öfke gösterilerine asla karşılık vermeyeceğiz kızım."

Ağzımdaki tıkaçtan deri ve öfke tadı alarak homurdanıyorum. Öfkemi göstermekten daha fazlasını yapacağım. Onlardan kaçacağım. Beni ne kadar kızdırdıklarını bilmiyorlar. Şimdiye kadar onlarsız olamayacak kadar dünyadan korkuyordum ama öfkem beni daha önce olduğumdan daha cesur yapıyor.

Beni ensemden tutup yatağın üzerine doğru itiyor.

Stryker ve Hans'a "Kollarını tutun," der. Onlar da söyleneni yaparlar, itaatkâr pislikler.

Kıçım açıkta. Yanaklarım açıldı. Kaygan sıvıyı vücudumun en utanç verici tomurcuğuna doğru ittiğini hissediyorum.

"Disipline edilmesi gerekiyor," diyor. "Çok şımarık."

Benimle değil diğerleriyle konuşuyor ama yüzüm hayal kırıklığı ve utançtan kıpkırmızı oluyor. Buz

Bana bir hayvanmışım gibi davranıyor. Onun leşlerle uğraştığını ve bundan daha fazla saygı gösterdiğini gördüm.

Orta parmağının ucu deliğimin etrafını ovuyor, sonra geri çekiyor.

"Bana şu kökü ve bıçağı getirin ve onu hareketsiz tutun."

Bana ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama bundan hoşlanmayacağımı biliyorum. Hans ve Stryker'ın işi, ben bir kriz daha geçirirken beni hareketsiz tutmak için biçilmiş kaftan ama umurumda değil. Savaşmaya değer. Ice ve diğerleri bana istediklerini yapamayacaklarını öğrenmek zorundalar - yapabilseler bile. Direnmek zorundayım, çünkü sahip olduğum tek şey direniş.

Arkamda bir şeyler yapıyor. Yumuşak kazıma sesleri duyuyorum, ama sert, yuvarlak ve hiç de parmağa benzemeyen bir şey yağlanmış deliğimden yararlanmaya başlayıp içime girene kadar ne sakladığını bilmiyorum.

"Zencefil kökü," diyor. "Eski zamanlardan beri yaramaz kızları terbiye eder."

İlk başta pek bir şey hissettirmiyor. Sadece nispeten küçük ama sert bir saldırı gibi hissettiriyor. Çok daha kötü olabilirdi. Beni bastıracağını düşündüğü şey bu mu? Kıcıma manzaranın parçalarını sokarak mı? Ona iyi şanslar... Bekle... Bu da ne?

Kıçımın derinliklerinde bir karıncalanma hissetmeye başlıyorum. İlk başta biraz garip geliyor ama sonra ısınmaya başlıyor ve bir anda karıncalanmaya kökün neden olduğunu fark ediyorum, bu da hızla kıçımın derinliklerinde bir yanma hissine dönüşüyor.

Kalçalarım rahatsızlıkla dans etmeye başladığında Ice memnun bir şekilde homurdanıyor. Kıçımı dövmekle yetinmiyorlar. Şimdi içten dışa doğru eziyet edecekler. Geçen her saniye, sıcaklığın ve karıncalanmanın yayıldığını hissediyorum. Bu hiç adil değil. Kayganlaştırıcı ve kendi kıvrınma hareketlerim durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. En çok dar kas halkasının yandığını hissedebiliyorum ve sonra iç kısımlarım da ısınmaya başlıyor.

Ona içimden çıkarmasını söylemek istiyorum ama ağzım tıkalı olduğu için konuşamıyorum. Tek yapabildiğim derinin içinde mırıldanmak ve Stryker ile Hans'ın izin verdiği ölçüde kıvranmak. İşkence seansımdan birkaç dakika sonra Maverick eve girdi. Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve sonra ondan alçak bir ıslık yayılıyor.

"Neler oluyor?"

"Ona bir ders veriyorum," diyor Ice.

"Neymiş o ders?"

"Eğer bana bağırırsa, cezalandırılır." "Sana bağırdı mı?"

"Yüksek sesle," diyor Ice, etkilenmemiş bir şekilde. "Ve sonu gelmeden.

Şimdi bağırmak için bir nedeni var ama bağıramıyorum."

Bu şekilde konuşulmak, vahşi erkeklerim tarafından yerimde tutulmak ve düşünceleri ve duyguları olan bir kadından çok iradesi kırılacak bir hayvan gibi davranılmak aşağılayıcı.

Kızıl kışkımdan kayıyor ama ceza bitmiyor. Daha kalın ve sert bir şey içeri girmeye başladı bile. Bu Ice'ın siki. Beni en hassas yerimden almak için tehditlerini yerine getiriyor ve şimdi her zamankinden daha hassas.

Öfkeyle kızarıyorum, tüm vücudum beni en başından beri onaylamayan bu sert adam tarafından tutulup götürülmenin sıcak aşağılanmasına tepki veriyor. Bu zevk için seks değil. Bu cezalandırmak için seks. İri bir elini enseme koyup sikinin geniş başını yavaşça ama amansızca popoma sokarken disiplinci niyetini hissedebiliyorum.

Ondan merhamet dilenmenin bir anlamı yok. Olmayacağını biliyorum. En başta onunla alay ettiğimde ne yaptığımı biliyordum, kontrol edilebileceğimi bana kanıtlaması için adeta yalvarıyordum.

Şimdi bana gösteriyor, sikinin zonklayan sıcak eti acıyan göt deliğimi genişletiyor, inç inç dar boşluğa batıyor. Fiziksel his

Rahatsız olsam da onun baskınlığının içimde dolaştığını hissediyorum. Ice'in yanında hiçbir şey yanıma kâr kalmayacak ve bu bilgi, elimden gelse inkâr edeceğim bir tahrikle vücudumun şarkı söylemesine neden oluyor.

Büyük, acımasız vahşi aletini ileri doğru itip kalın şaftını o hassas, utanç verici yere sokup çıkarırken küçük bir inilti çıkardım. Sadece Ice böyle sapkın bir ceza bulabilirdi. Beni önce şoka sokacak, sonra bunaltacak bir yol hesaplamak için her şeyi yapıyor. Beni ona bağırmaya iten öfke azaldı ve beni onun altında inleyen, kıvranan küçük bir karmaşaya dönüştürdü.

Diğer vahşilerin elleri bedenimden kayıyor. Şimdi beni yerimde tutan sadece Ice ve eli artık boynumun arkasında olduğu kadar sıkı değil. Kendi özgür irademle yerimde kalıyorum. Kıçımın bu vahşi tarafından sikilmesine izin veriyorum. Daha da kötüsü, kalçalarım yukarı ve geriye kalkıyor, onu daha da derine götürüyor çünkü istediğim bu. Yerimde tutulmak, cezalandırılmak ve becerilmek istiyorum.

Onun tarafından domine edilmek istiyorum. Kanımda dolaşan bu eşsiz hissi hissetmek istiyorum, burada ne istediğimin önemli olmadığını biliyorum, çünkü önemli olan tek şey onun iradesi ve arzusu.

Ice beni onun altında yumuşattı. Meydan okumamı ve öfkemi aldı ve onu itaatkâr bir uyarılmaya dönüştürdü. Ve bunu biliyor. Hırladığını duyuyorum ama bu artık öfkeli bir ses değil. Bu erkeksi bir zafer sesi, çünkü altım daha da gevşiyor ve onun sikini kavrayan sıkı kas halkasına girip çıkmasına izin veriyor.

Acımadan kıçımı sikiyor, siki acıyan deliğime girip çıkıyor. Nefes nefese ve ciyak ciyak bağırarak kalçalarımı kaldırıyorum. Kıçımdaki sıcaklık tüm seksime yayıldı. Klitorisim karıncalanıyor, amım damlıyor ve umutsuzca doldurulmaya ihtiyacım var.

Öfkeli olmalıydım ya da onun altında sinmeliydim. Kıçımın sikilmesi bu kadar büyük bir arzuya yol açmamalıydı ama

Onun zincirsiz zalimliğinde beni tahrik eden ve istediğim gibi davranmamı sağlayan bir şey var. Onunlayken kendimi kontrol edemiyorum, çünkü gerektiğinde o beni kontrol edecek. Şu anda elinde deri tıkaçın arkası var ve onu bir çift dizgin gibi kullanıyor, kalın çubuğunu ağrıyan kıcıma tekrar tekrar iterken başımı geriye çekiyor.

"Bana bir daha bağırırsan kızım, kıcını sikmeden önce kırbaçlarım," diye homurdanıyor. "Şımartılmışsın. Ama ben seni şımartmayacağım."

Aleti kasların sıkı halkasını defalarca iterek ona boyun eğmesini sağlıyor. Her itişinde sıcak sikinin daha da derine indiğini hissediyorum. Vücudumda alamayacağı tek bir delik bile yok. Bana yapamayacağı hiçbir şey yok ve ben bunu biliyorum.

Maverick her şeyi izliyor. Kıcımın Ice'ın aletinin etrafında nasıl iffetsizce gerildiğini gördüğünü biliyorum. Hepsi izliyor. Stryker. Hans. Maverick. Hepsi cezama tanıklık ediyor.

Ağlamalı mıyım? Merhamet için yalvarmalı mıyım? Bir ders mi almalıyım? Tek öğrendiğim kıcımın başka bir sert zevk kaynağı olduğu ve disipline edilmenin incinmek anlamına gelmediği. Kalçalarım yuvarlanıyor, kıcımı aletinin etrafında sürtüyor ve kısa süre sonra onun üzerinde geri kayıyorum, vuruş için vuruşla eşleşiyorum.

Kıcım onun sikini sıkarken Ice'ın hırladığını duyuyorum ve beni etkilemek için yeni bir yol aradığını biliyorum.

"Al onu Ice," diyor Maverick, sesi şehvetle kalınlaşarak. "Ona ben de sahip olacağım."

Ice beni yataktan kaldırdı ve beni kendine doğru çekti, siki kıcımın derinliklerindeydi. Maverick yattığım yere doğru kayarken beni sikinin üzerinde tutuyor. Sonra tekrar Maverick'in kaslı vücudunun üzerine kaymama izin veriyor. Maverick'in siki sertleşmiş ve beni bekliyordu ve yıkıcı derecede yavaş bir hareketle ikisinin arasına sokuldum.

Kıçım zaten dolu ve amım Maverick'in sikinin etrafında gerilirken, kendimi her zamankinden daha geniş yayılmış hissediyorum, arzuları ve baskınlıkları içgüdüsel bir coşkuyla karşılık vermeme neden olan bu acımasız adamlar tarafından dolduruluyor ve alınıyorum.

Bana yaptıkları her şey çok yanlış. Ama onlarla hissettiğim her şey çok doğru.

Beni bir vahşiye dönüştürdüler. Beni kendileri gibi yaptılar ve deliklerim onların kalın, vurucu yarakları tarafından yağmalanırken, bir hayvandan daha fazlası değilim ve onlarınkinden daha az değilim.

Adamlarımın arasına sıkışmış, vahşiler tarafından doyurulmuştum. Orgazmım, kontrol edemediğim ya da kontrol altına alamadığım bir his patlamasıyla geliyor. Kıvranan bedenimi kaslı vücutlarının arasında tutuyorlar ve tohumlarını deliklerime akıtıyorlar.

Onlar yumuşayıp benden kayarken dışarı sızıyor ve ben orgazmdan zayıf düşmüş bir halde onların arasında yatıyorum. Artık ders yok, tartışma yok. Şimdi amım yumuşak, kıçım zonklıyor. Artık savaşmak için bir arzum yok. Tek yapabildiğim, hayatımda daha önce sadece birkaç kez ve her seferinde bu adamlarla hissettiğim derin bir memnuniyet hissederek uykuya dalmak.

Daha sonra Ice'ın kucağına sürünüyorum ve o da çıplak, döl damlayan bedenimi kendine doğru tutuyor, soğuktan korunmam için üzerime bir battaniye çekiyor. Ice nadiren benimle bir şeyler paylaşmaya tenezzül ediyor ama hareketleri duymam gereken her şeyi söylüyor.

Cezalandırıldım, bedenimin hem disiplin hem de zevk alma kapasitesinin sınırlarına kadar götürüldüm, ama o kötü davranışlarımı bana karşı kullanmıyor. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyor ve gerektiği gibi ele alıyor. Artık boyun eğdiğime göre, onun sevgisini kazandım.

Etrafımdaki vahşiler gürlerken, Maverick, Hans ve Stryker kabile, av ve savaş meselelerini tartışırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Başımı Ice'ın göğsüne sokuyorum ve onun dışındaki her şeye karşı duyularımı kapatıyorum. İçinde

Geri döndüğümde kollarının beni sımsıkı sardığını, tamamen korunduğumu ve tamamen önemsendiğimi hissediyorum. İçimden bir ses bu ateşkesin geçici olduğunu söylüyor. Buz çok inatçı ve ben de tam bir barış içinde var olmamız için henüz çok evcilleşmemiş biriyim. Ama şu an için bu yeterli.

On Birinci Bölüm

Bu aldığım son zevk. Gece boyunca karnımda, yılın on iki acısından birinin habercisi olan o donuk ağrıyı hissetmeye başladım. En kötüsünden kaçınmayı umarak uykuya geri dönüyorum, ama şafak sökerken Maverick'in bağırdığını duyuyorum.

"Birisi yaralandı!"

Her yerim kan içinde kaldı. Yatağı ne yapacaklar bilmiyorum ama beni, Maverick'i ve Ice'ı örtüyor.

"Bu o," diyor Ice, dudağı tiksintiyle kıvrılmış gibi. "Onun ay kanı geldi."

O kadar utandım ki ölebilirim. "Özür dilerim," diye kekeledim. "Ben... Ben..."

"Önemli değil," diye araya girer Hans. "Daha önce birçok kez kana bulandık ve yine birçok kez bulanacağız. İmplantını çıkardığımızda bunu tahmin etmeliydik."

Utancımı anlayan ve bu konuda bir şeyler yapmak isteyen tek kişi o.

Ağlamaya başlıyorum. Adet dönemlerinden nefret ediyorum.

Gün bundan sonra da iyiye gitmez. Acı artıyor ve akıntı ağırlaşıyor. Bana sancıları dindirecek şeyler getiriyorlar, kaynatılmış yosun ve dokuma bezler, ama kanamam o kadar hızlı akıyor ki nehirde oturup kramp dalgaları arasında suyun beni kayalara yaslayarak zayıflatmasına izin vermek daha kolay geliyor.

"Onun nesi var?" Adamlar bankta kümелendi ve kanamamın akmasını izlediler.

Stryker, "Bazı kadınlar hoş olmayan dönemler geçiriyor," diyor.

Bu tamamen yetersiz bir ifade. Bu nahoş bir şey değil.

Bu

cehennem gibi. Bunu yaşamaktansa bir ayı tarafından saldırıya uğramayı tercih ederim.

"Çok kan kaybediyor," diyor Maverick. "Onu hemen nehirden çıkarın. Yırtıcı hayvanların dikkatini çekecektir."

Beni nehirden çıkarıp kulübeye geri götürüyorlar, orada bir kez daha yosun ve dokuma malzemeyle uğraşıyoruz ama kanama yavaşlamıyor, acı dinmiyor ve güçsüzleştiğimi hissediyorum.

"Sana onu içimden çıkarmamanı söylemiştim. Sana söyledim," diye inliyorum yatağa karşı.

"Stryker, gidip şifacı kadını getir," diye emrediyor Maverick.

Hans yanıma oturuyor ve belimi ovarak kramplı ağrıyı elinden geldiğince masajla geçiriyor. Biraz işe yarıyor ama en kötüsü için hiçbir şey yapmıyor. Gözlerimi açtığımda yüzlerinde endişe görüyorum. Bu iyi bir şey değil. Bu normal değil.

Kısa süre sonra Stryker nazik gözleri ve kırışık cildi olan yaşlı bir kadın getirdi. Bana bakıyor ve yumuşak kelimelerle konuşuyor, bana acı, kan ve geri kalan her şey hakkında sorular soruyor. Bir sonuca varması uzun sürmedi.

"Et," diyor. "Ete ve benim demime ihtiyacı var. O zayıf. Enerjisi dengesiz. Dinlenmeli ve kendini yenilemeli. Enerjileri saflaşana kadar onunla kongreye gitmemelisin."

İçkisinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. İşe yarayacağını söylediği her şeyi alacağım. Kadın içkiyi benim için hazırlıyor ve ben de hevesle içiyorum, rahatlamak için o kadar çaresizim ki tadının paslı bir usturanın talaşı gibi olması umurumda değil.

İlk başta hiçbir şey olmuyor ama sonraki birkaç dakika boyunca içimi ılık bir rahatlama kaplıyor. Bir saat içinde bir bulutun üzerinde süzülüyor, bana anlatılmamış bir fıkra ya kendi kendime kıkırdıyorum.

"Sarhoş," diyor Ice, soluk gümüş gözleri benimkilerin önünde süzülürken.

"Güzel. Onu rahat bırak."

Süzölüyorum. Uyanığım ve hala onları odanın içinde hareket eden gölgeler olarak görüp duyabiliyorum. Sessizce ve nazikçe benimle ilgileniyorlar.

* * *

Kan daha az yoğun akmaya başlıyor ve sonraki birkaç gün içinde iyileşmeye başlıyorum. Sonunda durduğunda hissettiğim rahatlama tarif edilemez. Kendimi yeterince güçlü hissettiğimde Stryker'la yüzleşiyorum.

"Yani bu aptalca bir fikirdi. İmplantı bana geri verecek misin?"

"Hayır." Kehribar rengine yakın gözleri sıcak ama kararlı. "Buna ihtiyacın yok."

"Her seferinde bu şekilde kanayabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Her seferinde bu şekilde kanaman olmayacak" diyor. "Bir sonraki döngüde gebe kalacaksınız ve hiç kanamanız olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Bunun olması için elimizden geleni yapacağımızı biliyorum," diyor seksi bir sırıtışla.

Kanama bittiğine göre, arzum tüm gücüyle geri dönüyor. Stryker uzun süre kızgın kalamayacağım kadar seksi ama yaptıklarından ve yapmaya niyetlendiklerinden memnun değilim.

"Bunu isteyip istemediğimin bir önemi var mı?"

"Yoğun kanamadan daha iyi olacak ve vücudunuz için implanttan daha iyi olacak."

"Ama..." Alt dudağımı ısıyorum. Çocuk doğurma fikri bana yabancı. Anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu beklentiyle yetiştirilmedim ve bunun neleri içereceğini hiç tam anlamıyla düşünmedim. "Bu tehlikeli değil mi? Ölemez miyim?"

Ice, "Doğum yaparken ölen bir kadın, savaşta ölen bir savaşçı gibidir," diyor. "Bu onurlu bir ölümdür."

Kimse ona sormadı ve ölümümün gerçekleşmesi halinde kabul edilebilir olacağını ima eder gibi görünen sert yorumu

üremeye hizmet etmek beni kızdırıyor. Derinden, hızlıca, tamamen kızdırıyor.

"Seni de sikeyim, onuru da sikeyim."

Ice sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi şok olmuş görünüyor. Beni son cezalandırışında paylaştığımız samimiyet kan ve acıyla silinip gitmişti. Bir hafta önce onunla bu şekilde konuşmazdım ama bir hafta çok şeyi değiştiriyor, özellikle de bir hayvan gibi yetiştirilmek tartışma konusu olduğunda.

"Ölmeyeceksin. İlaçlarımız var. Biz ilkel değiliz. Eski dünyanın sırları hâlâ büyüklerimiz tarafından biliniyor. Uzun yıllardır bir kadın kaybetmedik ve seni de kaybetmeyeceğiz," diyor Stryker beni sakinleştirerek.

"Ölmem umurunda değil. Onun bebeğini doğurmaktansa yüz ayıyla dövüşmeyi tercih ederim!"

"Nasıl kadın olunacağını bilmiyorsun," diye suçluyor Ice Ben.

Sözleri dikenli ve derinden kesiyor. Ne cüretle Beni yargılıyor mu? Ne cüretle bedenimi kendi amaçları için feda etmemi bekler ve sonra da bana kadınsı değil der? O en kötü yönleriyle bir vahşi. Öfkem her zamankinden daha fazla alevleniyor ve düşünmeden konuşuyorum.

"Nasıl kadın olunacağını biliyor musun? Neden bana göstermiyorsun? Bir etek giy ve bana nasıl hanımefendi olunur göster."

Ice'in çenesindeki kaslar titriyor ve beni yakalamaya hazırlandığını görüyorum. Beni yakalarsa bana ne yapacağını Tanrı bilir. O, parçalanmış dünyadan önceki bir zamana ait ve o anda ona karşı, onun bana karşı olduğundan daha fazla sabrım yok.

Maverick ve Hans beni Ice'dan uzaklaştırıyor. O ve ben savaştayız. Eğer sikiinin bir daha bana yaklaşılabileceğini düşünüyorsa cehenneme kadar yolu var.

"Onunla alay etme," diye homurdanıyor Maverick beni evden çıkarıp güverteye çekerken.

"Neden olmasın? Kadınlık konusunda tam bir uzman."

"Küstahlığı yüzünden dövülmeli," diye homurdandığını duyuyorum Ice'in içeriden. "Onu şımartıyoruz. Boyun eğmesi için kırbaçlanmalı ve ocak başındaki yerini, yemek pişirmeyi ve bebeklerimize bakmayı öğrenmeli."

"O başka bir dünyadan," diye açıklamaya çalışıyor Stryker. "Bu tür şeyleri hiç öğrenmedi. Bunları ona zorla aşılayamazsın. Asla kabilenin bir kadını olamayacak."

Stryker'ın sözleri beni Ice'inkinden daha çok yaralıyor. Ice bana kızgın çünkü bir kadının davranması gerektiğine inandığı gibi davranmıyorum. En azından beni istiyor. Ama Stryker benim asla onlardan biri olamayacağımı düşünüyor. Şehir tarafından çok derinden etkilendiğimi düşünüyor.

Onun yanıldığını kanıtlayacağım. Annemin yanıldığını kanıtlayacağım. Kafamda çok zayıf ve acınası olduğumu söyleyen küçük düşüncelerin de yanıldığını kanıtlayacağım.

Başımı Maverick'e çeviriyorum. "Tamam. Ben hazırım." "Neye hazırsın?"

"Dövmeyi almaya hazırım."

Maverick bana kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Neden mi? Çünkü kanıtlamam gereken bir şey var. Kendime, Ice'a ve diğer herkese. Beni olduğum her şeyden sıyırmak ve mükemmel bir kabile kadını imajına büründürmek istiyorlar. Ama ben kendimi çoktan kanıtladım. Ayı beni seçti. Dövmenin bunu kanıtlamasını istiyorum, böylece Ice çenesini kapatmak zorunda kalacak.

"Bu uzun bir süreç. Canınız yanacak."

"Hayat uzun. Her şey acıtıyor. İzleri istiyorum." Maverick'e bakıyorum, kararı onun vermesini bekliyorum.

"Buz!" diye sesleniyor.

Buz güvertede ortaya çıkıyor, hala bizim Kavga.

"İşaretlerin koruyucusu sensin," diyor Maverick.

"Riley dövmesini istiyor. Sen ne diyorsun?"

"Ben hayır diyorum," diyor Ice, bakışları taş gibi. "Bence o kadıncılık oynayan huysuz küçük bir kız. Giymeyecek

aksini kanıtlayana kadar bir işarettir."

"Ayıyı öldürdüm! Notları hak ettim!"

"Sızlanmaya devam edersen kıcına bir işaret yiyeceksin," diyor Ice ve benden uzaklaşıyor. Kararını vermiş ve görünüşe göre o an için kesinleşmiş bir şekilde uzaklaşıyor.

"Üzgünüm, küçük tavşan," diyor Maverick. "İşaretler, uygulama konusunda yetenekli biri tarafından verilmelidir. Bu konuda eğitimli tek kişi Ice. Onun iyiliğini kazanmalısın."

"Onun iyiliğini hiç görmedim," diyorum, somurttuğumun farkındayım, ama başka ne olabilir ki? Bu vahşiler benden ne kadar alırsa alsın, o soğuk, zalim adam için asla yeterli değıl.

On İkinci Bölüm

Hiçbirimiz mutlu değiliz.

Ice ve ben dövüştükten sonra, dünyalarındaki tek sorunun ben olmadığım ortaya çıktı. Ay kanım bittiğinde kabileden ayrılmamız, vahşi doğaya dönmemiz ve tekrar avlanmamız gerekiyordu. Artık kanım akıyor ama hâlâ buradayız. On gündür buradayız. Adamlarım ve benim için on gün çok uzun gibi görünüyor.

Olan biten her şeyi anlamıyorum ama görünüşe göre şef gitmelerini yasaklamış, bu yüzden Maverick, Stryker ve Hans da Ice ve benim kadar mutsuzlar. Beşimiz artık çok küçük gelen evin etrafında dolanıyoruz ve birbirimize hırlayıp hırlıyoruz.

Eğer Maverick düzeni sağlamasaydı, sanırım erkekler arasında kavga çıkardı. Stryker ve Hans güreşerek çok zaman geçiriyorlar. Antrenman olduğunu söylüyorlar ama maçlar neredeyse rastgele çıkıyor.

Stryker güvertede oturmaktadır ve Hans onu güverteden indirir. Yere üç metre düşerler, uzuvları birbirine dolanırken hâkimiyet mücadelesi verirler.

İzlemesi biraz ateşli ama bunun bir nedeni var. Sıkılıyorlar. Bir köyün kenarındaki kulübede oturmak için yaratılmadılar. Canavarlara ve düşmanlara karşı cesaretlerini test etmek için yaratıldılar. Saldıracak başka kimse olmayınca birbirlerine saldırıyorlar.

Maverick belki de bu tembellikten en çok etkilenen kişi. O bir şeylerin kontrolünü elinde tutmak isteyen bir adam ve Ice ile ben birbirimizi tanımayı bile reddederken ve Hans ile Stryker çoğu zaman yavru köpekler gibi yuvarlanırken, onun hakimiyetinin tek bir çıkışı var: ben.

"Buraya gel," diye homurdanıyor.

Ona doğru gittim. Beni çenemden tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor.

"Dizlerinin üzerine çök, küçük tavşan."

İtaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum. Maverick'in dediğini yapmak bir zevk. Parlak mavi gözleri bana bakıyor ve beni gülümsetiyor. Maverick'le başım nadiren belaya girer. Onu asla kızdırmam. Ona itaatsizlik etmek mümkün değil çünkü doğru olanı yapmayı kolaylaştırıyor.

"Uzun bir yoldan geldin," diyor saçlarımı okşayarak. "Daha çok yol alacaksın. Henüz tam potansiyeline ulaşmadın Riley."

Parmakları saçlarımdan ayrılıyor ve yanağımdaki yara izlerinin üzerinde hafifçe geziniyor. "Bunlar anahtar."

Ne dediğini anlamıyorum ama bunun bir önemi var mı bilmiyorum. Onu dinlemeyi seviyorum. Sesini duymayı, onayını hissetmeyi seviyorum. Onun olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Maverick bana ait olma ve korunma hissi veriyor. Onun önünde diz çökmek doğru.

Cinsel bir şey değil. Bu çok önemli.

Önüme oturuyor ve beni bacaklarının arasına çekerek saçlarımı ve yaralı yanağımı okşuyor. Asla tamamen iyileşmeyecek ve ben de iyileşmesini istemiyorum. Bu bana hayatta kaldığım şeyleri hatırlatıyor ve şu anda bile sandığımdan daha fazla hayatta kalabileceğimi hatırlatıyor.

Hans kapıdan içeri dalıyor ve benim tatlı huzur anımı bozuyor.

"Batı Rüzgârları geliyor," diye ilan ediyor. "Bize ihtiyaç var."

Maverick hemen ayağa kalkıyor ve beni yerde yalnız bırakıyor.

"Ne var? Neler oluyor?"

"Bir insan kabilesi," diye açıklıyor Stryker. "Ticaret yapmaya ve sorun çıkarmaya geliyorlar. Yıllık gelin takası yaklaşıyor. Conan'ın kızları Batı Rüzgârları'nın kızlarıyla takas edilebilir, eğer onların genç kadınlarından herhangi birinin görünüşünü beğendiğine karar verirse."

Şaşırmamalıydım. Maverick, Stryker, Ice ve Hans, benim katkım olmadan beni kendi çocukları olarak kabul ettiler.

Kadınların gelin olarak bu kadar yaygın bir şekilde alınıp satıldığını duymak bana yanlış geliyor.

"Mülkiyetin düzgün bir şekilde devredilmesini sağlamak için muhafızlar olarak hareket etmeliyiz."

"Yani kızların kaçmamasını sağlamak için mi?"

"Burada işler böyle yürüyor," diyor Stryker bana. "Siz böyle alındınız ve mutlusunuz, değil mi?"

"Hayır!" Ben haykırıyorum. "Yani, bir seçim yapmayı tercih ederim."

Hans sırtıyor. "Yapar mısın?" Bana doğru geliyor, ellerini kalçalarımın koyuyor ve ayaklarımı yerden keserek beni bir ödül gibi havaya kaldırıyor. "Seçim mi istiyorsun, küçük tavşan? Yoksa bizi mi istersin?"

Aslında onlar söz konusu olduğunda özgür iradem olmadığını söylese de beni güldürüyor. Hans'a kızgın kalmak zor. Kendine has bir rahatlığı var ve hakimiyeti diğer erkeklerden daha az olmasa da, bunu o kadar ağır bir şekilde taşıyor.

"Kız kardeşlerinizin Conan tarafından takas edilmesinden memnun musunuz?"

"Kız kardeşlerimizin hiçbiri artık bu klanda yaşamıyor," diyor Hans beni yere indirerek. "Stryker birçoğunu kirlettikten sonra onları yıllar önce taşıdık."

"Bu gerçek bir klan değil," diyor Stryker. "Koruma ve yemek için sözleşmeli olduğumuz bir harem."

Onları Conan'a hizmet etmeye iten şeyin ne olduğunu hâlâ tam olarak anlamış değilim. Gerçek anlamda temas kurmalarına izin verilmeyen aileleri koruyorlar. Conan her şeyi kontrol ediyor ve yine de adamlarım burada yaşayan masumları savunmak için bedenlerini ve hayatlarını sunuyorlar. Tazminat olarak çok az şey alıyorlar gibi görünüyor.

Düşünecek ya da başka sorular soracak zaman yok. Batı Rüzgârları'nın savaşçıları geldiğinde gürültülü bir boru sesi duyulur. Adamlarım köye girerken onları takip ediyorum. Bana geride durmamı emrediyorlar, ben de öyle yapıyorum ama köyün diğer kızları gibi aynı geniş gözlerle izliyorum.

Batı Rüzgârları'nın adamlarının yüzleri kırmızı işaretlerle boyanmıştır ve büyük vücutlarında kaplan çizgileri olan büyük kedilerin derilerini giyerler. Son derece korkutucular ve beni koruyacak vahşilerim olduğu için mutluyum.

Şef Conan, kürklü bir pelerin ve incelikle dikilmiş etkileyici deriler giymiş olarak yuvarlak evden çıkıyor. Benimki de dahil olmak üzere tüm adamlar arasında en iyi giyinen o. Kızıl saçları uzun ve dalgalıydı, gözleri Batı Rüzgârları'nın erkeklerine değil, arkalarından gelen kadınlara dikilmişti. Benim yaşlarımda altı genç kız var ve şefin hepsinde gözü var.

"Hoş geldiniz!" Kollarını Batı Rüzgârları birliğinin liderine doğru uzattı. "Köyümüzde zaten sizinkilerden biri var."

"Bizimkilerden biri mi?"

"Bir başıboş. Adamlarımın onu almasına izin verdim, ama gerekirse onu geri alabilirsiniz."

Birkaç adım geri çekildim. Adamlarımın yüzlerindeki ifadeyi göremiyorum ama sözleri karşısında vücutlarının kaskatı kesildiğini görüyorum. Görünüşe göre şef beni kendisinin saymıyor, ama onların da saymıyor, gerçekten saymıyor.

Boyalı Batı Rüzgârları savaşçısı homurdanıyor ve başını sallıyor. "Hangi başıboş?"

"Lulu Ursa olarak bilinen kişi."

"Luwhat whonow?"

"Şu kız."

Şef Conan beni işaret ediyor. Bütün gözler bana dönüyor. Savaşçı bakışlarını daraltıyor ve başını sallıyor.

"Onu hiç görmedim. Adını hiç duymadım."

Conan bana bakıyor, beni öne çağırıyor. Tereddüt ediyorum ama ne yapabilirim? Şimdi kaçarsam yakalanırım ve ilerleyerek adamlarımın korumasına daha da yaklaşıyorum. Maverick yanlarından geçerken gözüme takılıyor ve başıyla hafifçe selam veriyor.

"O zaman nerelisin, Lulu?" Şef bana bu soruyu sordu ve ben de gerçeği söylemekten çekinmedim.

"Şehir."

Şef Conan gözle görülür bir şekilde sinirlenir. Derin bir nefes alıp tehlikeli derecede yumuşak bir hırıltıyla konuşurken gözleri iki zümrüt çipine daralır.

"Şehir. Yani hepiniz bana yalan söylediniz. Beşiniz de bir yalan hikayesi uydurmaya geldiniz."

Şef Conan'ın dramatik bir yeteneği var.

"Şehrinizin adı nedir?"

"Riley Jones."

Gözleri büyür. Nefesini tutuyor ve bir an tüm dünya aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

"Riley Jones," diyor merakla. "Hayır. Bu bir tesadüf olamaz."

"Tesadüf mü?"

"Benim adım bir zamanlar Mark Jones'tu."

"O benim babamdı..." Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve neden en başından beri onunla bir yakınlık hissettiğimi anlıyorum. O ve ben aynı aileden olmasak bile aynı kanı paylaşıyoruz.

Bu anı binlerce kez hayal ettim. Babamı vahşi doğada bulmayı, onun tarafından sıcak bir şekilde karşılanmayı. Ama bu an o ana hiç benzemiyor. Beni gördüğüne sevinmedi. Dehşete kapıldı.

"Burada ne işin var? Şehirde kalmalıydın!"

"Beni terk ettin!" İçim öfkeyle doldu. İtaatkâr köy kızlarından birinin kollarından Batı Rüzgârları'nın erkeklerine adak olması gereken bir şişe şarap alıp ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Bu ne cüret!"

Kimse ne yapacağını bilmiyor. Şef o kadar saygı görüyor ki buradaki çoğu kişi bırakın yüzüne bağırmayı, bakışlarıyla bile karşılaşmaz ama benim için o şef değil. O beni şehirde bırakıp bu vahşi doğaya gelen babam. Burada yeni bir ailesi var. Sonsuz eşler ve çocuklar. Bana bakan bu insanlar, çoğu benim yarım olmalı.

kardeşler. Ailemin arasındayım ama yine de hepsine tamamen yabancıyım.

Öfkeye kapılıp elime geçen her şeyi parçaladığımda, öfkem sadece yıkımımınla eşleşiyor. Maverick'in kolları beni sarana kadar öfkem serbestçe dizginlenirken korku dolu nefesler geliyor. Beni ayaklarımdan çekip alıyor, sadece şu an olduğum kadına değil, bir zamanlar babamın terk ettiği çocuğa ait olan bir öfkeyle çırpınıyor ve çılgılık atıyorum.

Teselli edilemez ve kontrol edilemez bir haldeyim. Maverick beni şefin evinden alıp köyün dışına taşıırken bildiğim ve bilmediğim tüm küfürleri haykırıyorum. Kollarımı boynuna dolayıp omzunda ağlayarak tarlalara doğru ilerlerken, sonunda kendi başıma ayakta durabilecek kadar sakinleşene kadar onun adımları beni sakinleştiriyor.

Uzun bir zaman alır. Öğleden sonra güneşi yerini alacakaranlığa bırakıyor, sonra da tam anlamıyla geceye. O kadar öfkeliyim ki zar zor konuşabiliyorum, vazgeçtiğim her şeye, inandığım her şeye o kadar öfkeliyim ki.

Maverick onca zaman öfkelenmeme ve kızmama izin verdi. Ağlamama izin verdi. Sadece babam için değil, onun olduğunu düşündüğüm her şey için aniden derin bir yasa boğulduğumda bana alan tanıyor.

"Ben ne yapacağım?" Soruyu gözlerim dolu dolu soruyorum. "Biz ne yapacağız?"

"Önce canın yanacak," diyor basitçe. "Ayının ruhunu çekmene şaşmamalı. Öfkeniz aynı."

"Öfkem haklı," diyorum. "Buraya... vahşi doğaya onu aramaya geldim çünkü onunla ilgili bir anım vardı. Onu bulursam beni seveceğini düşündüm. Ama o... o beni ele vermek istedi!"

"Biliyorum," diyor Maverick. "Üzgünüm, o iyi bir adam değil."

O öyle değil. Ve hayatım boyunca annemi suçladım, gizlice ve bazen yüksek sesle onun gittiği gerçeği için. Annemin

çok yapışkan, çok ilgili, çok sinir bozucu olarak onu uzaklaştırdı. Ama şimdi görüyorum ki o kalbi kırık bir kadındı ve onu sevmeyen, beni de sevmeyen sadakatsiz bir kocası vardı.

Onunla konuşabilmeyi, onu görebilmeyi, onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilmeyi tüm içtenliğimle dilerken gözyaşlarım yeniden akıyor. Vahşi doğaya gittiğim için üzgün değilim. Adamlarımı, hatta Ice'ı bulduğum için üzgün değilim. Ama bunun nasıl olduğu ve hayatım boyunca onu ne kadar az anladığım için üzgünüm.

Bildiklerimi sindirmeye çalışarak daireler çizerken Maverick beni izliyor. Conan'ı en başından beri sevmiyordum ama artık kim olduğunu ve aramızdaki bağı bildiğim için ondan nefret ediyorum.

"Burada yaşamayacağım," diyorum. "O adamla olmaz. Çocukken beni bir kez reddetti ve Batı Rüzgârları geldiğinde yine reddetti. Keşke ölmüş olsaydı."

"Ayrılacağız," diyor. "Gitmek zorundayız. Bunun hiçbirimiz için iyi bir şekilde sonuçlanacağını sanmıyorum."

"Söylediklerimin ve yaptıklarımın intikamını alacak mı?"

Maverick, "Almasından endişe ettiğim şey intikam değil," diyor. "Gelin, diğerlerini de alıp bu gece ay hâlâ bulutlarla kaplıyken yola çıkmalıyız."

Maverick'in şüpheleri doğruydı. Köye döndüğümüzde kulübenin etrafı en az on beş adam tarafından sarılmıştı. Batı Rüzgârları'nın adamları benim için geldiler. Babam onlara bir gelin sözü vermişti ve onlar da söz verdikleri şeyi istiyorlar.

Ice ön tarafta. Hans ve Stryker onun kanatlarını tutuyor. Şiddet tehdidinin havada olduğuna şüphe yok. Nedenini bilmiyorum. Öfkem o kadar büyük müydü ki şimdi hepimiz dışlanacağız? Umarım öyledir. Burayı terk etmek ve bir daha asla dönmek istiyorum. Orada duran babama bakmak bile öfkeyle çığlık atmak istememe neden oluyor.

"Neler oluyor?" Maverick soruyu soğuk bir şekilde sorar.

"Takas yapacağız." "Neyi takas edeceğiz?"

"Riley, Batı Rüzgârları kızlarından biri için."

İfadesini sessizlik karşılıyor. Maverick bu fikre bir cevap vermeye tenezzül bile etmiyor. Babamın gözlerinin içine öylesine saf bir alay ve tiksinti ifade eden bir yüz ifadesiyle bakıyor ki, kelimeler bu mesajı sadece sulandırır.

"O benim kızım," diyor Conan, ne kadar kötü davrandığının farkında olmadan ya da farkında olsa bile umursamadan. Her şeyin kendi istediği gibi olmasına o kadar alışmış ki, işinin bitmiş olabileceğini anlamıyor gibi görünüyor. "Bu yüzden ona sahip olmak senin değil, takas etmek benim hakkım."

"O bizim eşimiz. Onu korumak için savaşa gideriz."

Conan sırtıyor. "Batı Rüzgârları'nın en iyi savaşçılara karşı dört kişisiniz."

"Haklısın," diyor Stryker. "Riley'i elimizden alacak kadar çok değiller."

"Senden nefret ediyorum!" Bu sözleri bana babalık eden, beni terk eden ama kızlarını başka kabilelerden kadınlarla takas eden adama hırıldayarak söylüyorum. Geride bırakıldığım için şanslıydım. Kimseye karşı sevgisi yok. Bu kabile için fedakarlık yapanlar benim adamlarım. Açları doyuran benim adamlarım. Koruma sağlayan benim adamlarım.

"Onu alın ve gidin," der Maverick Conan'ın etrafında duran savaşçılara. "Onu esir olarak alın, köle olarak alın. Onunla istediğinizi yapın ama kabilemizden başka bir kadını asla alamayacaksınız."

"Ne?" Conan güler. "Beni takas edemezsin, küstah çocuk."

"Sizi bu köle tacirlerinden başka koruyacak kimse yok. Kadınlar. Eminim sizi de iyi kullanacaklardır. Korumamızı geri çekiyoruz. Sadakatimizi geri çekiyoruz. Sen tek başına bir erkeksin."

"Öldürün onları," diye emreder Conan. "Kızı alın ve bu aptalları katledin!"

Hiç tereddüt etmeden ölümlerini emrediyor. Kabileye yıllarca hizmet etmek onun için bir hiçtir. Kimsenin onun için ne yaptığı umurunda değil. Sadece o anda ne kadar yararlı olduklarına önem verir.

Batı Rüzgârları'nın savaşçıları saldırıya hazırlanıyor. Adamlarım savaşta ne kadar çevik olsalar da, sayıca çok üstünler ve nasıl kazanabileceklerini göremiyorum. Katledilecekler. Ben de esir alınacağım. Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir dehşet olacak, ama zaman korkuyla yavaşlarken önümde oynadığını görebiliyorum.

İlk bıçak parladığında çığlık atıyorum.

Bu çığlık boğazımdan değil, köyün yukarısındaki tepelerden gelen bir kükremeye dönüşüyor. Derimin her santimini karıncalandıran, tedirgin edici, korku dolu bir ses.

Birdenbire yalnız olmadığımızı fark ettik. O burada. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama varlığını hissediyorum.

Kükreme savaşçıların kılıçlarını tutmasına neden oluyor. Köyün üzerinde hareket eden büyük karanlık gölgeler var. Öfkeli. Gürültülüdürler. Onlar...

"Ayılar!"

Batı Rüzgârları savaşçıları haykırır ve onları gerçeğe dönüştürür.

Dağlardan bir ayı sürüsü geliyor. Sadece bir ayı değil, beş ayı. Köyün sınırını geçip kulübenin etrafından dolanarak Maverick ve benim yanımdan geçtiler ve saldırganları can havliyle kaçırmaya zorladılar.

Kürk ve öfke yanımdan, içimden akıp giderken bir milim bile kıpırdamıyorum. Benim öfkem onların öfkesi, benim kanım onların kanı. Bir babam olmayabilir ama vahşi doğada bir ailem var ve onların izini taşıyorum.

Karanlıkta ne olduğu hiçbirimize asla tam olarak açıklanmayacaktır. Bazıları ayıların dağlardan geldiğini ve nehre doğru koştuğunu söyler. Diğerleri gölgelerin içine koştuklarını ve onlarla bir olduklarını söylüyor. Bazıları da

hiç ayı olmadığını, bir kara büyü'nün devrede olduğunu, beni almaya çalışanların yüreklerine korku salan bir yanılsama olduğunu söyleyeceklerdir.

İşin fiziksel gerçeği ne olursa olsun fark etmez. Maverick, Ice, Stryker ve Hans bu fırsatı kaçırmıyor. Ayılar kadar vahşiler, onları katledecek olanların arasında bıçak ve mızraklarıyla tehlikeli yaylar çizerek ilerliyorlar.

Sonunda, kaçanlar, ölümler ve yaralılar var. Her biri eşit sayıda ama adamlarıma karşı koyacak tek bir kişi bile yok. Şef Conan yere çömelmiş, elleri başının üzerinde, hak etmediği merhamet için yalvarıyor.

Kanlar içinde ve yaralı ama ölecek kadar kötü değil. Etim ve kanım için etten yaralar. Onun için üzölmüyorum. Beni terk etti ve sikebileceği zavallı biriyle takas etmek istedi.

Maverick onun üzerinde duruyor. Daha önce hiç bu kadar ateşli ya da otoriter görünmemişti. Yaralarını nasıl saracağını bilen ve sonuna kadar savaşıacak bir adam. Bu sözde şefin yaptığını asla yapmaz, hayatı için siner.

"Git," diye homurdanır Maverick. "Git ve asla geri dönme. Şimdi ve sonsuza dek dışlandın."

"İhtiyacım var..."

"Hiçbir şeyiniz olmayacak. Hiçbir şey alamayacaksınız. Kaderine vahşi doğa karar verecek. Şimdi git, merhametimi tekrar gözden geçirip kelleni ganimet olarak almadan önce."

Bunlar sert, vahşi sözler, ama adamın hak ettiğinden daha azı değil. Ayağa kalkıyor ve karanlığa doğru tökezlemeye başlıyor. Acımasız gözlerle gidişini izliyoruz. Beni adamlarımdan almayı planlamıştı ama onun yerine kabilesini aldılar.

Babam öldü. Ama hala kavgalı olduğum bir adam var. Buz.

Ona döndüm ve gümüş gözlerinin içine baktım.

"Şimdi dövme'yi yaptırayım mı?"

Ice başını sallar. "Hayır."

"Hayır mı?" Beni yine reddettiğine inanamıyorum.

"Yüzünü işaretleyen ayıyı çağırdın. İhtiyacın olduğu anda sana geldi. Bu nadir bir yetenek ve büyük bir başarı ama sana kabilemizin işaretini kazandırmaz."

Ona bakıyorum, çenem düşüyor. Yapılamaz olanı yaptım. Yozlaşmış şefin kaçmasına yardım ettim. Hayalet ayılardan oluşan bir ordu çağırdım. Ve hala yeterli değil.

"Sanırım ayıları etkilemek senden daha kolay," diyorum acı bir şekilde, ondan uzaklaşarak.

Bir şey söylese bile duymuyorum.

On Üçüncü Bölüm

Köy yeni şeflerini kutluyor. Maverick hepsini yönetecek, Ice onun şamanı, Stryker büyücü, Hans ise yerleşik vahşi olacak. Her şey onlar için mükemmel ve artık Conan gittiğine göre, kadınlar yakışıklı dostlarına olan tutkularını göstermekte o kadar da isteksiz değiller.

Bu beni memnun etmiyor. Hem de hiç. Tek kurtarıcı lütuf, hiçbir kadının, kızdığında bir ayıyı çağırabilmesiyle ün yapmış bir hanımefendiye karşı gelmeye cesaret edememesi. Gittiğim her yerde fısıltılar var ve bu hikâye o kadar çok anlatıldı ve yeniden anlatıldı ki her şey abartıldı.

Neyse ki köyde artık sadece benim adamlarım yok. Ayı saldırısından kurtulan savaşçıların kalmasına izin verildi. Kabilemizin taze kana ve güçlü savaşçılara ihtiyacı var ve Batı Rüzgârları savaşçılarının birçoğu buna uyuyor. Doymak bilmez cinsel iştahları var gibi görünüyor ve eskiden Conan'ın ilgisi için sıralarını beklemek zorunda kalan kadınları doyurmak ve memnun etmek için yataktan yatağa dolaşıyorlar.

Kaostan bir düzen doğuyor, kutlamalar her gün gecenin derinliklerine kadar sürüyor. O kadar çok şey oluyor, o kadar çok değişim yaşanıyor, erkeklerimin dikkat etmesi gereken o kadar çok şey var ki, aniden kendimi onların en az ilgilendiği kişi gibi hissediyorum.

Herkesin görüldüğü kadar mutlu değilim. Babam öldü. Sadece kendisi değil, onca yıl boyunca yarattığım illüzyon da. Ve hala kabilenin işaretinden, sadece Buz'un verebileceği son onaydan mahrum bırakılıyorum.

İşaretleri istiyorum. Onları istiyorum çünkü onları hak ettim. Onları istiyorum çünkü beni diğer kadınlardan ayrı olarak gösterecekler, beni onların eşi olarak gösterecekler. Ama Ice onları vermeyecek.

Bize zarar vermek isteyenlerin üzerine aylardan oluşan bir ordu indirecek. Onu nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum ve artık adamlarım doğurgan ve çiftleşmeye hevesli birçok genç kadına erişebildiklerine göre, bana daha uzun süre ihtiyaç duyacaklarını sanmıyorum.

Gece çökerken, hepsinden uzaklaşıyorum. Umursuyor ya da fark ediyor gibi görünmüyorlar. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar ve bir kez gevezeliğe başladılar mı, bana hiç aldırmadan geceyi içerek geçirebiliyorlar.

Artık yalnız yiyip içmiyoruz. Yemekler, birkaç düzine erkek, kadın ve çocuğun hep birlikte yemek yediği merkezi ateşin başında yeniyor. Yemek devam ederken, köyün bir tarafından nehre kadar uzanan çalılıkların arasına giriyorum.

Köy sınırını geçer geçmez koşmaya başlıyorum. Nereye gittiğim umurumda bile değil. Kalbim reddedilmişlik hissiyle dolarken gözlerim yaşlarla doluyor. Dallar karanlıkta yanımdan geçip gidiyor, bacaklarıma, kollarıma, yüzüme çarpıyor. Nereye koştuğumu bilmiyorum. Sadece onlardan uzaklaşmalıyım. Her şeyden.

Durmak için kayıyorum, neden durduğumu bile anlamadan kaslarım beni durduruyor. Beynimin hayatta kalma kısmı devreye girdi ve bir saniye sonra nedenini anladım. Büyük bir kedi yolumun üzerinde duruyordu. Bu vahşi doğanın bir başka canavarı ve bu sefer yalnız olduğumdan eminim. Canavar benimle hemen hemen aynı boyda ama altın rengi parlayan gözleri var ve hırlamak için dudağını kaldırdığında ay ışığının aydınlattığı uzun köpek dişlerini görüyorum.

Hayranlık uyandırıcı, korkutucu ve tehlikeli. Ama ben bunun için havamda değilim. Yumruklarım yanımda kenetleniyor ve tüm öfkem ve üzüntüm bir çığlık halinde patlıyor.

"Cehenneme git!"

Kedi irkiliyor ve çalıların arasında kayboluyor. Arkamda bir kahkaha patlaması duyuyorum.

Döndüğümde Ice'ın çalılarının arasından çıktığını görüyorum. "Ne yapıyorsun?" Sorum daha çok

Talep.

"Kendini öldürmediğinden emin olmak için," diyor. "O kedinin hayatı boyunca senin gibi bir şey gördüğünü sanmıyorum."

İce'ı daha önce hiç gülerken görmemiştim. Bunu yaparken inanılmaz yakışıklı görünüyor, gözleri mizahla parlıyor, dudakları zalim ya da küçümseyici olmayan bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Vahşi doğanın başına bela oldun," diyor. "Şimdi buraya gel. Yeterince uzun ve uzak koşun."

"Beni takip mi ettin?"

"Tabii ki seni takip ettim," dedi. "Ben fark etmeden bir nefes bile alabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Sözleri içimi sıcaklıkla dolduruyor. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama neredeyse anında daha iyi hissediyorum. Belki de önemsedığını gösterdiği içindir. Bana kızdığında ve istediğim şeyleri reddettiğinde bile incinmeme izin vermiyor.

"Gittiğimi görürsen gitmeme izin verirsin diye düşünmüştüm." "Neden?"

"Benden hoşlanmadığın için mi?"

"Neden senden hoşlanmadığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü homurdanıyorsun, nutuk çekiyorsun ve bana doğru şeyleri yapmadığımı söylüyorsun ve..."

"Senin hiç baban olmadı," diyor. "Bu belli oluyor. Reddedilmeyi, reddedilmekten başka bir şey olarak algılamayı bilmiyorsun. Bir düzeltmeyi kişisel algılamadan nasıl kabul edeceğini bilmiyorsun, çünkü senin dünyanda bu her zaman duygularını incitmek için verilirdi. Ben size kötü davrandığınızı sizi incitmek için söylemiyorum. Sizi düzeltmek için söylüyorum. Siz hazır olmadan bir damla mürekkebin teninize girmesine izin vermeyeceğim ve bunu kabul etmek zorundasınız."

"Hazır olduğumu nasıl anlayacaksın?"

"Bileceğim çünkü 'hayır' kelimesini duyabilecek ve şımarık küçük kalbine bir hançer saplanmış gibi davranmayacaksın."

"Mesele 'hayır' kelimesi değil. Önemli olan neye hayır dediğinizdir, ki bu da her şeydir."

Başını eğiyor ve o hınzır bakışlarıyla bana bakıyor. "Surat astığın ve somurttuğun için sana acımanı mı bekliyorsun?"

"Başından beri yaptığın gibi benden nefret etmeni bekliyorum. Sizi asla memnun edemeyeceğim Bay Ice ve bunu denemenin de bir anlamı yok."

"Görevini yaparak beni memnun edebilirsin." "Beni hamile bırakmana izin vererek mi? Ne görev ama."

"Dünyaya yeni bir hayat getirmek, sadece bir kadının gerçekleştirebileceği bir eylemdir," diyor. Kızgın görünmüyor. Bana ciddi gibi geldi. "Pek çok şey yapabiliriz ama bir eşimiz olmadan tohumumuzu dünyaya gönderemeyiz. Sen o eşsin. Neslimiz yeni bir soy oluşturacak. Yeni bir kabile. Ama sen bu küçük huysuz düşünceleri düşünüyorsun. Vücudun için endişeleniyorsun. Bedenler kırılır ve sonunda yanar. Sonunda hepimiz küle döneceğiz."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sözleri aklımı karıştırıyor, bana dünyayı onun gözünden gösteriyor. Daha önce düşünmediğim şeyleri düşünüyorum. Beşimiz arasında hayat taşıma kapasitesine sahip tek kişi benim. Belki de bu bir yük değildir. Belki de bu bir armağandır.

"Çok seviliyorsun."

"Öyle miyim?"

"Siz dünyamızın çekirdeğindeki rahimsiniz," diyor. "Bunu anlamıyorsunuz."

"Hayatım boyunca bana şöyle söylendi..." Konuşmayı bırakıyorum. Bana öğretilenleri açıklamanın bir yolu yok çünkü bunların çoğu hiç söylenmedi. Suda ve havadaydı, bir aileyi barındıramayacak kadar küçük evlerdeydi, başkalarıyla tanışmanın zorluğundaydı. Bahsettiği şey çok doğal olarak izin olmadan hiç gerçekleşmiyor.

Ice'ın bana bakışı olabileceği kadar aydınlanmış ya da gelişmiş değil. Beni parçalarım indirgiyor - çünkü burada o parçalar önemli. Şehirde bir erkek bir kadınla aynıdır çünkü kendimizi vahşi hayvanlardan korumaya, kabilenin büyümesini sağlamaya ihtiyacımız yoktur. Dışarıda

Burada eril ve dişil, hiçbir şehirlinin anlayamayacağı bir şekilde kendilerine gelirler. Biri diğerinden daha az değil, ikisi de kesinlikle gerekli.

"İzin verseydin sana tapardım," diyor İce, sözleri alışılmadık derecede nazik. "Hepimiz isteriz."

"Benim için çok zor."

"Anlıyorum," diyor, sesi her zamankinden daha yumuşak.

Onu daha önce anlamadığım bir şekilde anlıyorum. Beni bencilce sebepler için kullanmak istemiyor. İçimdeki potansiyeli gerçekleştirmemi istiyor. Onun çocuklarını doğurmamı istiyor ki yeni bir kabile oluşsun; o, ben ve diğerlerinden oluşan bir kabile.

Uzanıp beni kucaklıyor, gözlerimi yaşartan yakın bir kucaklaşma. O kadar uzun boylu ki başım zar zor göğsüne geliyor ve yüzümü sert göğüs kafesine yaslamak beni rahatlatıyor.

"İçleri senin için kolaylaştırmayacağım, küçük tavşan," diyor. "Bunu yapamam. Ama anlasan da anlamasan da sana göz kulak olabilirim. Hadi kabileye geri dönelim. Geç oldu ve uykuya ihtiyacın var."

Bölüm On Dört

Konuşmamızdan sonra işler değişti. Sözünün eri Ice benden daha az talepkar değil. Belki de grup için tüm kararları alan ve bunlara uyulmasını bekleyen Maverick'i saymazsak, hâlâ en katı olan o. Artık patronluk taslayacağı koca bir kabilesi olduğu için bana karşı daha az katı ama Ice tarafından gece boyunca takip edildikten sonra, arkadaşlarımdan birinin her zaman beni izlediğini biliyorum. Sırayla yapıyorlar ve bazıları bu konuda diğerlerinden daha açık davranıyor, ama asla gerçekten yalnız değilim.

Kaçma girişimimden birkaç gün sonra adamlar beni yanlarına çağırdılar. Yapılması gereken onca iş varken benimle konuşmaya vakit bulmalarına şaşırdım. Kabilenin yapısını değiştirmek kolay olmadı. Gözde olup mevkilerini kaybedenler ve daha az itibar görüp şimdi biraz güç kazananlar var. Çekişmeler ve tartışmalar var ve Maverick günün çoğunu büyük ve küçük konularda hükümler vererek geçirdi.

Günün sonunda, görünüşe göre benimle ilgilenmek için görevlerinden alınan diğerleriyle birlikte bana da zaman ayırıyor. Her biri benden çok daha fazla sorumluluğa sahip olan bu dört kaslı vahşinin önünde kendimi suçlu ve küçük hissediyorum.

"Ice bize geçen gece neler olduğunu anlattı. Endişelenmemiz gereken bir kabile varken sana olan ilgimizi kaybedeceğimizi düşünüyorsun galiba," diyor Maverick, çenemi tutup gözlerimin içine bakarak, tüm odağımın kendisinde olduğundan emin bir şekilde. O kadar yakışıklı ki canımı acıtıyor, yüzünün hatları sert ama yine de gözlerindeki bakış şefkatli.

"Siz dört kişisiniz ve ben de bir kişiyim," diyorum, pratik olmaya çalışarak. "Ve size sahip olmak ve yavrularınızı doğurmak isteyecek pek çok kadın var."

"Sizden bir tane var," diye kabul ediyor Maverick önce, sonra da bana tam olarak nasıl yanıldığımı söylüyor. "İstediğimiz biri. Sahip olduğumuz biri. Bizler kabilenin koruyucularıyız ama sizin de efendiniziz ve bunu unutmayacaksın küçük tavşan."

Hans iri yarı kollarını bana doluyor. "Ayılardan oluşan bir orduyu çağırabilecek küçük, huysuz bir kızıla sahip olmak varken neden başka bir kadın isteyeyim ki?"

Gülümsemek için kendime izin veriyorum.

"Benim şehirli kızım, nereden geldiğimi başka hiçbir kadının bilemeyeceği kadar iyi biliyor," diyor Stryker, kehribar rengi gözlerini gözlerime dikerek. O ve ben şehir hakkında hiç konuşmadık, ama dünya hakkında bir anlayışımız var ve o birçok kez benim müttefikim oldu - kolumdaki implantı kesip beni tekrar doğurgan hale getirdiğinde bile. O zaman bunun için ondan nefret etmişim ama şimdi doğuştan gelen hakkımı geri verdiğini görmeye başlıyorum.

Ice'in benim için güzel sözler söylemesini beklemiyorum. O iyi söz söyleyen biri değil.

"Sen istisnai bir yaratık ve nadir bir ruhsun," diye beklentilerimin aksine konuşuyor Ice. "Sana sahip olacağım Riley ve hazır olduğunda seni işaretleyip tohumumla dolduracağım, böylece bir daha asla kim olduğunu ya da nereye ait olduğunu merak etmeyeceksin."

"Ben hazırım," diyorum usulca. "Lütfen. Ben hazırım. Gerçekten Ben."

Ona yalvaran tek kişi ben değilim. Hans, Stryker, Maverick bile son kararı veren Ice'a doğru bakıyor. Kabilenin kadınlarının işaret takması tipik değildir. Ben tek olacağım. Ama aynı zamanda onların tek eşiyim. Ve onları hak ettim.

"Ona hak ettiğini verin," diyor Maverick. "Yeterince kaybetti. Hak ettiğini alma zamanı geldi. O olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdık. O olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdık."

Ice bana o kutsal olmayan gümüş bakışıyla bakıyor ve ben yine reddetmesinden ve reddedilmesinden korkuyorum.

"Töreni bu gece burada, yuvarlak evde yapacağız," diyor. "Birayı içeceğiz, onu uygun şekilde çiftleştireceğiz ve hak ettiği işaretleri alacak."

Bir sevinç çığlığı atıyorum ve kollarımı ona doluyorum. O da beni kucaklıyor ve eğilerek kulağıma mırıldanıyor: "Canın yanıyor küçük tavşan ve bir daha eskisi gibi olamayacaksın."

"Biliyorum."

* * *

Karanlık çöküyor ve kabilenin geri kalanı uyurken ayin başlıyor. Benim için küçük bir yatağın hazırlandığı yuvarlak evin ortasında oturan adamlarıma kendimi çıplak olarak sunuyorum. Her köşesinde dört direk var.

Stryker ve Hans'ın zaten benim tarafımda olduğunu bildiğimden, güvence için önce Ice ve Maverick'e bakıyorum. Maverick gururla gülümsüyor ve Ice'ı anlamak her zaman zordur ama gümüş gözleriyle karşılaştığımda içimde bir ürperti hissetmiyorum - en azından genelde hissettiğim ürpertiye hissetmiyorum.

Önünde bir takım aletler, parlak kobalt mavisi mürekkep dolu bir kâse ve bir dizi küçük keski ve çekiç var. Onlar benim için.

Bir anlık bir tereddüt yaşıyorum ama işaretleri reddettiğim anlamına gelir diye bunu belli etmiyorum.

"Gel ve otur."

Bunu yatağın ortasında, bağdaş kurarak yapıyorum.

"Bu işaretler yüzeysel imgeler değil," diye konuşmaya başlıyor Ice, çakıllı sesi alçak, ateş ışığı yuvarlak evi aydınlatan birkaç meşaleden titriyor. "Bunlar hepimiz arasında bir bağıdır. Savaşçılar için, akrabalıkları kandan daha derinlere uzananlar için ayrılmıştır. Kan

izleri paylaşanlar arasında kurulan bağlarla kıyaslanamaz bile."

O konuşurken büyülenmiş gibi dinliyorum. Bu ritüelin hepimiz için bir anlamı var. Beyaz elbiseler ya da çiçekler olmayacak olsa da bu bir tür evlilik. Bir koridordan geçip arkadaşlarıma glmsemeyeceğim ve elbisemin içinde zayıf göründüğümü düşünmelerini ummayacağım. Bu, eski dünyanın ritüellerinden önceye, tarih öncesine kadar uzanan bir tören.

"Bu işaretleri  kez verdim," diyor Ice. "nce Maverick'e, sonra Hans'a ve son olarak da Stryker'a. Biz biriz. şimdi sen de bize katılacaksın, küçük tavşan. işaretlerimizi sırtında taşıyacaksın ve onları gören herkes senin kim olduğunu bilecek."

Gurur duyuyorum ve hayatlarına tam olarak kabul edilmenin eşiğinde otururken küçük sevinç gözyaşları gözlerimi yakmaya başlıyor. Bundan sonra onlarla benim aramda hiçbir fark kalmayacak. Aynı şey olacağız. Beş beden. Tek bir ruh.

"Bu işaretleri defalarca hak ettin," diye devam ediyor Maverick. "İlk olarak, şehri terk etme cesaretini gösterdiğinde. Sonra ayı tarafından bulunduğunda ve yine o kendini senin mızrağına kurban ettiğinde. Daha birkaç gün önce, onun ruhuna sahip olduğunu ve korumanın bizimkinin sana olduğu gibi bize de uzandığını kanıtladın. Sen tüm dünyada eşsizsin Riley. Ve sonsuza dek bizim olacaksın."

şimdi gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Tanıştığımızda çok yumuşaktın," diyor Hans ve devam ediyor. "O kadar masumdun ki vücudunun ne işe yaradığını bile bilmiyordun. Ama abuk öğrendin ve cesaretini hem bize hem de kendine kanıtladın. Birkaç hafta içinde yıllarca büyüdün. O sinmiş kız iek açıp bir kadına dönüştü. Ve sen bizim eşimizsin."

Ona gülümsüyorum, çok minnettarım. Başlangıçta, beni en iyi anlayan, ihtiyaım olduğunda bana merhamet ve nezaket gösteren ve

Kalçalarımın arasındaki zevk. O benim ilk öpücüğüm, ilk sikimdi ve gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Stryker yeminlerinin sonunda, "Şehirden ayrılmanın ne demek olduğunu herkesten iyi bilirim," diye söze başlar. "Gitmek için gereken çaresizliği biliyorum. O dünyanın duvarlarını terk etmek ölümü kabul etmektir. Bence bunu gittiğinde anladın, anladığını düşünmesen bile. O zamandan beri, sonunla yüzleştin, gerçeğini söyledin, kabul etmediğinde bizimle sonuna kadar savaştın ve bu tür bir itaatsizliğin bedeli olan cezaları aldın. Hiç hoşunuza gitmedi ama aldınız. Ve onlarla büyüdün. Aramızdaki yerini hak ettin."

Stryker'ın sözlerinin özel bir ağırlığı var. Başımı hafifçe sallarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Şehirden ayrılırken her şeyi riske attım. Kendimi vahşi doğaya atmak düşüncesizce bir hareketti ve ayrıldığım o gün ne yaptığımı tam olarak farkında değildim ama bir parçam farkındaydı. Vahşi yanım, gerçekten insan olan yanım neyi riske attığımı biliyordu ve bu risk, her biri benim için fazlasıyla yeterli olan ve birlikte benim kişisel cennetimi -ve bazen de hak edilmiş bir cehennemimi- temsil eden bu adamların her biri şeklinde dört kat daha fazla karşılığını verdi.

İce bir kase bira alıyor ve bana sunuyor. "Derin derin iç," diyor. "Hepsini."

Ayı öldükten sonra bana verdikleri bira gibi kokuyor ama daha sert. Hepsini içmek kolay değil. Mantar tadı beni öğürtmekle tehdit ediyor ama bu biraların büyük amaçlara hizmet ettiğini bilerek son damlasına kadar içiyorum.

"Şimdi yüzüstü uzanın," diyor İce. "Kollarını ve bacaklarını uzat."

Bana söyleneni yapıyorum ve kürklerin üzerine yüzüstü uzanıyorum. Yerime oturur oturmaz, dört adamdan her biri uzuvlarımdan birini alıyor ve etrafına deri bir kelepçe sarıyor. Her bir kelepçe daha sonra yere çakılmış dört direktten birine bağlanıyor.

"Sana işaretleri verirken hareket etmene izin veremeyiz," diye mırıldandı Ice açıklama yaparken. "Ve sen en iyi zamanlarda bile kıpır kıpır küçük bir tavşansın."

Biraz kıkırdıyorum. Sesinde yeni bir sıcaklık var ve ben bunu seviyorum.

Ice aletlerini ve tenimi hazırlarken Maverick, "Sadece işaretlenmeyeceksin," diyor. Sırtıma soğuk, güçlü kokulu alkolün sürüldüğünü hissediyorum. Dem henüz etkisini göstermiyor ama biraz hülyalı hissetmeye başlıyorum. "Sen de çiftleştirileceksin."

Arkamda dolaşüyor ve am dudaklarımda sıcak ve yumuşak bir şey hissediyorum. Bu Maverick, kabilenin şefi ve seksimi yalıyor. İnanılmaz bir his, nazik ve tahrik edici ve dem kemiklere işlemeye başladığında ve zihnim uçmaya başladığında, tüm hisler sessizleşiyor ve aynı anda yükseliyor. Arzunun bir yılan gibi omurgamdan yukarı sarmal çizerek vücudumun tüm farklı bölgelerine ulaştığını hissediyorum.

"Ağzını aç," diye emrediyor Ice.

Aletini içime sokmasını bekliyorum ama onun yerine kalın bir deri parçasını dişlerimin arasından geçiriyor.

"Isır onu," diyor Ice. "Bu yardımcı olacaktır."

Bu izler ne kadar acıtacak? Beklentiyle titriyorum, Maverick'in dili etrafında tur atarken ve sonra alt dudaklarımdan dikişini izlerken klitorisim karıncalanıyor. Tamamen savunmasızım, tamamen açıktayım. Bir zamanlar tertemiz olan tenim kabilenin izleriyle kaplanmak üzere. Ice kendini bana sonsuza dek silinmez bir şekilde empoze edecek. Bu düşünce iç duvarlarımı arzuyla sıkıyor. Bunu çok istiyorum. Benim onların, onların da benim olduğunun bu son, inkar edilemez kanıtını istiyorum.

Bir keskinin keskin ucu sağ kürek kemiğime dayanıyor. Dokun.

Arı sokması gibi küçük bir acı hissediyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha.

Tap. Tap. Tap. Tap. Bu ses beni saatler boyunca takip edecek.

Demleme ve Maverick arasında, acıya odaklanamıyorum. Maverick'in siki amımı okşarken dişlerim deriye batıyor. Bira beni daha cesur yaptı ve hissin keskinliğini ortadan kaldırdı. Maverick beni uzun ve yavaş bir şekilde sikerken, izleri bozacak şekilde beni sarsmamaya dikkat ederken zevk ve çimdiklenme hissediyorum.

Maverick'in siki yumuşak, istekli amıma girip çıkarken Stryker "Güzel," diye mırıldanıyor. Her birini etrafımda hissedebiliyorum, her birinin eşsiz ruhları bu yolculukta benimle birlikte.

Maverick önce beni alır, çünkü bizi her konuda o yönetir. Tempoyu ve tonu o belirliyor, beni özüm kadar sahipleniyor. Benimle birlikte olan ilk kişi o değildi ama vahşilerim arasında ilk o oldu. Ellerini kalçalarımın hissediyorum, daha sert ve daha hızlı vurabilmesi için beni yerime kilitliyor.

İlk başta Ice ben alınırken çalışıyor, ancak şef üstümde homurdanmaya ve hırlamaya başladığında tıklama duruyor. Maverick deliğimin ırzına geçerken göğüslerim kürklerin içine itiliyor. Buz solüsyonu derimin üzerinden geçirirken sırtımın üst kısmı ateş suyuyla yanıyor ve ben zevkten acı içinde haykırıyorum. Ice eziyet veriyor ama onunla birlikte katlandığım acıların her zaman bir anlamı var.

Maverick yayılmış kalçalarımın arasına vuruyor, kendini bir kez daha amımı tohumlayacak bir doruğa çağırıyor. Bedenim karşılık vermeye çalışırken kollarım kasılıyor, ipleri çekiştiriyor ama sıkı sıkıya tutuluyorum. İşaretleri kabul etmeliyim ve bu sikişi de kabul etmeliyim.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Ice, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. Maverick orgazmla kükrerken ve amımı ağzına kadar sıcak vahşi döllere doldururken yanağımı eliyle okşuyor ve emmem için başparmağını veriyor.

Bir sonraki vahşi arkamdaki yerini alırken gözlerimi Ice'tan ayırmıyorum. Bu Hans, bakir duvarlarımı yıkan ve beni benim için hazır hale getiren sevgi dolu, tatlı adam

almak ve becermek için erkekler. Kalın siki kremsti döllerin arasından geçip içime, rahmime kadar dalıyor.

"Ne kadar iyi bir küçük tavşan," diye mırıldanıyor Ice, ona odaklanmamı sağlıyor, Hans sikini içime oturtup orada tutarken dudaklarım ve dilim umutsuzca parmağını emiyor.

Ice bana işaretleri vermeye geri döndüğünde yumuşak bir inilti duyuyorum, acı tenimde yeniden alevlenirken ağzımı onun rahatlatıcı parmaklarından mahrum bırakıyor. Maverick'in aksine, Hans beni sikmiyor, sadece beni sikinin üzerinde tutuyor, sırlıklam olmuş amım onun sıcak zonklayan sikinin etrafında güzelce ve genişçe geriliyor.

Ara sıra bana hafifçe bir ya da iki hamle yapıyor, ama çoğunlukla sadece içimi dolduruyor. Kalçalarım kalın çubuğa karşı küçük hareketlerle yuvarlanırken bira zamanın nasıl geçtiğini anlamamamı sağlıyor.

"Uzun bir yoldan geldin küçük tavşan," diye övüyor Maverick. "İşaretleri kıcına almaktan, onları sırtına almaya kadar."

Küçük bir kıkırdama çıkardım, amım sıkıştı ve Hans'ın inlemesine neden oldu.

"Onu becermek zorundayım," diye gürlüyor.

Ice aletleri uzaklaştırıyor ve bir dakika sonra Hans zavallı amıma bir saatlik güçlü bir arzu salıyor. Kıcımlı tutuyor ve beni hiç sikilmediğim kadar sert sikiyor, sert vuruşlar Maverick'in dölünü içimde köpürmeye zorluyor ve bana erkeksi bir salıverme kükremesiyle ikinci bir güçlü doz veriyor.

Hans kayarak çıkarken amım sızlıyor ve Stryker hemen ardından onu takip ederken iç duvarlarımın protesto sancılarını hissediyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor usulca. "İşaretleri ve siklerimizi almak acı veriyor ama ikisini de almalısın, küçük tavşancık." Saçlarımı nazikçe okşuyor ve beni tekrar becermeye başlıyor, becerilmek istediğim gibi değil, becerilmeye ihtiyacım olduğu gibi.

Ice'in işaretleri hâlâ tenime birer birer vuruluyor ve iki his arasında biraz sızlanmaya ve mızızlanmaya başlıyorum. Bu vahşiler beni çiğ çiğ sikecek.

"Acıyor mu?" Ice durdu ve bana sordu.

"Evet," diye ciyaklıyorum usulca.

"Güzel. Acıya dayan u f a k l ı k , nefes al.

Stryker, onu daha sert becer."

Ice'in emriyle Stryker ağrıyan küçük amcığma sert bir darbe indiriyor. Aynı anda hem bağılıyor hem de inliyorum.

"Bu hayatta acı var. Katlanılması gereken acılar," diye öğüt veriyor lces, Stryker beni perişan ederken, zaten iyi sikilmiş amımı eskisinden biraz daha genişleten her cezalandırıcı işte amım onun sikini kavlıyor.

Stryker şehri terk edip vahşileşmenin ne demek olduğunu herkesten iyi bilir. Sopası beni cezalandırıyor çünkü ihtiyacım olan şey bu. Ağrıyan küçük bir amcığa ihtiyacım var. Dölle ıslanmış bir amcığa ihtiyacım var. Rahatsızlığın ölüm olmadığını bilmeye ihtiyacım var.

Sikini deliğimden çekip çıkarıyor ve şişmiş am dudaklarıma vuruyor. Onu kabaca içime geri soktuğunda nefes nefese kalıyorum ve bağılıyorum, sonra tekrar dışarı, itme, tokat, itme, tokat. Ve tüm bunlar olurken keskin aletler tenimi ısıyor, ben zevkten ağlamak ve acıdan boşalmak istiyorum.

Sonunda Ice geri çekilmek zorunda kalıyor çünkü orgazmımın sarsıntıları çok ısrarcı. Stryker beni bir, iki, üç orgazm boyunca kabaca beceriyor, siki dölle ıslanmış deliğimin ne olursa olsun ona hizmet etmesini talep ediyor.

Sonunda kürklerin üzerine yığılıyorum, bitkin ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Amım neredeyse sırtım kadar ağlıyor ama çok iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Ve acı hissimi kırdı, beni orgazmik bir bulutun üzerinde yüzmeye bıraktı.

Dövmeler saatler sürer. Güneş doğuyor, batıyor ve tekrar doğuyor. Yarı bilinçli bir halde yatıyorum, her şeyden zevk alıyorum, sadece kendimi rahatlatmak için kısa molalar veriyorum, vücudumdaki meniye siliyorum ve sonra bağlamalara geri dönüyorum.

Şehirde olduğum kız değilim. Ben vahşi doğanın kadınıyım, vahşilerin eşiyim.

Çiftleşmenin ortasında bir yerde, karnımın derinliklerinde yaşamın kıvılcımlandığı anı hissediyorum. Her parçamda bir dalgalanma, karnımın derinliklerinde bir parıltı var. Bunu hissedememem gerektiğini biliyorum, ama bira dünyaya bakışımı değiştirdi. Yüzeydeki et önemsiz. Her şey enerji. İçimde bir şey var, başlatılmış bir reaksiyon ve gece ve gündüz boyunca devam edecek ve sonra ondan sonraki gün ve sonra dünyaya patlayacak ve bundan uzun bir süre sonra oğlum burada duracak ve bu vahşi doğaya bakacak ve bunların onun olduğunu bilecek. Benim aracılığım ile ve beni buraya getiren ruhla bağlantılı olacak.

İce'in hikâyeleri tüm beton binalardan daha gerçek. Şehrin gerçekten bir hayaletler kasabası olduğunu anlıyorum, çünkü oradaki hiç kimse benim gibi göremiyor. Ekranlarına kilitlenmişler, sınırlı hayal dünyalarında yaşıyorlar. Kendileri için bile ne olduklarını bilmiyorlar. Şehrin içinde bile, var olan her şeyin bir parçası olduklarını bilmiyorlar. Gerçekliğin duvarları yoktur. Bir kuş uçuşunda, hepimiz uçarız.

Bu ifşaatlarla orgazm oluyorum, İce işaretlerin hassas çalışmasına ara verdiğinde sert itişler hassas deliklerimi yağmalıyor. İçimde kimin olduğunu bilmiyorum. Maverick, İce, Hans ya da Stryker olabilir. Hepsi benim için tek bir şey. Dört fallusu ve sekiz kolu olan, beni tutan, kullanan ve dolduran, içime hayat veren ve beni gelecek pek çok neslin taşıyıcısı yapan mükemmel bir erkeksi varlık.

Kendimi bir birey olarak değil, zamanın doğuşuna kadar uzanan ve bilinmeyen bir geleceğe doğru ilerleyen bir yaşam çizgisinin parçası olarak hissedebiliyorum. Ben tek bir kişi değilim. Kendimden çok daha büyük bir soyun parçasıyım.

Neler olduğunu biliyorlar mı? Onlar da hissedebiliyorlar mı? Yoksa bedenimin derinliklerinde küçük bir yaşamın ortaya çıktığını, bölünme üstüne bölünme ile çırpındığını, zaman kadar eski bir şablona göre kendini inşa ettiğini bilen tek kişi ben miyim? Belki de hayal görüyorum ama bana gerçekmiş gibi geliyor. Bu benim sırrım. Bir kadının bilgisi. Gerçek olup olmadığını yakında anlayacaklar, tıpkı benim gibi.

Ormana babamı bulmaya geldim. Onu bulamadım. Ondan daha fazlasını buldum. Hayatım boyunca özlemini çektiğim ailemi buldum. Ve ruhumun hayvanlarını, ürkek tavşanı ve güçlü ayıyı buldum. Her ikisi de ben yaşadığım sürece tenimde uyum içinde yaşayacak, asla ama asla tek bir şeyi bile yanıma bırakmayacağını bildiğim tek adamın özenli sanatıyla tenime kazınacak.

Sonunda Ice sırtıma sıcak bir bez geçiriyor ve aletlerini bir kenara koyuyor. Etrafımızdaki diğerleri yorgunluğun çeşitli aşamalarında ama o da benim gibi tamamen uyanık.

"Bitti mi?"

"Bitti."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve beni yataktan kaldırıyor. İlk kez bana cilalı bir cam parçasındaki izleri gösteriyor. İzler omuzlarımı kaplıyor ve belime kadar uzanıyor. Mürekkebin battığı yerdeki deri kırmızı, ama ayının küçük tavşan figürünün üzerinde yükseldiğini görüyorum. Zayıflığımı ve gücümü görüyorum. Etraflarında rüzgârın dört yönüne bakan dört kurt var.

Sürüme, koruyucularıma sahibim ve içimde yeni bir hayat büyüyor. Geleceğimiz kesin değil ama yaşadığım sürece onlar tarafından sevileceğimi biliyorum. Bu izler, savaşta ve şehvette, acı ve fedakârlıkta kurulan bağların kanıtıdır. Bunlar uğruna öleceğim adamlar ve bunlar uğruna yeni bir hayat getireceğim adamlar.

Etrafımda toplanıyorlar, beni okşuyorlar, övüyorlar, öpüyorlar, elleri yumuşak kıvrımlarımda dolaşiyor. Aynı ayrı, acıdan korkmayan bir deliyiz, zalim bir dominantız

bir sadist, bir şehir kaçkını, sıradan bir avcı ve kayıp küçük bir kız. Birlikte ayıların ruhlarına hükmedecek, yozlaşmış şefleri devirecek ve vahşi doğanın daha önce görmediği bir soy ve miras yaratacağız.

Son

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), beğendiğiniz siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz.

satın aldım. İncelemeler bizim ve yazarlarımız için faydalı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu yorumlar hem de yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istedikleri içeriği sağladığımızdan emin olmak için daha da sıkı çalışmamızı sağlar.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitesi:

<http://www.stormynightpublications.com>

Loki Renard Yazarına Ait Benzer Kitaplar

Doktor'un Esiri

Onu ortadan kaldırmak için yapılan sayısız başarısız girişimin ardından, Doktor olarak bilinen ölümcül haydut ajan Jason Blake sonunda hata yapmış ve yerini açıklamıştır. Teşkilatındaki en iyi eğitimli ajan olan Katie'nin Jason'ı alt etmekle görevlendirilmesi hiç de şaşırtıcı değildir. Ancak düşmanının yeteneklerini hafife aldığı ve bunun sonucunda görevi korkunç bir şekilde ters gittiğinde, Katie kendini Doktor'un esiri olarak bulur.

Jason beş yıldır bu anı bekliyordu ve şimdi nihayet geçmişteki günahlarının kefareti ödeme ve Katie'yi, beynini yıkayıp onu sadık, sorgulamayan bir suikastçıya dönüştüren yozlaşmış, kontrolden çıkmış casus teşkilatından kurtarma şansına sahipti. Ancak Katie'nin zihni çok özel, son derece mahrem bir şekilde manipüle edilmiştir ve şartlandırma ancak aynı şekilde geri alınabilir.

Savunmasını kırmak için Jason'ın onu çırılçıplak soyması, iyice cezalandırması ve sonra ona öylesine yoğun bir zevk vermesi gerekecektir ki, kadın sadece utançtan kızarıp ihtiyaçtan titremekle kalmayacak, aslında onu sahiplenmesi ve ona tamamen hükmetmesi için yalvaracaktır.

[**Amazon'dan satın alın**](#)

Korucu ve Kaçak

On sekiz yaşındaki Sandy, korkunç koruyucu ailesinden kaçtığından beri ilk kez memleketine döndüğünde, kendini köhne bir barın dışında serseriler tarafından köşeye sıkıştırılmış ve saldırıya uğramış bulmayı beklemiyordu. İri yarı, yakışıklı bir komandonun yardımına koşması daha da büyük bir şok yaratır, özellikle de adam sakince ona şehrin o bölgesinde olduğu için dayak yemesi gerektiğini söyledikten sonra

gecenin karanlığında kaybolur. Kurtarıcısını tekrar görmeye kararlı olan Sandy, cesaretini toplar ve onu bulma umuduyla yakındaki bir askeri üsse gizlice girer.

İhtiyacı olan bir kadını korumak bir şeydir, ama Travis aptal bir sivil kızın sırf onu görmek için ordu üssüne izinsiz girmesine kesinlikle tahammül edemez. Onu sert bir nasihatle evine göndermeye başlar, ama kız yüzüne bir tokat atıp kaçmaya başlayınca, bu alıngan kıza asla unutamayacağı bir ders vermenin zamanı geldiğine karar verir.

Travis onu yakaladıktan birkaç dakika sonra Sandy'nin poposu çıplak kalır ve hayatının şaplaklarını yer; yanaklarının kızarmasına, poposunun yanmasına ve vücudunun arzuyla titremesine neden olan bir ceza. Travis ona tam olarak ihtiyacı olanı vermekte tereddüt etmez ve kısa sürede baskın bir erkek tarafından sert, uzun ve çok kapsamlı bir şekilde alınmanın ne demek olduğunu öğrenir.

Tüm sağduyusuna rağmen Travis, Sandy'ye aşık olmaktan kendini alamaz, tıpkı onun kendisine aşık olduğu gibi ve çok geçmeden birbirlerine duydukları şehvet tutkulu bir aşkla birleşir. Ancak Sandy, kendisine ulaşmak için onu kullanmaya kararlı bir adam tarafından kaçırıldığında, Travis komutanına meydan okuyup onu bulmayı ve kız arkadaşını eve sağ salim getirmeyi kendine görev edinecek midir?

[**Amazon'dan satın alın**](#)

Onun Tarafından Kırılmış

Sokakta yakalanıp bir hücreye kapatılan ve haksız yere korkunç bir suçla itham edilen Tara, ondan alabilecekleri her şeyi aldıklarını düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

Onun alçakgönüllülüğünü, saygınlığını ve özgür iradesini elinden almayı planlıyorlar. Onu kırmak niyetindeler.

Kadınları kırmak Doktor Mark Kilroy'un işidir ve o bunu iyi yapar. Tara çırılçıplak soyulacak.

aşğılanacak ve en ufak bir itaatsizlik belirtisi için sert bir şekilde cezalandırılacak. Vücudu, taleplerine karşı koyma yeteneğini paramparça edecek kadar utanç verici ve yoğun bir zevkle sınırlarına kadar zorlanacak. Mark'ın işi bittiğinde, kendisini ona zorlamasına gerek kalmayacak. Bunun için yalvaracak.

Ama Tara, Mark'ın kırdığı diğer kadınlar gibi değildir. Vücudu Mark'ın hakimiyetine teslim olsa bile, zihni boyun eğmeyi reddediyor. Daha da kötüsü, Mark protokolü bir kenara bırakıp görevini terk etmek ve onu kendine almak için yanıp tutuşmaktadır. Görevini tamamlama ve Tara'nın şartlanmasını test etme zamanı geldiğinde, onun meydan okuması her ikisi için de felaketle sonuçlanacak mıdır?

Amazon'dan satın alın

Utanç Verici Şekilde Kırık

Yedi yıl önce, on sekizinci yaş gününde kibirli, çileden çıkarıcı derecede seksi bir zalim tarafından küçük bir kızmış gibi tokatlandığından beri Ellie, Mason Malone'dan uzak durmak için elinden geleni yapmıştır ve Mason, ondan bir iyilik istemek için sürünerek gelmek isteyeceği son kişidir. Ancak kardeşi yanlış insanlara borçlanmış ve hayatı tehlikedeyken Ellie, Mason'ın ona yardım edebilecek tek kişi olduğunu biliyor.

Mason olaya müdahale etmeyi kabul eder, ancak özel bir güvenlik ajansının milyoner sahibi olan bu sert, savaşta sertleşmiş eski denizci, parlak zırhlı bir şövalye değildir ve yardımının yüksek bir bedeli olacaktır. Korumasına karşılık, Ellie vücudunu tamamen ona teslim etmek zorunda kalacak, her yerde, her zaman ve istediği şekilde kullanılmak üzere.

Sabırlı olmayacak. Nazik olmayacak. Onun gibi bir adam için fazla iyiymiş gibi davranarak geçirdiği onca yılın bedelini ona ödetecek. Onu çırılçıplak soyup cezalandırırken acı, aşğılanma ve çaresiz, umutsuz bir ihtiyaçla inleyecek, yalvaracak ve haykıracak

ve sonra onu tekrar tekrar, her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde alır.

Onu hayal edilebilecek en utanç verici şekilde kıracak ve bunun için ona yalvaracak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Utanç Verici Bir Şekilde Paylaşıldı

Başım en son bu kadar derde girdiğinde, beş seçkin asker beni kurtarmak için her şeylerini riske atmıştı. Sonra bencilce bir seçim yaptım ve bu onların kariyerlerine mal oldu. Şimdi bedelini ben ödemek zorundayım.

Başka seçeneğim yoktu, ben de teklif ettikleri anlaşmayı kabul ettim. Korumalarına karşılık, bu kaba, savaşta sertleşmiş adamlar artık benim sahibim. Sadece bir geceliğine değil, sonsuza dek paylaşacaktım.

Beni soyacaklar, cezalandıracaklar ve ben acı çekene, utanana ve tamamen tükenene kadar beni tekrar tekrar kullanacaklar. Tam olarak hak ettiğimi alacağım ve bunun her anından nefret edeceğim... ya da en azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Loki Renard Yazarına Ait Diğer Fırtınalı Gece Kitapları

[Tanrı'nın Gelini](#)

[Brat, Koruma ve Ödül Avcısı Mail Order Brat](#)

[Barbarın Gelini Cennetin](#)

[Efendileri](#)

[Avcının Evcil Hayvanı](#)

[Hukukun Sert Eli Zor Bir](#)

[Hasta](#)

[Sövalye Tarafından](#)

[Evcilleştirildi Kısa](#)

[Tasma Doktor En](#)

[İyisini Bilir Asinin](#)

[Arkadaşı](#)

[Denizcinin Evcil](#)

[Hayvanı](#)

[Doktorun Evcil](#)

[Hayvanı](#)

[Uzaylının Evcil](#)

[Hayvanı](#)

[Barbarın Evcil](#)

[Hayvanı Milyarderin](#)

[Evcil Hayvanı](#)

[Alfa'nın Esiri](#)

[Düzeltici Tedavi Ayı](#)

[Tarafından](#)

[Evcilleştirildi](#)

[Alfa'nın Evcil](#)

[Hayvanı Gelinini](#)

[Yüceltiyor](#)

[İtfaiyecinin Kadını Savaş](#)

[Lordunun Evcil Hayvanı](#)

[Krallar Tarafından](#)

[Sahiplenildi](#)

[Doktor'un Komutası Alfalar](#)

[Tarafından Alındı](#)

[Uzaylı'nın Hastası](#)

[Uzaylı'nın Tasmaşı](#)

Ejderha'nın Hayvanı
Ejderhanın Tutsağı
Ejderha Kralının Evcil
Hayvanı Uzaylının
Tasması

Ejderhaların Tasması
Ejderha Lordunun Evcil
Hayvanı Prenses
Uzaylı Tarafından Kırıldı

Loki Renard Bağlantıları

Loki Renard'ı blogu, haber bülteni, Facebook sayfası, Twitter hesabı ve Goodreads profili aracılığıyla aşağıdaki bağlantıları kullanarak takip edebilirsiniz:

<http://lokirenard.com/>

<http://lokirenard.com/renard-hq-2/>

<https://www.facebook.com/loki.renard.9>

<https://twitter.com/lokirenard>

http://www.goodreads.com/author/show/4262126.Loki_Renard

—

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.